

Giới thiệu Yêu Người Tĩnh Lặng

Yêu Người Tĩnh Lặng là một câu chuyện âm áp giữa hai người và được xuất phát từ nàng, anh ít nói nhưng lại sống chân tình, chỉ như thế mà nàng đã sẵn sàng làm mọi thứ để chinh phục được anh từ thăm dò cuộc sống cho đến nơi anh làm việc.

Anh là một con người tuy ít nói nhưng lạnh lùng thì vô biên, cô phải dùng những sách lược tuyệt vời mới có thể phá được lớp băng đang vây kín trái tim anh. Dụ dỗ anh thành một tên yêu cô điên cuồng...

Đây quả là một tình yêu hết sức lãng mạn, tuy im lặng là một liều thuốc giết chết tình yêu nhưng câu chuyện này lại là một sự phủ định cho điều đó, sự im lặng của anh cùng với sự nhiệt huyết của cô có thể sẽ tạo nên một kỷ niệm về tình yêu đẹp nhất để trong tâm trí độc giả !!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tĩnh Lặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Tình cảm ở trong thế giới này. Không có ai không tham lam, không ích kỷ. Ta cũng không phải ngoại lệ. Nên ta muốn người yêu ta

Tầng sáng, trong công viên tràn ngập hơi nước, dù cho ánh nắng mặt trời đã lần lượt rơi xuống nhưng cái lạnh của buổi sớm vẫn khiến người ta rùng mình.

Nhưng nam nhân ngồi ngay chiếc ghế dài phía dưới đồng hồ hoàn toàn lơ đãng, hai mắt lộ vẻ hoảng hốt, không nói câu nào chỉ ngồi yên lặng, như ngăn cách với xung quanh, cũng không chú ý tới một thiếu nữ đang mặc đồng phục chạy chậm tới gần hắn.

Tới khi cách hắn khoảng 20m, nàng mới bước chậm lại, nhẹ nhàng kéo chiếc váy chấm bi bị rối loạn lại, sau đó bước từng bước nhỏ tới gần hắn.

“Anh có muốn ăn sáng không?”

Một câu hỏi đột ngột khiến nam nhân giật mình, đập vào mắt hắn là cảnh tượng không nói nên lời. Đứng trước mắt hắn là một thiếu nữ xinh đẹp, ngoài hai từ xinh đẹp còn có từ gì để hình dung, hơn nữa lại còn bày ra trước mặt hắn là một túi đựng đồ ăn sáng còn nóng ấm, cũng không biết hắn có hiểu sai ý nàng không.

Hắn biết rất rõ trước đây hắn tuyệt đối chưa gặp qua cô bé này, bởi vì dung mạo xinh đẹp như vậy chỉ cần gặp qua một lần sẽ khó quên.

Nàng đột nhiên xuất hiện làm cho hắn không biết nên phản ứng ra sao, chỉ có thể kinh ngạc nhìn bữa sáng ngon lành đang chứa trong bao, ngoài ra không nói một câu.

Nhìn thấy bộ dạng không nói nên lời của hắn, nàng cũng không nói gì, thẳng thắn ngồi xuống bên cạnh sau đó lấy bữa sáng trong túi ra, bánh sandwich cùng ly cà phê nóng còn bốc khói đặt ra ngoài, rồi cầm ống hút vào, trực tiếp đặt vào tay hắn

“Đại thúc, ta không phải người xấu, chỉ là ta thấy thức ăn sáng ngon quá nên cố ý mua nhiều một chút, không ngờ ăn không được nhiều như vậy!! Đại thúc, một mình chủ ngồi trong công viên cũng không có chuyện gì, chủ giúp ta giải quyết bữa sáng này đi nha”- Hiền Vũ Tây vui vẻ nhưng lời nói mang theo chút buồn rầu, ngón tay đặt sau lưng lặng lẽ đan vào nhau

Chỉ có trời mới biết bữa sáng này đều do nàng tự làm, còn ngồi đây canh hắn tới. Nghĩ tới đó, nàng không khỏi bật cười, hồi tưởng lại lần đầu nàng nhìn thấy hắn ở công viên.

Ngày đó nàng chỉ muốn đến công viên xem thời vận, xem có thể hay không tại cùng một nơi có thể gặp lại nam nhân tĩnh lặng đó không. Ai biết được bình thường trong công viên không có người lại xuất hiện một nam nhân lười nhác ngồi dưới đồng hồ treo tường gần người ra.

Nàng nhũn mày tính đi đường vòng, thân thể lại không tự điều khiển được đi về phía nam nhân lười nhác đó. Thẳng cho đến khi nàng nhìn thấy mặt hắn mà vẫn không hề bị phát hiện, nàng bật cười, bởi vì nam nhân lười nhác kia chính là nam nhân mà nàng mãi không quên.

Tuy nhiên quần áo trên người dơ bẩn làm cho nàng không nhận ra được hắn, lần đầu tiên nhìn thấy hắn một bộ đồ tây chín chu, nhưng ánh mắt bắt lực toàn thân tĩnh lặng vẫn không che dấu cho dù quần áo đã thay đổi.

Từ ngày sau đó, nàng mỗi ngày đều đến công viên, cố tìm hiểu thời gian làm việc và rảnh rỗi của hắn, thuận tiện nghĩ kế hoạch để có thể cùng hắn nói chuyện.

Chỉ là phương thức tiếp xúc này đã khiến hắn sợ choáng váng!! A...

Nam nhân nhìn chằm chằm ly cà phê trong tay đang không ngừng bốc khói, sandwich tỏa ra mùi thơm, cuối cùng hắn vẫn duy trì nguyên tắc không nói lời nào, cầm lấy miếng sandwich cho vào miệng chậm rãi nuốt xuống.

“Ăn ngon không?”- Nhìn hấn ăn một lần rồi không ăn hết bánh sandwich, cũng không nói mùi vị ra sao làm cho Hiền Vũ Tây có chút khản trương nói.

Mặc dù mọi người đều nói tài nghệ của nàng có thể so sánh với thức ăn sáng trong các cửa hàng, nhưng đối mặt với nam nhân không cách nào nhìn thấu hấn nàng cảm thấy rất bất ổn.

“Ăn rất ngon”- Trầm mặc nửa ngày, nam nhân rốt cuộc cũng ăn xong miếng bánh sandwich rồi buông ra một câu.

“Vây là tốt rồi!”- Nghe được câu ca ngợi của hấn, nàng nhin không được nhẹ nhàng mỉm cười, rốt cuộc hấn cũng đã ăn xong bữa sáng.

Lúc nàng đang chậm rãi ăn, một ánh mắt như có như không đập vào khiến nàng quay đầu lại, không nghĩ tới hấn đang chăm chú nhìn vào trong túi xem còn cái bánh sandwich nào không.

“Ta..ta chỉ là...”- Gương mặt nam nhân vốn lãnh băng lại đột nhiên trở nên xấu hổ, sắc mặt ửng đỏ.

Mùi vị của bánh sandwich cùng cà phê khiến khẩu vị hấn mở rộng, nhìn thấy nàng đang ăn, lại nhin không được muốn có thêm một cái nữa, không ngờ bị nàng bắt tại trận/

Không cười nhạo không mỉa mai, Hiền Vũ Tây mỉm cười nhẹ nhàng, mở bọc giấy, đưa bịch bánh sandwich vào tay hấn: “Đại thúc, chú ăn tốt thật!! Làm sao chú biết ta còn nhiều cái chưa ăn hết chứ? Vây ta đành phải cầu xin người ăn dùm vây?”

Thiếu nữ mang theo ánh mắt cầu xin hấn, hơn nữa mùi hương của thức ăn xông tới khiến hấn không thể kháng cự, chỉ gật nhẹ đầu cầm lấy bánh sandwich ăn.

Hấn thủy chung vẫn không nói câu nào, nhiều lắm cũng chỉ ngẫu nhiên nói vài câu, cho đến khi trường học vang lên tiếng chuông, hấn cũng đứng dậy rời đi, nàng vội vàng nắm lấy tay hấn, gương mặt sáng rực nhìn hấn: “Đại thúc, ngày mai chúng ta lại cùng nhau ăn bữa sáng được không?”

Hấn nhú mày trong lòng cảm thấy phức tạp, ánh nhìn lại chuyển về phía nơi bàn tay nàng đang giữ hấn, cuối cùng dừng lại trên gương mặt vui vẻ của nàng, hấn bình tĩnh trên mặt lộ vẻ lạnh lùng rồi gật đầu.

Thấy hấn nhận lời, nàng đột nhiên thả lỏng, không muốn buông tay hấn ra để cho hấn đi. Hấn hứa ngày mai sẽ cùng nàng ăn sáng, liệu đây có phải là bắt đầu không phải sao?

Hiền Vũ Tây vuốt vuốt chiếc váy bị, tho dọn bữa sáng rồi quăng đồ thừa vào thùng rác. Xoạc một tiếng, chiếc túi rỗng bị quăng đi.

Có người làm bạn lúc sáng sớm mang đến cảm giác thật khác biệt. Từ đó cứ tăng sáng, hai người lại cùng nhau ăn bữa sáng nóng ấm, mỗi ngày đều như vậy, kể cả ngày nghỉ cũng thế.

Cứ như thế một tháng trời qua, nam nhân cuối cùng cũng nguyện ý kể chuyện về bản thân mình, còn hẹn nàng cùng ăn bữa tối.

“Chú mời khách sao?”- Hiền Vũ Tây mỉm cười liếc nhìn hấn/

Kỳ thật cho dù hấn trả hay không nàng cũng đều đáp ứng... chỉ là nó đã trở thành tập tính của hấn.

Có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm, tuyệt đối không bỏ qua bất cứ cơ hội nào.

“Ta đương nhiên là mời khách, cho nên em có đồng ý không?”

“Chú mời đương nhiên ta đi”- Hơn nữa quan trọng là anh, chứ không phải bữa cơm đó.

“Vây tối nay”- Hấn suy nghĩ nói. “Chúng ta hẹn ở đây rồi đi ăn cơm”

“Ừ”- Hiền Vũ Tây cười nhẹ nhàng nhìn qua hấn, trong nội tâm cảm thấy ấm áp

Tốt quá!! Ít ra bữa cơm tối nay không có mình nàng.

Chuông hết giờ học vang lên, hành lang lúc này còn yên tĩnh nay trở nên náo nhiệt, từ phía cuối hành lang một bước chậm rãi đi lên làm cho tiếng người âm ỉ xung quanh trở nên yên tĩnh.

Là một thiếu nữ trên người mặc đồng phục được thiết kế khác so với mọi người. Mái tóc đen nhánh dài tới eo, không bị nhiễm chút phong trần duy trì bản chất nguyên thủy nhất, mái tóc phiêu tán theo từng bước chân của chủ nhân. Đồng phục trắng thớm không có lấy chút tỳ vết, giống như đồ mới được chế tác hoàn mỹ, ngay cả đôi giày đen giống như vừa được đánh bóng chói sáng khiến người khác không thể nhìn thẳng.

Gương mặt trái xoan của thiếu nữ lại xinh đẹp hoàn mỹ khiến người khác tán thưởng, kết hợp với làn da trắng nõn khiến người khác thêm nhớ dãi, đôi môi đỏ mọng kiều diễm giống như người từ tranh vẽ bước ra- ngoại trừ đôi mắt không mang theo vẻ nhu nhược, mà rất sắc sảo khiến người khác nhận ra ánh mắt rất quyết đoán.

Thiếu nữ chậm rãi đi qua hành lang, đi không phát ra tiếng động cực kì coi trọng lễ tiết như đã trở thành thói quen, cho đến khi thân ảnh quẹo biến mất

nơi hành lang trước mắt mọi người. Mỗi người mới thờ dài, tiếng ồn ào lại khôi phục.

“Cho dù thường xuyên gặp cô ấy nhưng vẫn không thể tránh khỏi cảm giác áp lực, cô ấy đúng là xinh đẹp, nhưng cảm giác so với huấn luyện viên còn đáng sợ hơn”- Một nam học sinh lắc đầu tỏ vẻ đáng tiếc

“Cho mình xin đi!! Hội học sinh của Thanh Phong đâu phải bù nhìn”- Có người nhìn không được nói xen vào. “Đừng nói chỉ chúng ta, nghe nói ngay cả các bang phái nổi tiếng xung quanh đây một khi gặp cô ấy rồi còn phải hạ mình không dám thờ mạnh không dám thốt một tiếng”

Tổng quản Thanh Phong học viện- Hiền Vũ Tây từ sau khi nhậm chức, dù là tổng quản của Thanh Phong nhưng đảm nhận luôn cả chức phó hội trưởng, nhưng chỉ cần là học sinh của Thanh Phong ai cũng biết thiếu nữ nhìn nhu nhược cô điển kia là cá ăn tươi nuốt sống người khác, giết người mà vẫn mang theo nụ cười ác độc, nếu như không có dung mạo, đảm tiêu thư kiều ngạo trong trường, cả đại thiếu gia làm sao có thể khuất phục dưới thế lực của nàng.

Mặc dù không phải là thành viên của hội học sinh, nhưng cũng hiểu được, mỗi khi có việc cần hội học sinh lại ra mặt khẳng định thực lực của mình, mỗi hoạt động do nàng tổ chức đều hoàn mỹ không có lấy khuyết điểm.

Nói tóm lại, Hiền Vũ Tây tuy là mỹ nữ, nhưng tuyệt đối không phải làm đám mỹ nữ cao ngạo thích trèo cao.

“Có một đồng lão đại hội tổng, ai dám trêu cô ấy chứ”- Nam học sinh cướp lấy tập san báo mới ra hôm nay, trên mặt có một tiểu đề khiến người khác không khỏi xôn xao.

Tổng quản Thanh phong ở trong công viên cùng một nam nhân ăn sáng??!!

“bản thân ta không sợ chết, không sợ khó kiên định dũng cảm nhất định sẽ vì mọi người sưu tập tin tức”- Mao Tiểu Lục đột nhiên từ trong đám người lớn ra, vẻ mặt thông dong làm cho mọi người cảm động sâu sắc.

NHưng cảm động là cảm động, tánh mạng của họ chỉ có một cái, tuyệt đối không vì những chuyện bà tám mà liều mạng. Cho nên mọi người vỗ vỗ vai Mao Tiểu Lục: “Cậu tiếp tục vô gắng đi!! Chúng ta sẽ giúp cậu duy trì tinh thần”

Cái gì? Duy trì tinh thần?

“Ài, khoan đã, việc ủng hộ này chẳng thực tế tí nào”- Mao Tiểu Lục trên mặt hiện lên ba đường hắc tuyến, quai hàm như bị trẹo biểu hiện bất mãn.

Mọi người cười hắc hắc mấy tiếng, lui về phòng học của mình, đóng cửa sổ lại, tính đến đóng cửa thanh tu làm người văn minh.

Dù cái mệnh nhỏ này không quan trọng nhưng vẫn phải bảo hộ, cho nên tạm thời dẹp cái gọi là đạo nghĩa bạn bè qua một bên!

Chỉ có điều tổng quản thanh Phong học viện đại danh鼎鼎 lại ăn bữa sáng cùng người lạ, đúng là không sợ chết... không đúng!! Phải nói là quá dũng cảm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tình Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

“Sao Tiêu Lăng vừa mới bị gạt đến Mỹ không bao lâu, ngay cả cậu cũng nhanh như vậy muốn rơi vào tay giặc sao?”- Phở Tư Nam ngồi dưới gốc cây về mặt trêu ghẹo, nhưng thần sắc nghiêm túc

Nàng nhìn thấy bài báo của Mao Tiểu Lục viết, thấy thì thấy rồi, nàng không tin đường đường một phó hội trưởng bình thường về mặt khôn khéo miệng lại nói lời độc ác thật sự rơi vào bàn tay thần tình ái.

“Có gì nói đi”- Không trả lời thẳng vấn đề, bất quá nghĩ tới gần một tháng nay, sáng nào nàng cũng cùng nam nhân ngồi trên băng ghế dài ăn sáng, hình ảnh đó khiến nàng không nhìn được khẽ mỉm cười.

“A... muốn mình nói, mình hy vọng những người nổi tiếng như các cậu không đi định cư nước ngoài hoặc có người nào đó đỡ đần công việc giúp mình

“Dù sao cũng còn ba năm nữa là từ chức, cậu còn sợ không có ai thay cậu tiếp quản công việc sao”

“Khó nói lắm, ai biết được cho dù chỉ còn mấy tháng thì cũng có nhiều điều thay đổi”- Phở Tư Nam vuốt vuốt tóc bị gió thổi, nhàn nhạt nói.

“Sắp tới trước lễ hội văn hóa, ngoại trừ kì thi cuối kỳ thi thời gian sẽ rất thư thả cho nên ta muốn mạo hiểm ở ngoài”- Lấy di động ra, Hiền Vũ Tây chậm rãi vạch ra kế hoạch cho những ngày kế tiếp.

“Nhanh như vậy đã có kế hoạch rồi còn ăn nói nhẹ nhàng như thế, cậu có dự tính trước hết rồi đúng không?”- Nếu điều này là đúng, chẳng phải...

“Minh đúng là có ý này”- Thu hồi bản thảo luận, Hiền Vũ Tây nhìn lên cây đại thụ đang nở hoa cúc vàng rực như hiện ra gương mặt của nam nhân không khỏi cười khẽ.

“Đợi đã, rốt cuộc là cậu bận cái gì? Sao chưa bàn xong đã vội đi chứ?”- Phở Tư Nam khẩn trương hỏi.

Hiền Vũ Tây cúi đầu, đôi môi đỏ mọng tuyệt mỹ khẽ nở nụ cười khuynh thành, sau đó gần từng tiếng thả ra: “Minh đi hẹn hò”

Tiếng chuông tan học vang lên, bình thường hội học sinh đều quay về phòng để xử lý văn kiện, nhưng hôm nay thái độ của Hiền Vũ Tây khác lạ trực tiếp đi thẳng đến ngoài công viên/

Ở phía dưới đồng hồ treo tường không còn nhìn thấy bóng người, nhưng ánh mắt của nàng lại quan sát khắp công viên, nam nhân lo lắng chạy tới.

Nam nhân sau khi chạy tới vẫn còn thở gấp nói không ra tiếng, chứng tỏ là do vội vàng tới.

“Đại thúc à có cần như ma đuổi vậy không? ta chờ một chút cũng không sao mà”- Hiền Vũ Tây đưa cho hắn một chai nước,, thân mật nói.

Nam nhân lác đầu: “Một nữ sinh... nguy hiểm”

Câu tuy chỉ có vài chữ ngắn ngủi, nhưng Hiền Vũ Tây nghe được những âm thanh nghẹn lại phía sau không đồng ý để người khác quan tâm mình, cũng không muốn cùng hắn tranh luận liên năm nay hắn kéo đi.

“Được rồi!! Lần sau ta sẽ không tới sớm như vậy, bằng không chủ lại chạy như ma đuổi”

“Không sao, ăn cơm muộn quá sẽ không tốt”- Nam nhân điều hòa lại hơi thở, có chút không tự nhiên khi thấy tay mình bị nắm, muốn rút về, nhưng rồi lại tham lam muốn nắm lấy lòng bàn tay nhỏ nhỏ mềm mại kia.

“Phải”- Hiền Vũ Tây không nói gì, nhưng trong đáy lòng có chút nghi hoặc.

Trải qua mỗi ngày trong tháng đều cùng hắn ăn sáng, nàng đối với hắn cũng có chút hiểu biết,

Trì Hải Bình, ba mươi tuổi, nghe nói chỉ là công nhân viên bình thường, chưa kết hôn, chưa có bạn gái, trong nhà ngoại trừ hắn còn có một em trai. CHI vài từ coi như cũng đã miêu tả minh bạch lí lịch của hắn.

Nhưng nàng đối với công việc của hắn vẫn có chút hoài nghi, nếu như chỉ là người đi làm công bình thường thì lần đầu tiên nhìn thấy, một người làm công bình thường tuyệt đối không có khả năng mặc bộ áo vest đắt tiền tay đeo đồng hồ xịn như thế. Tuy mỗi khi gặp nàng hắn đều bận bộ quần áo lôi thôi, nhưng dù là nhân viên văn phòng cũng không thể ăn mặc quần áo bẩn như thế, chắc chắn hắn đã cố ý thay quần áo.

Nhưng một điều không hiểu là hắn vì cái gì mà phải che giấu việc mình làm? Đó đâu phải bí mật khó nói.

Nghi ngờ khiến lòng nàng bị quấy nhiễu, Hiền Vũ Tây chìm vào trong suy nghĩ, hoàn toàn đã quên mất mình còn nắm tay nam nhân.

Từ trước đến nay, hai người lúc ở bên nhau đều hoạt bát vui cười. Bây giờ Hiền Vũ Tây đột nhiên an tĩnh, không hề nói câu nói khiến Trì Hải Bình cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể theo bản năng gấp những ngón tay lại, ánh nắng mặt trời chậm rãi chiếu xuống lối đi của cả hai.

“Đợi đã, hình như đi sai đường”- Ngần người hồi lâu, Hiền Vũ Tây cũng khôi phục tinh thần, vừa nhìn thấy tên đường liền vội vàng tiếp tục kéo Trì Hải Bình đi.

“Ách”

Ác liệt hơn là, từ công viên đến đây ít nhất cũng mấy trăm mét, bọn họ chỉ dự định từ công viên kiếm một nhà hàng nhỏ nhỏ ăn cơm!! Nhưng đi mãi cuối cùng họ đã đi được gần 1 tiếng? Điều làm nàng ngạc nhiên là hắn hoàn toàn không thêm để ý.

“Chúng ta về thôi”- Trì Hải Bình nói xong, liền có ý định nắm tay nàng đi về hướng cũ.

Còn muốn quay lại. Nụ cười trên mặt Hiền Vũ Tây cứng ngắc, vội vàng kéo hắn lại.

“Quên đi!! Cũng không phải không có nhà hàng ở đây, chúng ta tùy tiện tìm một nơi nào ăn là được”- Hiền Vũ Tây thừa nhận bản thân không phải người yêu vận động, hoàn toàn không muốn đi lại đoạn đường vừa này.

Nàng vội vàng nắm tay hắn không buông, chỉ sợ hắn thật sự hạ quyết tâm quay về thì nguy. “A, bên kia đường có quán cà phê nhìn như cũng bán cơm, chúng ta qua đó ăn là được không?”.

Cho dù quán ăn kia bán cơm khó ăn cách mấy, nhưng chỉ cần không đi lại đoạn đường kia đối với Hiền Vũ Tây mà nói nó sẽ trở thành mỹ vị nhân gian.

“Thật muốn ăn sao?”- Trì Hải Bình cúi đầu nhìn ánh mắt van xin của nàng, nghiêm túc hỏi,

“Muốn mà, muốn mà, rất muốn đó!”

Tri Hải Bình không đáp. Suốt một tháng nay, hấn sớm đã bị giọng điệu cầu xin cùng nụ cười của nàng thu phục rất nhiều lần, cho nên cũng không vòng vo trực tiếp đi qua quán cà phê bên kia.

“Đại thúc, ta biết chú đối với ta tốt nhất mà”- Hiền Vũ Tây khẽ thở dài, lộ ra nụ cười thỏa mãn đi bên cạnh hấn.

“Em đúng là rất dễ thỏa mãn”- Ánh mắt của Tri Hải Bình mang theo tia sùng nịch.

Nếu những người quen biết mà giờ phút này nhìn thấy vẻ mặt của hấn nhất định sẽ há hốc mồm không tin nổi. Bởi vì Tri Hải Bình là người lãnh đạm thậm chí còn độc đoán lạnh lùng không ngờ lại có biểu tình như thế, dù chỉ một chút cũng là chuyện kinh thiên động địa.

Dễ dàng thỏa mãn sao? Nàng cười khẽ, tiếng cười dịu dàng quanh quẩn trên không giống như giai điệu đẹp.

“Cười cái gì”- Hấn khó hiểu hỏi.

“Không có gì”- Chính là nàng là người lòng tham không đáy không ngờ lại bị nói là dễ dàng thỏa mãn.

Kỳ thật nàng rất tham lam, nàng không chỉ tham luyến sự ôn nhu sùng nịch này của hấn mà còn muốn nhiều hơn. Bởi vì nàng hiểu được bản thân rất tình lạnh giống như nam nhân này sẽ cùng nhau bù vào những thiếu sót của cả hai.

Nàng còn tham lam nhiều lắm, chỉ là được che dấu quá tốt nên hấn mới nghĩ nàng dễ dàng thỏa mãn. Không sao cả, rất nhanh nàng sẽ chính mình được hấn sai.

Ai trong thế giới này mà không tham lam không ích kỷ chứ. Nàng cũng không ngoại lệ, hấn cũng không ngoại lệ. Bởi vì lòng tham của nàng là muốn hấn yêu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tình Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Có lẽ do vị trí quán cà phê không tốt nên tiệm có vẻ thanh lãnh

, không nhiều khách tới thăm, ông chủ của quán cũng mất đi sự nhiệt tình, ai muốn tới thì tới không để tâm, chỉ có phục vụ sinh thoạt nhìn tích cực hơn so với ông chủ.

Tuy bề ngoài nhìn không tốt, nhưng bên trong bài trí rất hài hòa tốt đến mức không ngờ được, tay nghề làm cơm của ông chủ cũng khiến người ăn không thể không tán thưởng.

“Nhà hàng này cũng không tệ lắm, lần sau chúng ta lại đến”- Hiền Vũ Tây nhanh nhẹn đưa ra lời hẹn.

“Ừ”- Tri Hải Bình ngẩng đầu, chỉ đáp lại rất đơn giản, không hề bình luận gì cả.

Với hấn mà nói, mỹ vị hay không hấn không quan tâm, cũng không đưa ra bất cứ lời bình luận hoa lệ nào, hơn nữa nếu có lời muốn nói.. hấn cảm thấy mỗi sáng sớm cùng nàng ăn sáng, mới là món ăn ngon nhất.

Nàng đã quen với phong cách ăn nói của hấn, nên phối hợp tiếp lời: “Đại thúc, chú cảm thấy chúng ta bây giờ có giống như là quái thú đang cùng với một tiểu nữ nhân có ý mỗi chài hẹn hò với nhau không?”

Cà phê thiếu chút nganh trong cổ, Tri Hải Bình thường thường đều không để lộ cảm xúc trên mặt nhưng bây giờ vẻ mặt lại phức tạp: “Em đề ý sao?”

“Đề ý gì chứ?”- Nàng biết rõ còn có tình hỏi.

“Đề ý đến chuyện cùng một lão nhân như ta đi ăn cơm, làm cho em thoạt nhìn như.... đang mời chài...” – bàn tay dẫu dưới bàn khẽ nắm chặt, Tri Hải Bình lại lần nữa đánh giá cô bé ngồi đối diện hấn, không thể không thừa nhận nàng mới ít tuổi như vậy đã rất mỹ lệ, tuổi hấn lại lớn hơn nàng gần một con giáp lại còn trông như kẻ lang thang, quả thật không hợp.

Đa số các cô gái bằng tuổi nàng lúc này thường cùng những thanh thiếu niên đi dạo phố hoặc vào nhà hàng nổi tiếng mà ăn tối, không phải đi theo người già như hấn uống tại một quán cà phê nhỏ, sau đó còn bị nhiều ánh mắt hoài nghi xem nàng như kẻ mời chài.

“Đại thúc, kỳ thật ta không để điều đó lắm”- ánh mắt lo lắng biểu lộ buồn rầu. “Ta để ý là... chúng ta như vậy có thể giống như là...”

“Như là gì...?”

“Như là... ta đang theo đuổi chứ”- ánh mắt cơ trí của nàng nhìn thẳng hắn, trong mắt hiện lên ám hiệu.

“Vì sao em cho rằng người khác có suy nghĩ như thế chứ?”- Hắn đối với giả thuyết này cảm thấy rất vớ vẩn buồn cười.

“Bởi vì chỉ có mình ta đang nói chuyện, còn chủ giống như miễn cưỡng nói, như thế chẳng phải ta theo đuổi sao!”

“Không có..”- hắn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. “Em rất đẹp, phải nói là xinh đẹp hơn rất nhiều, ngược lại ra cảm thấy ngồi cùng em thật sự rất kỳ quái”

Vì hắn che dấu không muốn nàng biết mọi chuyện, hắn mỗi lần xuất hiện đều mặc bộ trang phục lỗi thời cũ kĩ từ nhiều năm trước.

Còn nàng lại mặc đồng phục đầy sức sống, so với hắn có thể nói là hai hình ảnh đối lập cực điểm.

“Đại thúc mặc như vậy là được rồi”- Nàng đứng dậy, trườn người lên, vén mái tóc che khuất vầng trán cùng mắt của hắn. “Nếu không chú chỉ cần ăn mặc đẹp lên chắc chắn không thua gì ngôi sao trong tivi”

Hắn vừa nghe xong, cảm thấy như được người ta an ủi. bởi vì chưa từng ai ở trước mặt hắn nói như vậy. “Lời an ủi của em ta nhận”

“Chẳng lẽ ta giống mạnh thường quân như vậy sao?”- Nàng cúi đầu, ép hỏi.

“Cái gì?”- Hắn kinh ngạc một hồi, không hiểu chủ đề này có quan hệ gì.

“Chẳng lẽ ta nhìn như mạnh thường quân sao, nếu không sao chú lại cho rằng ta có tâm tình mỗi ngày đi làm công tác từ thiện chứ!!”

Cảm giác kinh ngạc mất đi, Trì Hải Bình căn bản không chú ý tới lời nàng nói, bởi vì hắn sớm đã nhận ra khoảng cách cả hai quá gần làm hắn bị mê hoặc.

Hương thơm của thiếu nữ tràn vào trong cổ hắn, như đang nhấm nháp sự ngọt ngào đầy tuyệt vời cổ hắn không nhận được cao thấp nhấp nhô.

“Đại thúc, chú làm sao vậy?”- Không thấy phản ứng, phản ứng của hắn có chút kỳ quái khiến nàng không nhận được lo lắng hỏi, bàn tay nhỏ bé tự nhiên đặt trên trán hắn vuốt nhẹ: “Không thoải mái sao?”

Hắn quả thật không thoải mái, nguyên nhân là do nàng.

Bàn tay mát mẻ đặt lên trán hắn, tản ra mùi thơm của hoa nhài từ mái tóc như muốn đánh gãy chí yếu ớt của hắn, làm hắn không tự chủ sinh ra những loại tưởng tượng không nên có.

Nghĩ tới mái tóc của nàng rối loạn trên mặt giường lớn màu xám của hắn cảm giác sẽ như thế nào, nghĩ tới da thịt non mềm của nàng sẽ có sắc thái mỹ lệ thế nào khi nằm dưới hắn...

Hắn đột nhiên kinh hãi bật lên, vì những suy nghĩ trong đầu mà thấy ảo não: “Không!! Không có gì!! Không có gì!!”

“Không có gì là tốt rồi”- Hiền Vũ Tây hiểu được hắn không nói thật, nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ quay về chỗ ngồi, nhấm nháp ly cà phê.

Có lẽ vì có hắn làm bạn, ngay cả tách cà phê không còn nóng nữa, nàng vẫn cảm thấy ngon miệng và sung sướng.

Để che dấu sự bối rối của mình, Trì Hải Bình háng giọng nói: “Cơm nước xong, ta đưa em về!! Nếu quá muộn một mình em về nhà không tốt”

“Ta không muốn về”- Đó không gọi là nhà, mà chỉ là một căn phòng. “Ta muốn cùng đại thúc nói chuyện phiếm”

Hắn nhíu mày: “Không được!! Lát nữa ta đưa em về, bằng không sẽ có người lo lắng”

Lo lắng? Căn phòng trống rỗng còn có ai lo lắng sao? Khóe miệng nàng nở nụ cười mỉa mai.

“Được rồi”- Nàng đáp ứng, không muốn cãi cọ nữa.

Hiện tại nàng cũng không muốn nói thêm gì, dù sao cuối cùng hắn sẽ biết rõ, vì nàng một chút cũng không thích trở về.

Nơi ở của Hiền Vũ Tây cách không xa công viên nơi hai người gặp nhau, xung quanh đều là những căn nhà xa hoa, chỉ có phòng nàng ở nằm trong khu nhà cấp dân chạy nạn.

Một tòa nhà năm tầng đã có ít nhất mười mấy năm lịch sử, không có bảo vệ không có khóa an toàn, thậm chí còn không có thang máy, chỉ có lối cầu thang nhỏ hẹp.

Cũng may mắn đa số khách trọ đều là nữ sinh, làm cho Trì Hải Bình vừa bước vào khu nhà liền không ngừng cau chặt lông mày sau đó nói lỏng.

Theo nàng đi vào căn nhà năm tầng, Trì Hải Bình nhìn nàng mở cánh cửa ra, cơ hồ trong phòng không có ai.

Cả không gian trống rỗng, không có những đồ dùng tất yếu, ngoại trừ nhà bếp, đồ làm bếp cùng tủ lạnh, còn có phòng ngủ với chiếc giường đơn và tủ quần áo, quanh quẩn đến mức khiến hắn có cảm giác quen thuộc.

Giống như nhìn thấy nơi hắn ở, trừ sự bày trí xa hoa, cảm giác không có ai, tựa như không gian lúc này khiến người ta cô đơn tịch mịch.

“Thật có lỗi!! Ở đây không có chỗ cho chú ngồi, hay chú ngồi lên giường đi, ta đi lấy cho chú ly nước”- Hiền Vũ Tây sớm đã quen với cảnh như vậy nên không hề tỏ ra lúng túng.

“Em ở một mình sao?”

“Phải!! Từ sau khi về nước, ta chỉ ở một mình”- Tính ra đã sáu năm, thời gian qua nhanh đến mức không ai nắm giữ được.

Hiền Vũ Tây rất nhanh mang đến ly nước, yếu ớt cười đưa cho hắn, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

“Người nhà ở đây? Sao không ở cùng em?”- Đón lấy chén nước, hắn nghi hoặc nhìn nàng.

“Nếu như chú hỏi ba ba ta thì... ông ấy ở trên núi Dương Minh, nếu hỏi mẹ ta, thì bà ấy hẳn là ở nước ngoài, cho nên ta sống một mình”- Giọng nói lãnh đạm, nhưng Trì Hải Bình nhận ra nàng đang tỏ ra mạnh mẽ.

“Thật có lỗi, ta không biết...”- Đôi mắt rõ ràng có chút đau lòng cùng xin lỗi.

“Đại thúc, chú không cần xin lỗi!! Đây là vấn đề của họ, cũng không phải của chú, huống hồ ta hiện tại một mình sống ở đây cũng không tồi, tiết kiệm tiền thuê nhà cũng có thể sống mà”- Hiền Vũ Tây vỗ vỗ tay hắn, cười muốn xua đi mặc cảm tội lỗi trong hắn.

Nàng sớm đã quen một mình rời giường, một mình ăn điểm tâm, sau đó tan học về, ăn cơm rồi ngủ dậy bắt đầu một ngày như trước.

Ngày qua ngày, năm qua năm, thời gian cứ như vậy trôi qua, lâu quá, nên nàng cũng không còn cảm thấy thương tâm.

“EM dựa vào tiền thuê nhà mà sống qua ngày sao?”- Hắn không đồng ý hỏi. “Chẳng lẽ bọn họ không cho em tiền sinh hoạt phí sao?”

Hiền Vũ tây lè lưỡi, tỏ vẻ không sao: “Ah. Lúc ta đến đây thì hai bên bắt đầu phân chia tài sản, ngoại trừ căn nhà trọ này, chỉ cần thứ gì bọn họ cảm thấy kể cả sinh hoạt phí đều bị chia ra, tóm lại, xem như ta không lấy được gì cả! A”

Bị đánh về đáng yêu của nàng hấp dẫn, Trì Hải Bình không tự nhiên xê dịch tư thế ngồi.

“Thiệt thòi như thế em còn vui vẻ sống như vậy, thật sự là chịu không được”- Hắn vươn tay, muốn vò rối tóc nàng, nhưng động tác đột nhiên đình chỉ.

Bởi vì hắn không dám chắc hành động đơn thuần này của hắn có thể làm tăng thêm hay giảm đi tình cảm xấu hổ lúc này.

“Ách.. ta phải đi”- Trì Hải Bình đứng dậy, không thể tiếp tục ở đây là quyết định sáng suốt.

Hắn buông ly nước xuống, ngay cả quay đầu cũng không dám, thậm chí muốn chạy thoát thật nhân khỏi tiểu nữ nhân hấp dẫn đang ở bên cạnh này.

Nàng tuổi còn rất trẻ, chỉ có thể xem hắn như người anh trai, cho nên không phòng bị, hắn phải tự biết, tranh thủ lúc lý trí còn giời hơn dục vọng mau rời đi, giữ khoảng cách!

“Đừng đi”

Âm thanh rất nhỏ từ sau lưng Trì Hải Bình vang lên.

Trì Hải Bình vì giọng nói đó mà dừng chân, nhưng nghĩ lại vẫn đi.

“Trì Hải Bình, đừng đi”- Âm thanh nhỏ đi rất nhiều nhưng mang theo ngữ khí kiên định, thậm chí cách xưng hô hằng ngày cũng bỏ qua, trực tiếp gọi tên hắn.

Trì Hải Bình do dự không biết nên đi hay dừng, sau lưng truyền đến độ ấm của cơ thể làm cho hắn chần chừ, cả người xờ cứng không thể nhúc nhích.

“Em nói, Trì Hải Bình, anh không đi được không?”

Chương 4

Bên ngoài trời bỗng chói sáng, không biết mưa từ khi nào, gió tạt vào cửa, lưu lại vệt nước.

Gió thổi mưa to.

Trong phòng không ai nói gì, chỉ có tiếng thở trầm lắng lan tràn trong không khí.

“Em biết em đang nói cái gì sao?”- Đầu Trì Hải Bình cúi xuống, nhìn cánh tay đặt bên hông, đôi mắt thâm thúy, giọng nói thấp hơn rất nhiều. “Em muốn anh ở lại, chính anh cũng không chắc là không thể có chuyện gì phát sinh không!”

“Em biết rõ”- Dựa vào lưng hắn, ngửi mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái của hắn, Hiền Vũ Tây không muốn buông ra, khoe môi còn lộ nụ cười thỏa mãn.

Nàng biết rõ hắn ở lại sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng cũng có lẽ không, bởi vì cho dù nàng chỉ cần coi nàng như bạn bè... hắn hiểu ngầm mà lưu lại.

Bởi vì hắn không phải là nam nhân đi miễn cưỡng người khác, qua cách nhìn người, nàng cũng có phần tự tin.

“Biết rõ.. em còn dám để anh lại”- Đối với ngữ khí nhẹ nhàng, hắn cảm thấy bản thân ra xã hội nhiều năm bấy giờ lại rất chật vật.

Hương thơm thiếu nữ như có như không phiêu tán trong mũi hắn, thân thể mềm mại dán chặt vào lưng hắn, sự tin nhiệm của nàng khiến hắn áy náy.

Dù ngoài miệng nói lời lí trí, nhưng trong đầu hắn đã tưởng tượng cảnh xuân mơ màng sớm đã đem thân hình nàng trần trụi hiện lên.

“Bởi vì em đợi đã lâu... Đó là anh chẳng phải sao?”- Nói xong, hai tay nàng càng thục hất, ngữ khí ủy khuất.

Hắn à!! Trì Hải Bình không lên tiếng, trong đầu thầm trả lời vấn đề của nàng.

Từ khi quá cô độc nơi thành thị, hắn chỉ có một mình, rồi giường ăn cơm, đi làm đi họp, về nhà nhìn cách bày trí trang hoàng ngăn người, hoặc mở tivi coi hài kịch cho náo nhiệt rồi bật cười.

Ai nói một người không tịch mịch?

Người nói những lời này nhất định không phải hắn, bởi vì hắn ngày càng cảm thấy vô lực, cảm thấy bị tình lặng bao phủ. Ngoài cửa sổ mưa đột nhiên to hơn, rơi xuống mái nhà vang lên âm thanh thật lớn, như muốn người đi bộ phải tìm chỗ trú.

Trì Hải Bình yên lặng, kéo hai tay bên hông ra tiếp tục đi.

Hiền Vũ Tây ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng, lần đầu tiên không đoán được suy nghĩ hắn. Cửa phòng bị kéo ra đóng lại, sau đó tiếng cửa chính khóa lại, nàng sững sờ đứng đó không tin được.

Hắn cứ như vậy mà đi.

Trong lúc đó, Hiền Vũ Tây bị kéo vào lồng ngực ấm áp, cả người bị nâng lên, chưa kịp phản ứng, cặp môi đỏ mọng lập tức bị đôi môi lạnh như băng ngậm lấy.

Nàng ngu ngơ chốc lát, rồi nhận ra khí tức quen thuộc của chủ nhân.

Là hắn!!

Hắn không phải đi rồi sao?

Trì Hải Bình khẽ chạm môi nàng, sau đó dùng đầu lưỡi nhu hòa quét quá, như chờ nàng hưởng ứng. Lần này đổi lại nàng mắt vui đầy hắn ra, gương mặt nhỏ nhắn đầy nghi hoặc.

“EM nghĩ anh đi rồi”

“Khóa cửa”- Câu trả lời ngắn gọn súc tích, lại bị ngăn hôn, cố gắng kìm nén khát vọng trong lòng.

Đáp án quá mức ngắn gọn, đủ khiến nàng định thần lại, sau đó chủ động chụp lên môi hắn, khóa chặt cổ hắn, sợ hãi vron cái lưỡi dính hương đáp trả

Hai người hấp thu hương vị của nhau, nàng đi cà nhấc leo lên người hắn, cả hai thân hình dính sát không khoảng cách.

“Đúng.. chính là như vậy... Tiểu Vũ, nhiệt tình hưởng ứng ta”- Thừa dịp dừng lại, Trì Hải Bình lên tiếng chỉ đạo tiểu nữ nhân.

“Như vậy a?”- Học động tác của hấn, nàng dùng đầu lưỡi miêu tả môi hấn, khiêu khích chơi đùa lưỡi hấn, sau đó linh hoạt rút về.

Hấn một tay giữ lấy mặt nàng, một tay ôm hông nàng xách lên, làm cho nàng bót cả nhấc, trực tiếp đối diện cùng hấn.

“Học sinh ưu tú”- Hấn nhìn qua lẩm bẩm nói, sau đó quay lại với đôi môi bị hôn đến sưng đỏ.

Lần đầu hôn thiếu đi sự ôn nhu, chỉ có cuồng quyền mãnh liệt cướp lấy, như muốn hút khô lấy nàng. Hấn không buông tha bất cứ gì trong miệng nàng, bất cứ chỗ nào có thể thì dùng lưỡi quấn lấy, thậm chí nàng sợ hãi rút về hấn cũng không cho phép, bá đạo yêu cầu nàng phải hưởng ứng.

Cho đến khi bên ngoài vang lên tiếng sấm, hấn mới buông nàng đang không kịp thở, để nàng nằm trên ngực hấn thở phì phò nghỉ tạm.

Hấn yên lặng chờ nàng bình tĩnh lại, ôn nhu lấy tay vuốt lấy mái tóc dài mềm mại sau lưng nàng, hưởng thụ thời gian yên tĩnh của hai người.

Thật khiến người ta không tin được, hấn như mới 17, 18 tuổi, chỉ muốn hôn mà không ngừng được. Hơn nữa người làm hấn kích động lại là một tiểu cô nương.

“sau đó thì sao?”- Sau khi thở đầu lại, Hiền Vũ Tây ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời khó hiểu.

Nàng cũng không phải nữ sinh từ nhà trẻ ra, nàng hiểu nam nhân có nhu cầu thì sẽ không chỉ tới đây là ngừng. Trừ khi nàng không khai dục được hứng thú của hấn, như vậy thật đau lòng.

“EM còn muốn tiếp tục sao?”- Vuốt sợi tóc nàng đan trên tay, Trì Hải Bình nhìn vào mắt nàng muốn thấy được một tia sợ hãi.

Chỉ cần trong mắt nàng sợ hãi, hấn có thể ngăn mình không tiếp tục, nếu không buổi tối hấn đem mình trở thành thánh nhân ngồi đó mà lòng loạn không thôi.

“Em nghĩ anh ở lại đây là vì thế này, không phải sao?”- Hay nàng tính sai.

“Em biết rõ chuyện sắp xảy ra còn muốn tiếp tục?”- Hấn không thể không nhắc nhở nàng hậu quả của việc tiếp tục.

“Đại thúc, em không phải đứa trẻ, em không cho rằng chỉ cần hôn lên tay hoặc hôn nhẹ miệng là sinh ra tiểu hài tử”

“Không phải chỉ là hôn, anh còn muốn làm nhiều hơn... thậm chí còn muốn tất cả, em không sợ sao?”- Trì Hải Bình chưa từng cùng bạn trên giường nói nhảm nhiều như thế.

Nhưng vì đối tượng là nàng, cho nên hấn càng thêm thận trọng, cho nàng nhận ra hành vi của mình là sai lầm, làm cho hấn phải hối tiếc về nhà tắm nước lạnh để hạ nhiệt,

“Là anh, nên em không sợ”- Hiền Vũ Tây nhìn chăm chăm hấn, sự tín nhiệm đầy kiên định, rung chuyển tâm hấn.

Hấn là người nàng đã định trước, nàng không cách nào tưởng tượng ra ai trừ hấn, nàng còn có thể với ai làm chuyện thân mật này chứ.

Nàng không cách nào tưởng tượng, nàng nguyện làm cho những nam nhân khác nằm sấp trên người nàng thờ dục. Chỉ có hấn, nam nhân tên Trì Hải Bình, nàng mới nguyện, mới cam tâm.

Trì Hải Bình cảm thấy trái tim mình đập nhanh, nhảy cẫng lên vui mừng, ánh mắt lạnh như băng nay vì sự thẳng thắn của nàng mà dần dần ôn nhu.

“Anh hỏi em lần cuối cùng”- hấn hít một hơi thật sâu, chuẩn bị nghênh đón đáp án: “Không hối hận sao?”

“Em nói rồi, là anh em sẽ không hối hận”

“Rất tốt” – Hấn cúi người ôm lấy nàng về giường. “Bởi vì hối hận cũng không kịp”

Ngoài cửa mưa rơi tí tách không ngừng, tiếng sấm chớp giạt lên, làm cho căn phòng yên tĩnh rung lên, chỉ có ánh sáng của sét để làm tầm nhìn, Hiền Vũ Tây cuối cùng cũng phát hiện điều lại.

“Hình như cúp điện”- Hấn là lúc hai người đang hôn nhau. “Đề em đi lấy nến”- Nói xong nàng xuống giường.

“Đừng nhúc nhích”- Trì Hải Bình nhanh hơn một bước ngăn nàng lại. “EM nói anh biết nến ở đâu, anh lấy cho”

“Dưới giường”- Những gì đồ trong nhà nàng đều nhét dưới giường cho đỡ phiền toái.

Trì Hải Bình tìm tòi một lát, thì lấy ra một hộp đựng nến, sau đó lại tìm cái bật lửa nhưng không thấy, cuối cùng hấn lấy trong túi mình ra bật lên đốt đặt ở bốn phía.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng sáng lên nhờ ánh lửa, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, trong phòng lại càng thêm cảm giác của khác sạn.

Tri Hải Bình đi về ngồi bên giường, Hiền Vũ Tây nằm trên đó mắt ngóng nhìn, ánh lửa lóng lánh hòa vào nhau che dấu đi khát vọng trong lòng.

Tay hắn run rẩy chậm rãi cởi nút áo trước ngực nàng, làm cho nội y màu trắng che phủ cặp vú mềm mại dần dần hiện ra.

Hắn hít thật sâu, nhìn cảnh mỹ lệ trước mắt mà hít thở không thông, sau đó tiếp tục cởi bỏ váy đồng phục, kéo khóa xuống, bộ váy đồng phục chỉnh tề bị quăng vào góc giường, để lộ ra hai chân thon dài trắng nõn cùng quần lót màu trắng.

“Muốn em giúp anh sao?”- Hiền Vũ Tây nằm trên giường nhìn hắn bên trần đỏ mồi hôi, làm nàng khản trương, cố gắng hòa hoãn không khí.

Tri Hải Bình chỉ liếc nhìn nàng, dùng tay cởi đi áo sơ mi cùng quần dài trên người, lộ ra dáng người rắn chắc: “Không cần”

“để em xem”- Hiền Vũ Tây nuốt nước bọt nói.

Nàng hiện tại không biết vì khản trương hay vì nhìn thấy hắn trần truồng mà như thế, dáng người của hắn thật sự khiến người ta nhìn thấy mà muống sờ...

Hĩa tay chống xuống hai bên gò má nàng, hắn do dự quan sát nàng, đem sự khản trương cùng dục vọng nhỏ nhoi thu vào mắt, hắn nhận không được vén những sợi tóc của nàng ra sau: “EM rất khản trương?”

“có chút”- Nàng thành thật trả lời, dù sao lúc này mà phủ nhận thì có gì tốt chứ.

“Lần đầu sẽ đau”- Hắn dừng lại, hôn lên trán nàng, “Nhưng anh sẽ cẩn trọng, sẽ không để em không thoải mái”

Không cần hỏi, hắn cũng biết hắn là người đàn ông đầu tiên của nàng, cho nên hắn có nghĩa vụ cho nàng một lần đầu tiên tốt đẹp.

“Ừ”- Mắt nàng không biết vì sao lại rung rung rơi lệ xúc động.

Có lẽ vì quá lâu không ai dùng ngữ khí ôn nhu như thế nói với nàng.

“Em tin anh mà”- Hiền Vũ tây nó, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Đêm không cô độc, đang bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tình Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Ánh nền chập chòn, quần áo trên người Hiền Vũ Tây bị vứt xuống đất, bóng nam nhân rơi trên tường đang nằm sấp trên người nữ nhân cùng với tiếng của hai người càng làm tăng vẻ dâm mị

“Tiểu Vũ, em thật mãn cảm”- Tri Hải Bình giữ lấy phía bên cần tròn của nàng tinh tế liếm láp, chưa được vài lần đã khiến đỉnh hồng của dụng thăng, cặp môi đỏ mọng bật ra tiếng thờ gấp.

“Nói này..... Cũng vậy”- Bàn tay hắn theo đường cong thân thể này di chuyển xuống dưới, đi vào nơi cấm địa u mật của thiếu nữ. “Em biết rõ nơi này của em cũng đã ướt sao?”

“Ừ... đại thúc... em nóng quá”- Sự non nớt của nàng đứng trước mọi khiêu khích của hắn đều không thể chống đỡ, chỉ có thể thờ gấp rên rĩ, để hắn dẫn dắt từng bước cảm nhận sự thích thú.

Đôi mắt hắn đen ám, nhìn gương mặt nhỏ nhắn non nớt thanh khiết mang theo nét cổ điển đang đỏ ửng nhuộm đầy tình dục, bàn tay không có nội y ngăn cản trực tiếp ma sát lôi kéo nơi ửng hồng của đầu vú, những nơi khác hắn cũng buông thả, tùy ý thân mật cắn vào làn da thanh khiết lưu lại vết đỏ loang lổ, ấn ký trước mắt là của hắn.

“A... đại thúc, em cảm thấy rất lạ...” Động tác không ngừng lặp lại thông thả mà khiến người ta vui thích làm cho dưới bụng nàng truyền đến cảm giác hư không, đau đớn, rên rĩ không nhận được mà cầu khẩn.

“Kiên nhẫn một chút, Tiểu Vũ”- Hắn ngừng đầu trần an nàng, sau đó thỏa mãn nhìn làn da trắng như tuyết của nàng nhiễm lên một tầng mồi hôi mỏng cùng sắc hồng tươi.

“Thật là giỏi, anh còn chưa cho em mà!!- Giọng nói khàn khàn, dùng tay tách hai chân đang đóng chặt của nàng ra, nơi hoa viên bí mật ửng hồng đã lộ ra.

Nơi cảm địa màu hồng nhạt của thiếu nữ bị một nửa hoa hạc che lấp khẽ run lên, chỉ cần hấn chạm nhẹ vào liền có phản ứng mạnh mẽ như vậy.

“Tiểu vũ, mở chân ra một chút, anh muốn nhìn em”- Hấn trực tiếp đưa ra lời yêu cầu và cũng chắc chắn nàng sẽ thuận theo.

Chịu đựng luồng không khí mát mẻ tiến vào giữa hai chân trên mặt không ngừng lan tràn khí tức khô nóng, nàng dù cảm thấy thẹn nhưng cũng ngoan ngoãn kéo hai chân đang khép kín ra, làm cho hấn càng có thể nhìn thấy rõ nơi địa phương xấu hổ kia.

“Đẹp quá... Tiểu Vũ, em thật sự rất đẹp...”- Giọng nói hấn bình tĩnh, nhin không được tán thưởng, ánh mắt không cách nào rời khỏi mỹ cảnh.

“Đại thúc... xong chưa... Hành động này...”- Làm cho nàng đỏ mặt nói không nên lời

“Còn chưa mà, làm sao đủ được”- Nói xong, khoe miệng hấn nhàn nhạt cười.

Nụ cười nhạt không hiểu vì sao, nhìn thấy nó, Hiền Vũ Tây cảm thấy mang theo vài phần tà khí, như có âm mưu gì đó.

Dùng cánh tay đỡ lấy hai chân nàng, hấn cúi đầu xuống ôn nhu hôn lên nơi cánh hoa đang run rẩy vì xấu hổ của nàng.

“Đợi đã... đại thúc... không dừng như vậy”- Cái gì gọi là vui sướng trong đau khổ, chính là cảm giác nàng!! Nàng hỗn loạn suy nghĩ.

Nơi tư mật của nàng chưa từng bị ai trực tiếp đụng chạm như vậy, dù trong lòng đã có chuẩn bị nhưng vẫn cảm thấy bối rối, tay khua lên muốn đẩy đầu hấn đang chôn giữa hai chân nàng ra.

Nhưng nàng càng kháng cự, ngược lại hấn càng dùng sức bóp chặt hai chân nàng, làm cho nàng không cách nào né tránh.

“Đại thúc... ừ... đại thúc... Ta... A...”- Nàng khắc chế không được kêu ra tiếng, cảm giác một luồng nhiệt lưu trong cơ thể không ngừng chạy ra.

Trì Hải Bình biết rõ nữ hài dưới động tác của hấn nhanh chóng đạt được cao trào lần đầu tiên trong đời, hấn đem thân thể yếu ớt của nàng ông lấy, để nàng ở trong ngực hấn thở dốc, hưởng thụ khoái cảm lần đầu tiên

“Khá hơn chút nào chưa”- Nhẹ nhàng vỗ về mái tóc của nàng, hấn từ trước đến nay đều Lãnh Mạc trong mắt không có lấy chút trìu mến,

“Em chưa bao giờ biết anh lại có lúc bá đạo đến thế”- Vừa nghĩ tới chuyện vừa phát sinh nàng nhin không được đỏ mặt.

Ông trời ơi!! Hai người mới chỉ là đùa giỡn vẫn còn chưa chính thức nhập cuộc đã khiến cho nàng nổi giận, nàng không dám nghĩ khi hấn chính thức tiến vào nàng còn có phản ứng gì.

“Ngẫu nhiên thôi”- Hấn cười yếu ớt ôm lấy nàng, lặng lẽ đối tư thế. “Nhưng đó là vì em quá tốt”- Hấn không muốn chuyện kể tiếp làm nàng bị thương đó điều hấn không muốn nhìn thấy nhất.

Cảm giác mộng mình bị hấn nâng lên, tư thế của nửa quỳ nửa ngồi làm cho vật nóng của hấn khẽ cạ sát vào nơi ướt át, bụng dưới của nàng không nhịn được lại bạo động.

“Đây là...”

“Để cho em chủ động, anh mới không làm bị thương em”- Giọng nói nhu hòa như nước. trên trán đổ mồ hôi lạnh cho thấy hấn hiện tại có biết bao nhiêu khổ sở. “Em chậm rãi hạ xuống, tùy theo khả năng tiếp nhận mà điều khiển tốc độ.”

Vật cứng rắn của hấn ngang nhiên khẽ mở cánh hoa đang đóng chặt, chờ đợi thời khắc nàng tiếp nhận hấn.

“Như vậy phải không?”- Nhìn vào mắt hấn, ánh mắt hai người đều nhìn nhau, nàng chậm rãi hạ eo xuống, để bản thân dần dần tiếp nhận phân thân của hấn.

“Đúng... em làm rất tốt... A! Chính là như vậy...”

Không biết đã qua bao lâu, thật ra chỉ mới trải qua thời gian ngắn, hai người mới hoàn toàn kết hợp, tơ máu màu đỏ cũng theo nơi tiếp hợp của hai người chậm rãi chảy ra.

Kỳ thật sự to lớn của hấn mang đến cho nàng không ít đau đớn, nhưng nhìn qua mắt hấn, sự ôn nhu làm cho nàng say mê, khiến nàng bỏ qua mọi đau đớn.

“Có thể sao?”- Âm thanh bị đè nén của hấn vang lên trong đầu nàng.

“Ừ”- Giọng nói của nàng vừa buông xuống, nàng lập tức cảm giác nửa trên người của mình lại chạm vào lớp nệm mềm mại của giường.

Được chính miệng nàng trao quyền, Trì Hải Bình như con dã thú đói khát được thả ra khỏi lồng, ánh mắt nhiệt liệt nhìn công phẩm mỹ lệ dưới thân, bắt đầu chậm rãi co rút dục vọng của mình

MÓI đầu chỉ là những động tác thông thả như đã ước định, cho đến khi bên tai nghe thấy tiếng nàng yêu kiều vỡ vụn không kiềm chế được, hấn cũng không nhận được nữa, đục vọng kêu gào như cuồng phong lưu lại trên người nàng ấn ký.

“A... đại thúc... A”- Thân thể nhỏ nhắn của nàng bị toàn bộ cơ thể hấn bao trùm, động tác cuồng dã của hấn làm cho nàng mỗi lần như bị từ trên cao ném xuống.

“Gọi tên anh, Tiểu Vũ”- Đôi mắt thâm thúy của Trì Hải Bình nhìn chăm chăm hai mắt mê loạn của nàng. “Anh muốn nghe em gọi tên em”

“Trì Hải... nha..... Hải... Hải Bình”

“Rất tốt!! Anh muốn em nhớ rõ, trên đời này chỉ có em mới có thể gọi tên anh”- Ngực khí kiên định của hấn, phảng phất như đang đứng trước thần linh mà hứa hẹn.

“Ừ... ừ... em biết rõ... em biết rõ...”- Phía dưới cổ của nàng bị hấn chiếm lấy, hấn khẽ hôn xuống.

“Rất tốt”- Hấn thỏa mãn nở nụ cười.

Sau đó tiếp tục tăng tốc, nàng chỉ cảm thấy choáng váng, thân thể căng ra như dây cung bị gãy.

“Hải Bình... Hải Bình... a”- Nàng vọng tình gọi tên hấn, khoái cảm trong cơ thể không ngừng khiến nàng cong người lên, làm cho hai người càng thêm sát lại, chia sẽ mỗi lần lượt động.

Khi từ miệng hấn phát ra tiếng gầm nhẹ thì nàng cũng ôm chặt lấy hấn, làm cho cuồng triều bao phủ cả hai người.

Cảm giác được luồng nhiệt lưu của hấn trong người lan tràn, nàng không khỏi kịch liệt run rẩy thét lên, cùng tiếng gầm nhẹ của hấn tạo thành khúc nhạc tuyệt vời nhất.

Tất cả tình cảm mãnh liệt khẽ lắng xuống, hai người nằm trên chiếc giường nhỏ hẹp, mặt đối mặt nhìn vào mắt nhau, lẳng lặng không nói lời nào.

“Có khỏe không”- Hấn đẩy nhẹ vàng trán bị che khuất của nàng hỏi.

“Ừ!”- Nàng gật đầu, tầm mắt không rời khỏi mặt hấn.

Mọi thứ không thể dùng lời mà nói, hấn và nàng không cần dùng những ngôn ngữ để miêu tả, chỉ đơn thuần dùng hành động để biểu hiện khát vọng.

Bên ngoài mưa rào gió lớn, bên trong xuân ý vô hạn thiêu đốt...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tĩnh Lặng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Sáng sớm ánh dương quang xuyên thấu lớp cửa kính được lau sạch, ngoài trời xanh một màu, không thể nhận ra đêm qua lại mưa to.

Mỗi khi ánh mặt trời chiếu vào theo thói quen Trì Hải Bình thức dậy, cảm giác trên ngực hơi nặng mà vội vàng mở to mắt.

Vừa tỉnh dậy, trông thấy nữ hài ở trên ngực hấn ngủ say, trên người còn lưu lại ấn ký cho thấy đêm qua phóng túng cỡ nào, làm cho lý trí của hấn trong nháy mắt lấy lại.

Không biết là nên chửi bản thân chính mình vì mất đi lý tính mà làm chuyện điên rồ, Trì Hải Bình dịu dàng dời gương mặt nhỏ nhắn đang ngủ say như trước của Hiền Vũ Tây vào khuỷu tay hấn, sau đó cẩn thận đắp chăn cho nàng.

Khách quan mà nói, tâm tình hiện tại của hấn quả thật thỏa mãn rất nhiều.

Không đơn giản là do thể xác mà là tâm hồn thỏa mãn, mang theo sự cảm động, nhiều đến mức khiến người ta không tưởng được.

Sự cảm động này lại do một nữ hài tử gây ra cho hấn.

Mấy năm qua thân tình thay đổi, sự nghiệp đạt được thành tựu cao, làm cho hấn đắm chìm trong sự tỉnh mạch của chốn đô thị, quên đi thói quen sống cùng quần cư của động vật.

Cho nên mỗi sáng sớm thừa lúc còn sớm, đến công viên kia ngồi yên, dù chỉ một lúc cũng tốt, hẳn muốn chạy trốn khỏi không gian quá mức yên tĩnh, rồi xa căn nhà mà công viên chính là lựa chọn tốt nhất.

Ngay cả bác sĩ tâm lý cũng không thể hiểu hành động này của hắn, nhưng hắn cho rằng việc này không phải là đang đẩy dọa bản thân, mà đang giúp cho cả tinh thần và thể xác thư giãn.

Mà việc này so với cách nằm thư giãn trên bờ cát phơi nắng đến tróc da còn tốt hơn nhiều, bởi vì hắn đã gặp được một người vào buổi trời mưa.

Hắn khẽ hôn lên trán nàng, mang theo sự cảm động cùng biết ơn. Nhưng hành động nhẹ ấy của hắn lại kinh động đến mỹ nhân đang ngủ say.

Hiền Vũ Tây dụi dụi mắt, trong mắt vẫn còn mơ màng chưa tỉnh. “Chào buổi sáng...”

“Chào buổi sáng...”- Trên mặt hắn hiện lên tia ảo não do đã đánh thức nàng, nhưng nhanh chóng biến mất.

Nhưng cho dù mắt đi nhanh đến đâu cũng khó qua khỏi pháp nhãn nhiều năm của Hiền Vũ Tây, hai mắt đang mơ màng bỗng trở nên sắc bén không ngờ được.

“Anh đang suy nghĩ gì vậy? Không phải đang nghĩ làm sao để xin lỗi em chứ?”

“Nếu như anh đang lo em chưa mười tám tuổi,... thì có lẽ được,”- Trì Hải Bình thắc mắc không hiểu nàng muốn nói gì, không nghĩ tới nàng vẻ mặt nghiêm trọng, làm cho hắn nhìn không được xu mặt xuống.

“Em vẫn chưa trưởng thành sao?”- Lão thiên!! Hắn làm gì vậy? Xâm phạm trẻ vị thành niên sao.

“Chính xác nếu là ngày hôm qua thì chưa trưởng thành, còn về sau thì không phải nữa”

“Có ý gì?”- Hắn cau mày không hiểu lời nàng nói, đầu óc hắn bị hai chữ vị thành niên kia chiếm cứ không thể suy nghĩ nổi nữa.

“Ý là ngày hôm qua là sinh nhật mười tám tuổi của em, cho nên hôm qua em vẫn còn vị thành niên”- Hiền Vũ Tây nói, sau đó nghịch ngợm mỉm cười. “Nhưng bây giờ em 18 tuổi rồi, không tính là vị thành niên”

Hắn không có phản ứng gì trước lời nàng nói, ngay cả bàn tay nàng đưa trước mặt hắn, hắn cũng không phản ứng

“Không phải bị hù đến thế chứ? Đại thúc, đừng dọa người như vậy. Trì Hải Bình, Trì Hải Bình đại thúc còn không vậy”

“Đừng lộn xộn nữa”- Hắn bật cười cầm tay nàng, sau đó nghiêm mặt hỏi. “Em thật sự trưởng thành rồi chứ?”

“Phải, em thật sự trưởng thành rồi, muốn xem chứng minh thư kiểm tra không?”- Nàng tỉnh đứng dậy xuống giường lấy.

“Không cần”- Hắn kéo nàng về, dùng cái chăn đơn đắp lên trên người nàng. “Thân thể em vẫn chưa thoải mái, ngoan ngoãn nằm trên giường đừng nhích”

Không nói nàng cũng không chú ý. Hắn nhắc tới chuyện này, làm cho nàng mới nhìn thẳng vào thân thể mềm mại trắng như tuyết đang loang lổ những vết đỏ, còn có ngóng ngừng truyền đến đau nhức.

“A..... đau quá.....”- Nàng ngã vào ngực hắn rên rỉ, đương nhiên không mang theo chút xinh đẹp nào.

“Em nghỉ ngơi đi, để anh dùng nước nóng chườm cho”- Hiếm khi nhìn thấy bộ dạng đau đớn của tiểu tình nhân, Trì Hải Bình tỏ ra lý trí nhanh chóng nghĩ cách, lúc vội vã xuống giường lại vô tình đạp lên đồng quần áo thiếu chút nữa té ngã.

“Em muốn chườm nóng, nhưng hiện giờ bụng rất đói.”- Hiền Vũ Tây tỏ vẻ đáng thương, hai mắt nhấp nháy nhìn hắn, như con mèo chờ chủ nhân cho ăn/

Nhìn bộ dạng này của nàng dù bất cứ ai không quen biết thì tám chín phần trăm mắt của họ sẽ rơi xuống biển không thể nhặt lại

Ta van người!! Đường đường là tổng quan của Thanh Phong học viện sao có thể đột nhiên nữ tính hóa chứ, lại còn không thể biết làm nũng đòi ăn/

Trì Hải Bình giống như tối qua không nói gì, chỉ mặc quần áo chỉnh tề, sau đó đi ra cửa phòng, một lát sau, phòng bếp truyền đến tiếng động, làm cho nàng không nhìn được niu lấy chân mềm cười trộm.

Hắn nghe theo nàng sao! A...

Trì Hải Bình ở trong bếp cầm lấy tô nồi chưa bao giờ dùng qua thuận phục nhóm lửa đánh trứng, giống như đang ở trong bếp gia đình mình. Sau khi đã chuẩn bị xong cơm chiên với trứng, mới tới tủ lạnh lấy ly nước trái cây, Trì Hải Bình ngay ngắn chuẩn bị đi ra phòng bếp thì phát hiện tiểu nữ nhân sớm đã ở trên giường khẽ cười,

“Anh cầm dao thái rất điêu luyện!! Em còn tưởng phòng bếp sẽ trở thành bãi chiến trường”- Hiền Vũ Tây dựa vào giường, trêu ghẹo nói.

Tuy nhiên hiện tại, nam nữ ngang hàng, nhưng muốn nam nhân xuống bếp thì khó, hắn chỉ có thể ngồi xem tivi, chờ biết yêu cầu món ăn.

“Trước kia từng học qua”- Trì Hải Bình đáp , không muốn nói nhiều.

Bất quá có ít người càng bị cự tuyệt lại càng truy vấn tới cùng, Hiền Vũ Tây chính là người đó.

“trước kia?”- Nàng đề mặc hần đem bữa sáng vào phòng, trông thấy hần trốn vào phòng tắm chuẩn bị nước nóng, “Rất ít khi nghe anh nói chuyện trước đây, kể một chút đi”

Trì Hải Bình mím môi không trả lời vấn đề này, nhưng Hiền Vũ Tây đã chuẩn bị tinh thần truy vấn, tình nguyện không ăn bữa sáng đang nóng hừng hực, đuổi vào phòng tắm, chính là không cho hần trốn tránh trả lời.

“Không có gì đáng nói, cũng rất bình thường”- hần hơi hốt trả lời, hy vọng nàng cảm thấy không thú vị mà dừng lại.

Bình thường? Đã như vậy sao lại trốn đông trốn tây không chịu trả lời? Nếu như bình thường như lời hần nói... thì việc hần tận lực che dấu ngược lại cảm thấy kì quái.

“Em không hỏi cái này... vậy anh nói xem anh làm việc gì?” Vấn đề hàng đầu hần triệt để che dấu, nàng cũng không thể thối lui đành hỏi tiếp những nghi vấn trong lòng,

“Công việc bình thường”

Bình thường!! Bình Thường!! Hần sao không lấy miếng băng dán ghi dòng “ta là người bình thường” luôn đi

Hỏi thật nhiều kết quả chỉ là đáp án qua loa, làm cho Hiền Vũ Tây chẳng những không giận mà còn cười, nhưng chỉ có thiên tài mới biết, nụ cười của nàng không phải báo điềm lành mà báo bão tố sắp tới

“Em không nhớ anh chuẩn bị nước ấm rồi?”- Nàng đứng lên như nữ vương, không để tới ánh mắt kinh ngạc của hần. “Hỏi anh chuyện gì cũng bình thường, bình thường, chắc mối quan hệ giữa chúng ta cũng chỉ là giao tình bình thường!! Đã như vậy, sao em vẫn còn không biết xấu hổ để kể qua đường như anh chuẩn bị nước tắm chứ”- Tuy vẻ bề ngoài cười nhưng lòng không cười, nàng lần đầu tiên ở trước mặt hần phát huy khả năng mồm mép khéo léo đầy ác độc của mình.

“Đừng làm càn nữa..”- Hần bật cười đứng lên, muốn kéo nàng vào ngực nhưng chỉ bỏ nhào một cái. “Tiểu Vũ?”

“EM có sao?”- Nàng làm ra vẻ kinh ngạc. “Có sao? Hần là không!”- Làm càn đối với nàng đó là đẳng cấp thấp, nàng khinh thường việc đó, nhiều lắm chỉ có thể nổi giận chút ít mà thôi.

Nàng không làm càn, chỉ như một đứa bé không có được thứ mình cần liền biểu tình. Trong đầu Trì Hải Bình thầm nghĩ.

“Đừng làm rộn nữa”- Hần ôm chặt nàng kiên nhẫn dụ cổ tiểu nữ hài trước mắt..Không, nên nói là tiểu nữ nhân.

“Trì đại thúc, Trì Hải Bình tiên sinh, em không có làm loạn!! MUỐN em lặp lại từ này mấy lần nữa”- Không chống cự lại hành động ôn nhu của hần, nhưng cảm giác như đang đỡ dành một đứa trẻ làm nàng nhịn không được kháng nghị.

“Anh không muốn”

“Nói hay không? Chỉ một vài vấn đề, vấn đề nào anh cũng đáp trả bình thường, nói hai chữ bình thường tùy tiện trả lời”- MUỐN nói qua loa... thì nàng hỏi làm gì.

Hần im lặng.

Yên lặng hồi lâu, Hiền Vũ Tây nhanh cho là hần không có ý định mở miệng, nhưng ngay sau đó hần chậm rãi nói.

“Công việc của anh rất nhàm chán, em thật muốn biết sao?”

“TRên cơ bản em đối với nội dung công việc của anh không có hứng thú, nhưng anh luôn tỏ ra thần bí, anh làm em khiến anh tin rằng anh giống như tội phạm cướp ngân hàng bị truy nã”

Nàng một phen chọc cười hần: “Không!! Anh dám đảm bảo trên bất cứ trang báo xã hội nào cũng không có ảnh chụp của anh”- Bởi vì hần chỉ xuất hiện rất ít lần trong các cuộc họp tài chính kinh tế.

“A. cho nên?”

“Cho nên như vậy có thể tính là trả lời được không?”- Hần hy vọng có thể nói cho qua, nhưng người tính không bằng trời tính.

“Anh cảm thấy thế nào? Đại thúc ——”- Hiền Vũ Tây tận lực kéo dài những âm cuối, biểu hiện của nàng cho thấy câu trả lời là không được.

“Anh làm công tác hành chính”- Hần thừa nhận.

“Hành chính có rất nhiều phương diện, anh thuộc loại nào?”- Nàng nắm chặt lấy ngón tay. “Có thể là quét nhà cầu, bảo vệ, nhân viên bán hàng, hoặc trưởng phòng?”

“So với những thứ em về đưa ra thì cao hơn một chút”- Giọng nói của hắn đầy bảo thủ.

“Ah”

Nàng đơn giản đáp, ngược lại làm Trì Hải Bình cảm thấy nghi hoặc

“Anh còn tưởng rằng em sẽ tiếp tục truy vấn”- Ít nhất nàng không truy vấn đến chân tướng cuối cùng khiến hắn cảm thấy kì lạ.

“Em rất muốn”- Nàng liếc hắn- “Nhưng nghĩ lại, hỏi hay không cũng chẳng có nghĩa gì quá lớn lao, cho nên kết thúc thôi”

Chức vị cao cấp đối với nàng không có ý nghĩa lớn lao, nó chẳng qua chỉ là đại diện cho địa vị tiền bạc quyền lực mà thôi.

Những điều không quan trọng thì tự nhiên nàng cũng không để trong lòng.

Không có ý nghĩa gì phải không? Trì Hải Bình trong lòng chậm rãi nuốt vào những lời này, ngực nhói lên nỗi đau nhàn nhạt. Nếu như mỗi người đều thấy như thế thì tốt, tối thiểu hắn còn có thể đối với con người ngày càng hy vọng nhiều hơn, nhưng hiện tại không giống thế.

Tiền tại, quyền lực, địa vị vì những thứ này, hắn đã có quá nhiều nên không cần nữa, cũng minh bạch rất nhiều chuyện nên không muốn nhìn thấy nữa.

Những sự thật kia, đã khiến hắn từ sự tín nhiệm đến nhanh chóng phá hủy không còn gì cả. Hắn thờ dài, như có như không nói. “Nếu như... nếu như sớm hơn dù chỉ một chút... gặp em sớm hơn... vậy đã rất tốt...”

Lời của hắn rất nhẹ, nhưng Hiền Vũ Tây vẫn nghe thấy.

Nàng bắt lấy tay hắn, cảm giác được hơi ấm của cả hai. “Không có sớm hay muộn, ít nhất hiện giờ chúng ta đang ở cùng nhau, không phải sao?”

Nếu gặp sớm hơn... nàng cũng không giống như bây giờ, hắn cũng không phải, như vậy cho dù gặp cũng không có đơm hoa được.

Gặp gỡ cũng thần có thời điểm, đó mới là sự bắt đầu tốt, kết thúc những chuyện quá khứ.

Trong phòng tắm không khí ẩm áp vây lấy hai người, Nhưng Hiền Vũ Tây cũng không dùng như lời nói ác độc hết lần đến lần khác truy vấn hắn nữa.

“Hơn nữa nếu như gặp nhau quá sớm như lời anh nói... anh bây giờ sẽ trở thành tội phạm xâm phạm trẻ vị thành niên a”

Trì Hải Bình cũng không nói gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tĩnh Lặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Ngân hàng Trung Thành đứng vững trên thương trường bao nhiêu năm, trụ sở là một tòa cao ốc với kiến trúc cổ đặc biệt, quan trọng hơn ngân hàng này đã lưu truyền qua hai đời người. Ngoại trừ kiến trúc bên ngoài của ngân hàng, thì cao nhân đứng phía sau có đôi mắt đầu tư chuẩn xác cùng thái độ làm việc khiến người khác ngưỡng mộ.

Văn phòng của hắn tọa lạc trên tầng cao nhất, có thể dễ dàng quan sát đám người tầm thường dưới mặt đất.

Trì Hải Bình đứng sát ngay cửa sổ văn phòng lẳng lặng nhìn ra bên ngoài, cấp dưới của mình đang chờ báo cáo coi như không thấy gì

Hiện tại chắc nàng đang ở trong tiết học? Không biết về mặt hiện tại của nàng là ưu nhã nghe lão sư đang giảng bài, hay cũng như hắn... nhớ nhưng?

Trì Hải Bình chìm vào suy nghĩ của bản thân, đằng sau lưng là đám cấp dưới đang xếp hàng mỗi người không ngừng toát mồ hôi, cho rằng cấp trên đang nghĩ ngợi tìm cách nào công bố tin xấu với họ.

Trần Chí Minh thì không nghĩ như vậy, họ chung với nhau bốn năm, làm cộng sự sáu năm, dù không thể nói là hiểu rõ hết cũng coi như có thể hiểu được một vài cảm xúc của hắn cấp trên.

Cửa sổ thủy tinh phản chiếu hình ảnh trở lại, Trì Hải Bình đang mỉm cười rất ôn nhu, biểu cảm này sơ với gương mặt bình thường cũng chẳng hơn gì mấy.

Chỉ có điều thời gian của họ so với tiền bạc còn quan trọng, tổng giám đốc đã nói rõ công sự coi như không có gì liền xem cấp dưới như không khí, thân là hảo hữu kiêm luôn cấp dưới Trần Chí Minh cảm giác bản thân cũng có trọng trách nhắc nhở vị cấp trên này, trước mắt phải báo cáo chính là việc buôn bán kim ngạch trong quý này giảm 20%.

Dù nhắc không được, ít nhất cũng phải biết chuyện gì xảy ra, khiến cho hắn trở nên khác thường như vậy!

“Khụ khụ!! Tổng giám đốc, chúng tôi có thể báo cáo được không?”- Trần Chí Minh ho nhẹ vài tiếng, thử hỏi. “Tổng giám đốc”

Lặng im không tiếng động.

Trần Chí Minh nặn nẻ thở hắt ra, ra hiệu cho những quản lý các ngành khác thu dọn đồ đạc rồi đi trước, sau đó ra hiệu cho thư ký để họ có thời gian riêng tư, đầu tiên hắn phải lấy tư cách địa vị của cấp dưới cùng bạn học cũ đến nói chuyện với tổng giám đốc vậy.

“Ta nói ngươi còn muốn ngăn người đến khi nào?”- Vút đồng hồ sơ trong tay xuống, Trần Chí Minh lớn tiếng hô to,.

DÙ sao lúc này cũng phải cảm ơn người thiết kế căn phòng đã trang bị đồ cách âm đặc biệt tốt, nếu không tiếng hô của hắn sẽ khiến cho thư ký tưởng rằng bên trong đang có chiến tranh.

“Có việc gì sao?”- Trong mắt Trì Hải Bình có chút tức giận khi dòng suy nghĩ bị cắt đứt, nhưng trong nháy mắt khôi phục lại thần sắc bình thản.

“Bạn học cũ, tổng giám đốc à, bây giờ là giờ làm việc, có việc thì là lẽ đương nhiên, có người giống như chiếc xe chạy lâu ngày không đem sửa chữa thì liền trở nên bất thường sao?”

“Rồi sao?”- Trì Hải Bình cắt ngang trực tiếp đi vào trọng điểm, tránh để hắn tiếp tục nói chuyện ngoài lề phí thời gian.

“Cho nên, người hôm nay không phải muốn xem đề án đầu tư của quý mới cùng báo cáo tiến độ thực hiện phương án sao? Một đám người chúng ta đứng ở đó chờ người, còn người thì ngần ra cả nửa ngày, có xoay người lại người cũng lười, ta đành phải kêu những khác trở về trước”- Trần Chí Minh khoát tay áo, vẻ mặt khó chịu.

Lời nói này trách hắn lơ đãng, Trì Hải Bình quay về chỗ ngồi cảm lấy đồng văn kiện hắn vừa vút xuống nhìn qua: “Có thể gọi những người khác vào để báo cáo”- Ngụ ý chính là muốn Trần Chí Minh ngậm miệng lại.

Động đưa ngón tay, Trần Chí Minh chặc chặc vài tiếng, tỏ vẻ hắn cũng chẳng có ý tốt mà đi gọi lại. “Thân là cấp dưới, cũng là bạn bè, ta phải có nghĩa vụ quan tâm thật nhiều xem tổng giám đốc cũng là bằng hữu này đây gặp phải chuyện gì mà ở giờ làm việc lại ngần ra như thế”

Trì Hải Bình không nói lời nào, nguyên tắc cao nhất của hắn là một khi đã chuyên chú coi công văn thì sẽ không để lộ ra bất cứ tin tức gì.

Không nói Vậy hắn tiếp tục đoán!

“Vậy để ta đoán xem chuyện nay có liên quan đến việc dạo gần đây người tan tằm rất đúng giờ”

Ngón tay của Trì Hải Bình trên văn kiện khẽ run, tuy lập tức khôi phục lại bình thường như chỉ điểm nhỏ này Trần Chí Minh đã chú ý tới.

“Đi làm thì ngăn người, tan tằm thì đúng giờ, sau đó nét mặt còn từ cong trở nên dịu hơn, không phải cùng nữ nhân quan hệ chứ?”

Văn kiện ở trên tay Trì Hải Bình rơi xuống, đôi môi nhếch lên tròng mắt nhìn hắn, cũng ý nói hắn đã đoán đúng.

Hay Hay!! Đáp án chính xác đã có, quả nhiên là có người gặp thần tình ái nên khó trách xảy ra nhiều chuyện lạ như thế.

“Ta đoán đúng rồi!”- Trần Chí Minh vẻ mặt tung tăng như chim sẻ, vội vàng truy vấn. “Là ai? Là ai? Là quản lý lạnh lùng của công ty quảng cáo lần trước hay là biên tập viên của tạp chí qua suu tầm tin tức hay là vị trợ lý thẹn thùng kia.”

“Không phải!! Đừng có đoán tầm bậy”- Những nữ nhân kia hắn đã sớm quên, hiện tại trong đầu hắn trừ Tiểu Vũ những nữ nhân khác chỉ là cái bóng mờ mờ.

Cũng không phải? Không phải hắn muốn nói, Trì Hải Bình – con người này bình thường không thích ra ngoài, ngoại viện giao tiếp công việc, Trì Hải Bình đâu còn quen nữ nhân nào nữa.

“Nếu như những người kia không phải... vậy tự người nói xem!”- Trần Chí Minh tự nhiên ngồi trên bàn làm việc, một tay uy hiếp ngăn Trì Hải Bình đang ngay ngắn chăm chú nhìn văn kiện.

Tóm lại hắn hôm nay nhất định phải điều tra ra tin tức!

Trên gương mặt lãnh đạm của Trì Hải Bình ẩn chứa cơn giận, nhưng Trần Chí Minh cũng dùng ánh mắt kiêu ngạo nói rõ không sợ, sau mấy phút tranh đấu, hắn cuối cùng chỉ thờ dài khẩu khí quát phục: “Người muốn biết cái gì?”

“Đầu tiên là tên, để cho ta biết nữ nhân nào có thể khiến Trì tổng giám đốc mở cửa trái tim sau nhiều năm đơn độc như thế...”- Vừa nói Trần Chí Minh

vừa lấy cuốn sổ tay tính viết bút ký.

“Hiền Vũ Tây”- Nhắc tới tên, trên gương mặt bình lặng không có chút sóng của Trì Hải Bình khẽ rung động nhu tình.

CHI là một cái tên, nhưng những chữ kia như dính mật ngọt hòa tan vào miệng, ngọt vào tận trong lòng.

“Nghe rất Quỳnh Dao, cũng không phải dân chợ búa cái bắp, không tệ lắm”- Trần Chí Minh nghe xong rồi viết xuống. “Làm việc ở đâu”

“Học viện Thanh phong——“

“A? Là cô giáo sao, không sao, tương lai có thể là bà chủ có đầy đủ tiêu chuẩn của gia đình”- Trần Chí Minh chỉ nghe nửa câu trước, tự động kết luận.

“Không, cô ấy không phải cô giáo, cô ấy...”

“Không phải cô giáo? Thì là nhân viên hành chính! Cũng không tồi” Trần Chí Minh bôi hai chữ cô giáo tự động đổi thành hai chữ hành chính.

Bị kẻ nào đó không ngừng cắt ngang lời, trên mặt Trì Hải Bình nhin không được run rẩy: “Cũng không phải”

“Cũng không phải”- Lần này Trần Chí Minh cau mày. “Chẳng lẽ là hiệu trưởng?”

Hiện tại có hiệu trưởng trẻ như thế sao?

Trì Hải Bình lắc đầu: “Cô ấy vẫn còn đang đi học, là học sinh của học viện Thanh Phong”

Họcsinh?!!!!

Sau khi nghe câu trả lời kinh dị nhất từ miệng Trì Hải Bình, Trần Chí Minh kinh ngạc đánh rơi cả sổ tay, đôi mắt to trừng trừng nhìn hấn, miệng mở to, sau nửa ngày nói không nên lời.

“Người nói bạn gái người là học sinh cao trung sao?”- Ông trời!! Hấn hiện tại không phải nghe nhầm thì là nằm mộng!! Trần Chí Minh trong lòng trầm nghĩ.

“Ừ!”

“Trì Hải Bình, người biết người làm gì không?”- Trần Chí Minh nhảy khỏi bàn đảo xung quanh. “Một học sinh trung học... trời ạ!! Một nữ sinh cấp 3 đây sức sống, người bây giờ bây giờ đang thực hiện giấc mộng nam nhân à.. Khoan!! Không đúng, người là đang giết hại mầm non quốc gia mới đúng.

“Ừ”- Trì Hải Bình không phủ nhận hấn ngay từ đầu cũng nghĩ như thế, nhưng hai người phát triển quá nhanh, làm hấn không kịp kháng cự, đã nằng vẫy lấy không thể thoát ra, hôm nay chỉ có thể nói rằng nàng là nữ nhân chân chính của hấn.

Dù sao nàng cũng chẳng giống một mầm non tí nào, đáng vẻ thướt tha cùng những đường cong mềm mại như thế.

“Trời ạ, một nữ sinh cấp 3 thanh tân cùng một chuyên gia đầu tư ngân hàng, dù có ghép lại cũng không hợp”- Trần Chí Minh tiếp tục khóc thét lên.

“Đợi chút Đây có phải là do một lần quá đà từ đó chu cấp bao nuôi chứ?”- Suy nghĩ phiến diện, Trần Chí Minh liên tưởng đến tình huống thực tế phù hợp nhất

“Không phải”- Trì Hải Bình khẳng định phủ nhận.

“Chẳng lẽ nữ sinh đó không cầm tiền của người, không muốn người mời nàng ăn cơm?”- Trần Chí Minh thúc ép hỏi.

“Ta có cho cô ấy tiền, cũng có mời ăn cơm, nhưng mà...”

“Người xem đi!! Ta biết ngay người bị lừa mà”- Trần Chí Minh vẽ mặt như không chấp nhận được.

Trì Hải Bình lần đầu tiên phải dùng sức quát bảo Trần Chí Minh ngưng lại như con gà mái phát điên giọng nói high-deciben. “Ta có đưa cho cô ấy thẻ, nhưng đều dùng để mua những thứ cần thiết, mời cơm cũng là ta mở miệng, cô ấy chưa bao giờ đòi bất cứ thứ gì, cô ấy không tệ như người nghĩ đâu, Tiểu Vũ là một nữ hài rất tốt.

Tốt đến mức làm cho hấn có cảm giác như mình được ban một đặc ân rất lớn lao.

“Ta biết người đã bị váng đầu, thân là cấp dưới cũng là bạn bè nhiều năm, ta không thể để người tiếp tục sai nữa. Như vậy đi!! Lần sau nhớ mang cô bạn gái nhỏ của người ăn một bữa cơm, ta giúp người vạch trần diện mạo thật của cô ta”

“Ta nói rồi không có gì để vạch trần cả”- Trì Hải Bình cau mày, không cho đó là chủ ý hay.

“Tóm lại trước hết cứ như vậy”- Trần Chí Minh nghe không vào những lời hấn nói, phối hợp quyết định án: “Lần sau hẹn, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, để ta nhìn thật kỹ xem tiểu nữ sinh đó dùng những lời nói xảo biện thế nào mà lừa được người-!”

“Quản Lý trần đủ rồi, ta nghĩ chúng ta nên để những người khác vào để thảo luận bản dự án đầu tư”- Trì Hải Bình dùng công sự cắt ngang lời hân chuyển sang chủ đề khác.

“Vâng, tổng giám đốc”- Trần Chí Minh khôi phục bộ dạng đứng đắn, chuẩn bị mở cửa ra ngoài.

Lúc mở cửa, Trần Chí Minh đột nhiên quay lại, dùng giọng nói nghiêm túc: “Đừng quên hẹn bạn gái yêu tiền của người đi ăn cơm”

Cho nên ngày mai, anh muốn em cùng bạn anh ra ngoài ăn cơm?”- Hiền Vũ Tây uốn người trên ghế salon, miễn cưỡng nằm trong lòng Trì Hải Bình, giọng nói lười biếng.

Ở trong căn hộ nhỏ của Hiền Vũ Tây, đã không còn quanh quẩn như lần đầu tiên Trì Hải Bình đến. Căn phòng khách trống rỗng mua thêm một bộ sofa, bên cạnh là giá sách đựng vài cuốn tạp chí du lịch hai người thích xem, ra cửa hàng mua một số đĩa kịch buổi tối hai người cùng nhau giết thời gian.

Trong căn phòng, giường đơn cũng đôi thành giường đôi cho hai người, tủ quần áo cũng bự ra, ngoại trừ quần áo của Hiền Vũ Tây còn có vài bộ quần áo của Trì Hải Bình may ngày qua để lại.

“Ừ. Hân muốn gặp em”- Trì Hải Bình do dự nói, tự động giảm bớt những ấn tượng cùng quan niệm sai lầm của Trần Chí Minh.

“Gặp em”- Nàng dâu phải là dị thú kỳ trân dị bảo!! Có gì đẹp đâu. “gặp em làm gì?”

“Ừ... nếu như em không muốn đi...thì chúng ta không đi”- Trì Hải Bình đối với vấn đề của nàng nói không nên lời, chỉ đưa một phương pháp giải quyết khác.

“Em cũng chưa nói không đi mà”- Hiền Vũ Tây bắt lấy tay hân chậm rãi chơi đùa. “Có người muốn mời ăn cơm, em đương nhiên đáp ứng, chỉ là so với bữa tối miễn phí, em càng thích ở cùng một chỗ ăn cơm với anh.”

“Anh cũng vậy”- Trì Hải Bình rũ mắt xuống nhìn đôi mắt đáng yêu mờ ám của nàng, mang theo chút nhu tình nhỏ.

Từ quan hệ bạn bè cũng nhau ăn bữa sáng, tiến triển thân mật hơn chỉ sau đêm đó, hai người bắt đầu ở chung.

Tuy quy luật cuộc sống không có gì thay đổi, vẫn là đi học tan học, về nhà ăn cơm ngủ, nhưng hai người ở cùng một chỗ cảm giác không như xưa.

Buổi sáng hai người cùng ăn sau đó mới ra ngoài, nàng lên lớp, hân về nhà thay đổi ít quần áo rồi đi làm, sau đó lúc tan việc, bọn họ lại hẹn nhau ở công viên, chậm rãi đi về nhà, hoặc đến siêu thị mua một ít đồ ăn cho bữa tối.

Bữa tối qua đi, hai người ngồi trên ghế salon tâm sự, chia sẻ những niềm vui hoặc cùng xem tạp chí, cuối cùng hai người nằm trên giường lớn ôm nhau ngủ.

Dù không có một chuyện tình rung động, hoặc tình cảm mãnh liệt đến mức khiến cuộc sống tươi đẹp, nhưng bọn họ đều cảm thấy rất tốt, làm cho cuộc sống tĩnh lặng trở nên giống như trong mơ.

“Sau khi cơm nước xong, chúng ta đi chơi đi?”- nàng bất ngờ đề nghị.

Đi chơi? Hai người quen biết tới giờ dường như chưa từng vượt qua bất kì kết giao thông thường nào.

“Ừ! Người muốn đi đâu?”- với kinh nghiệm trước đây của Trì Hải Bình, hân cố nghĩ ra vài danh cảnh. “Hay đi xem cảnh đề? Hay ăn bữa đêm?”

Nàng liếc hân, có vẻ đối với mấy điều này không hứng thú. “Thật giả tạo, không đi được không?”

Nàng chính là người thành thị gốc, đối với thiên nhiên thật sự không hứng thú, so với việc lên núi cung cấp chất dinh dưỡng cho muối cùng hưởng gió lạnh nàng về nhà cho rồi.

Hơn nữa bọn họ vừa mới ăn xong bữa tối, lại đi ăn tiếp, nghĩ đến cũng thấy no.

Trên mặt Trì Hải Bình liền hiện lên tia xấu hổ, nhưng dù vất hết óc, hân chỉ có thể nghĩ tới những thứ này, hoàn toàn không biết đến những thánh địa ước hẹn mà hiện giờ những người trẻ tuổi đã liệt vào danh sách sử.

“Vậy em muốn đi đâu?”- Hân nhận nhặt đáp, bày tay ra chờ nàng trả lời.

“Hắc hắc! Thiên cơ bất khả lộ”- Đôi môi xinh đẹp cong lên, đôi mắt thông minh nhìn hân, ngón tay nhẹ nhàng đỡ lấy môi hân.

“Anh thật rất mong đó”- Cuộc sống này cũng tới lúc có chút tình thú nho nhỏ rồi.

Chương 8

Sáng sớm, Trì Hải Bình cùng Hiền Vũ Tây ăn sáng, hôn nhau rồi mới ra ngoài, nhưng hôm nay Hiền Vũ Tây đi đến nửa đường lại quay về. Cầm lấy điện thoại cất kỹ trong túi sách, nàng gọi cho Phở Tư Nam, tính để nàng ấy phải bận rộn một chút.

“Phó hội trưởng Hiền Vũ Tây, thật là vinh hạnh có thể nhận điện thoại!”- Điện thoại nhanh chóng được chuyển, bên kia đã nghe giọng nói mệt mỏi đầy trách móc của Phở Tư Nam.

“Tư Nam, cậu không thích hợp nói mấy lời móc mĩa như thế đâu!”- Loại lời nói này phải để nàng nói.

“Phải nói, thói quen lên lớp người khác này của mình phải tùy xem đầu dây bên kia là ai!”- Phở Tư Nam trong lòng chắc chắn hỏi. “Có phải là hai vị lão nhân gia lại làm sao không?”

“Hiền phu nhân nếu nghe được những lời cậu nói, có thể nếp nhăn bà ấy mới vừa vất vả chữa trị đã quay về”

“A... mình tin bà ấy vẫn còn dư vàng đi kéo nếp nhăn một lần nữa đến khi không còn chút sứt mẻ”

“A... sáng sớm nghe giọng nói móc người của cậu thật là khiến tâm tình mình tốt hơn rất nhiều, dù sao mình cũng phải về nhà nghênh đón hai vị lão nhân gia già lâm đây”

“Ừ... xem này, giờ chuẩn hiện tại ở trung nguyên là 7h30 sáng, một học sinh trung học thì giờ này đã đến trường, có mấy người không biết lựa giờ để tới sao?”- Phở Tư Nam mĩa mai, nhưng không có nửa điểm kinh ngạc.

“Nếu có thể nói, mình cũng chẳng muốn thừa nhận từ trong miệng gọi hai vị nhân gia đó là gia phụ và gia mẫu!”- Hiền Vũ Tây tận lực đè nén bản thân, không cần phải dùng những lời nói độc ác để hình dung hai người kia

Hai vị nhân gia đó không có nửa điểm thương thức, vừa ngu xuẩn lại vừa ích kỷ, chẳng qua là ban cho nàng sinh mệnh con người

Nói hai người đó ngu xuẩn ích kỷ, một chút cũng không quá sự thật, nếu không bọn họ sẽ chẳng đích thân tới chơi, cái gì cũng để bọn thủ hạ tự làm, có khi nào mà tự nhiên đại gia quang lâm

“Sau quyền thừa kế, bọn họ lần này lại muốn gì nữa?”

“Ai biết được!”- Ý nghĩ quái dị của họ nàng làm sao lí giải nổi, đương nhiên, nàng một chút cũng không muốn lí giải những tư duy quái dị đó.

“Tóm lại giúp mình xin phép nghỉ!! Cho dù bọn họ tới chơi một chút hoan nghênh mình cũng không có, nhưng ta muốn gậy tai nghe xem nhìn xem lần này hai người đó mang tới chuyện tốt gì!”- Nàng nhấn hai chữ “chuyện tốt” tăng thêm ngữ điệu, rõ ràng đối với sự ghé thăm của hai người này chẳng tốt lành gì.

“Biết rồi, mình cúp điện thoại trước đây!”- Phở Tư Nam không hỏi nhiều, chỉ thờ dài, bởi vì nàng biết rõ, đây không phải chuyện nàng có thể giúp được.

“Ừ”- Cúp điện thoại xong, Hiền Vũ Tây nhìn chăm chăm miếng giấy trên tay bị lật đi lật lại đến nhàu nát.

Mấy hôm trước Trì Hải Bình đang tắm rửa, nàng nhận được nội dung miếng giấy, giống như là viết ngoáy do đang bận việc, chỉ để lại cho nàng thời gian và địa âm, làm cho người khác không kịp cự tuyệt.

Quả nhiên là tác phong của hai người đó, ngoại trừ đối với lợi ích bản thân, những người khác với họ mà nói có thể tùy y’ sai khiến như hạ nhân, dù thân là con gái nàng cũng như vậy. Nghĩ đến đây, Hiền Vũ Tây không nhịn được nở nụ cười mĩa mai.

Từ lúc nàng còn nhỏ đã hiểu rất rõ một chuyện, đã ở trong nhà phú hào thì phải trả một cái giá rất lớn chính là gặp mặt mà không được thừa nhận quan hệ người thân, chẳng qua là do tham lam dục vọng.

Đúng vậy!! Cũng bởi vì dục vọng tranh đoạt trong nhà, dù có quan hệ máu mủ, cũng có thể ở trong một giây thôi vì một tờ chi phiếu mà ra tay hạ thủ.

May mắn, có một lần nàng uống phải ly nước có chứa sẵn mê dược sau bữa điểm tâm, lúc ấy Hiền gia là ông nội đem nàng năm ấy 7 tuổi sang Canada dưỡng bệnh, rồi xa cái gia tộc hắc ám

Nhưng một năm sau khi xuất ngoại, ông nội cũng bị bệnh mà qua đời, nàng sắp hành lí trở về Đài Loan. Trở về Đài Loan, nàng cũng không trở lại Hiền gia, cho đến khi nhận được thư phân chia tài sản.

Tính ra cũng đã năm năm, sáu năm không gặp, đối với nàng cũng chẳng gọi là người nhà, lần này vì cái gì mà tìm tới cửa?

Tiếng chuông cửa chói tai dồn dập vang lên, biểu hiện cho thấy người khách ngoài cửa vô cùng nôn nóng, thúc giục nàng dừng lại những suy nghĩ đứng dậy mở cửa.

Vừa mở cửa ra, một mùi nước hoa đập thẳng vào mặt khiến người ta thở không nổi, sau đó là giọng nói cao vút sắc nhọn phê bình

“Đây mà là phòng ở sau, ngay cả thang máy cũng không có, chỗ ở của người nghèo cũng thật tẻ nhạt”- Hiền Thượng Anh vẻ mặt xem thường, nghiêng ngang đi vào phòng.

Lưu Tất Trung đối với những lời nói của vợ mình không đưa ra bình luận gì, lẳng lặng nhú mồm, đi vào phòng.

Một trước một sau vào phòng, hai người không chút khách khí coi đó như nhà mình lựa lấy một chỗ thoải mái ngồi xuống bắt nói cao giọng.

“Ta muốn ly nước trái cây, không cần cho đường”- Hiền Thượng Anh mở miệng, giống như đang ở nhà hàng.

“Cà phê”- Dù sao cũng là vợ chồng, Lưu Tất Trung mở miệng nói câu đầu tiên không phải chào hỏi mà là mệnh lệnh.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Hiền Vũ Tây cười lạnh, đối với yêu cầu này ngoảnh mặt làm ngơ, ngồi xuống đối diện, tính đi thẳng vào vấn đề.

“Lưu tiên sinh, Hiền phu nhân không biết hôm nay có chuyện gì mà khiến phiền hai vị đây tới căn nhà rách nát này?” Xưng hô cha mẹ trong nhiều năm trước đã tự lược bớt, trong kí ức của nàng chỉ có hai từ tiên sinh phu nhân.

Đối với thái độ lạnh nhạt của Hiền Vũ Tây, Hiền Thượng Anh tính tác oai, nhưng Lưu Tất Trung ra hiệu nhẫn nại, tạm thời nén giận ngồi xuống ghế salon.

Lưu Tất Trung lấy trong túi da ra một túi giấy, không vui ném lên bàn: “Đây là ảnh chụp của Nhị thúc, con tự xem đi”

Tùy tiện rút ra hai tấm ảnh, Hiền Vũ Tây nhìn mà cảm thấy kinh ngạc, hai nhân vật trong ảnh là nàng cùng Trì Hải Bình đang thân mật, ngoại trừ ảnh chụp thân bộ bên ngoài còn có cả hình ảnh tư mật.

Từ khi biết đến nay, hai người xem ra cũng chẳng xem qua phần nửa ảnh, những ảnh chụp này có thể là phần lễ vật ngoài ý muốn.

Biểu lộ kinh ngạc của nàng khiến Hiền Thượng Anh cùng Lưu Tất Trung tưởng rằng sự tình bị phát hiện mà kinh sợ.

“ta bất kể con giải thích gì, tóm lại cùng nam nhân trong bức ảnh chụp này phân giới tuyến, nữ nhân Hiền gia không có khả năng cùng tiểu tử nghèo này có quan hệ mập mờ”- Nhìn nam nhân đáng vẻ dung tục, bà không cần nghĩ cũng biết là tiểu tử nghèo. Nhấn nháy lâu ngày Hiền Thượng Anh cay nghiệt nói, hoàn toàn không có khí chất của qu phu nhân.

“Phải không?”- Hiền Vũ Tây xoay người vòng tay ôm lấy chân, không hề bị chọc giận, chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn hai người, nói ra: “Tin rằng đã có ngoại lệ, nhiều hơn cũng chẳng có gì khác biệt”

Người của Hiền Gia đều biết, Lưu Tất Trung cũng chỉ là tiểu tử vô danh không hơn không kém, nếu không phải nhờ Hiền Thượng Anh, hiện tại cũng không thể sống ở căn nhà cao cấp trên núi Dương Minh, hưởng thụ quyền lực tài phú,

“Mày nói gì?”- Nghe xong lời của nàng, Hiền Thượng Anh thiếu chút nữa từ trên salon nhảy dựng lên hét to, nhưng bị Lưu Tất Trung kéo về.

“Nói chuyện chính đi, đừng cùng con nói nhảm nữa”- Lưu Tất Trung quét mắt nhìn nàng quay đầu thản nhiên nói: “Giống như mẹ con nói, cùng nam nhân kia tách ra, chúng ta sẽ giúp con tìm đối tượng tốt hơn”

Đối tượng tốt? Hiền Vũ Tây cười lạnh, mười phần không cho là đúng.

Chỉ cần có thể giúp học có được nhiều tiền hoặc thuận lợi cho việc phân chia tài sản càng nhiều lợi ích thì cũng gọi là đối tượng tốt!

“Thật xin lỗi, ta tin tưởng lựa chọn của bản thân, không cần hai người nhiều chuyện giới thiệu đối tượng”

“Mày đừng có rượu mồi không uống lại uống rượu phạt, ngoan ngoãn phối hợp, từ nay về sau mày mới có nhiều tài sản, nếu không ngay cả cọng lông cũng chẳng lấy được”- Hiền Thượng Anh lần này nhịn không được, ném cả hình tượng phu nhân đi chửi ầm lên.

Hiền Vũ Tây cười nhẹ, tức giận với nàng, chẳng qua là cảm thấy thú vị: “Để con nhắc nhở người, Hiền phu nhân, nếu như không làm, mấy năm trước, khi phân chia tài sản mọi thứ đều ghi rất rõ, ngoại trừ căn nhà của gia gia, con không thể lấy bất cứ thứ gì của Hiền gia, chẳng lẽ vì tuổi già mà lú lẩn quên rồi sao?”

“Mày— Nghịch nữ!”- Sắc mặt Hiền Thượng Anh lúc trắng lúc xanh, không cách nào phản kích.

“Hiền Vũ Tây đừng quên chúng ta dù sao cũng là cha mẹ con”- Lưu Tất Trung cảnh cáo, đối với đứa con gái nhiên năm không gặp này không thể xác định được cảm giác.

“Đương nhiên! Trên giấy tờ là cha mẹ”- Nếu như có thể, nàng một chút cũng không muốn thừa nhận. “Chẳng qua nếu không ngại mà nói... chúng ta có thể đi làm thủ tục tách ra, như vậy ngay cả một chút quan hệ cũng không có”

Đối với nàng mà nói đó là đại cát.

Lưu Tất Trung nghe xong, môi bĩu ra, tức giận gần như bộc phát ả núp sau ý chí kinh người, hai mắt sắc sảo trừng mắt nhìn nàng.

“Lưu Tiên Sinh, Hiền Phu nhân, ngoại trừ chuyện nhỏ bên ngoài này, xin hỏi có gì sao?”- Hiền Vũ Tây cười yếu ớt, ý tứ tiễn khách rõ ràng.

Lưu Tất Trung kéo Hiền Thượng Anh ngồi xuống ghế liếc Hiền Vũ Tây, bình tĩnh nói: “Người thông minh làm chuyện chuyện thông minh, người trẻ tuổi không cần quật cường, nếu không.. hậu quả khó lường...!”

Lời nói cảnh cáo, Hiền Vũ Tây không ngờ đến nghe không ra, nhưng nếu như nói như vậy mà khiến nàng cúi đầu.. hấn cũng không tránh khỏi là quá xem thường nàng.

“Sự việc chưa đến cuối, ai biết kết quả ra sao, nói không chừng thần may mắn sẽ đảo hướng quay về hướng con cũng nên”

Lưu tất Trung đối với sự khiêu khích của Hiền Vũ Tây không nói gì, chỉ lộ ra sự chế giễu sâu xa, sau đó kéo Hiền Thượng Anh đi ra cửa.

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, Hiền Vũ Tây hít thật sâu, bờ vai căng cứng vô lực rũ xuống. Một mối quá. !! Nàng thật hoài nghi nàng làm sao lại có thể giả vờ không quan tâm, để mặc hai người bỏ đi.

Trải qua lần này, nàng cũng không còn tâm tình đi học, lắc lắc mái tóc dài, trong mắt nàng hiện ra tia nghịch ngợm.

Nàng kéo cái bao nhỏ trên đầu tù lạnh xuống bên trong có lưu lại cách liên hệ với Trì Hải Bình, gửi cho hấn một tin nhắn, sau đó chuẩn bị xuất phát trước...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tình Lặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Trong phòng họp của ngân hàng Trung Thành, một đám nhân viên quản lý cao cấp chưa kịp tập trung tinh thần họp phương án đầu tư, đã nghe thấy tiếng chuông tin nhắn đột nhiên vang lên giữa không gian yên lặng.

Trong chốc lát, các chủ quản cấp cao đều quay lại nhìn nhau, không thể tin nổi có ai lại ngang nhiên bật điện thoại để tin nhắn cắt ngang cuộc hội nghị quan trọng thế này.

Người đang báo cáo đành xấu hổ nhìn chằm chằm vào bản thảo, không biết có nên nói tiếp hay không, vị chủ trì ngồi ở bàn móng ngựa quét mắt nhìn mọi người, bình tĩnh tuyên bố: “Nghỉ 10 phút, lát nữa tiếp tục”

Sau khi nói xong, hấn đứng lên đi ra khỏi văn phòng, để lại những vị chủ quản đang bàn tán xì xào.

“Lúc này... hình như là điện thoại của tổng giám đốc”- Các chủ quản tài vụ ngồi gần Trì Hải Bình nhất đều khẳng định nói.

“Không thể nào!!! Tổng giám đốc chưa từng để xảy ra chuyện như thế” – Có người không giám khẳng định chắc chắn liền phản bác, dù sao tổng giám đốc cũng chưa từng như thế mọi người trong công ty đều biết.

Không nói chuyện phiếm không chào hỏi, không nói chuyện gì ngoài công việc, không bao giờ đến muộn, không về sớm, Trì Hải Bình trong lúc làm việc sẽ không có bất kỳ biểu lộ gì. Nhưng điều đó so với việc nhìn thấy heo khiêu vũ thì còn thấp hơn.

Suy đoán suốt nửa ngày vẫn không có kết luận, mọi người chỉ có thể tiếp tục nhìn mặt nhau, việc tin nhắn đó đã trở thành mối nghi vấn rất lớn trong lòng mọi người.

Vội vàng đi vào phòng làm việc của việc, cửa đều đóng lại hết, Trì Hải Bình mới hấp tấp lấy điện thoại ra xem tin nhắn.

“Là em!! Em đi tới ngân hàng anh đang làm đây, chờ em đó! Tiểu Vũ.”

Liếc thấy nội dung tin nhắn, Trì Hải Bình nhàn nhạt mỉm cười, nhưng sau đó liền nhíu mày, phát ra tiếng nguyền rủa không lịch sự.

Hấn hoàn toàn quên mất hấn còn chưa nói chức vụ của mình cho nàng biết, cũng chưa từng mặc bộ tây trang chỉnh tề này xuất hiện trước mắt nàng. Nhưng bây giờ dù gọi điện thoại muốn nàng dừng đến, nói không chừng nàng đã lên đường, tệ hại nhất chính là hôm nay hấn không quay về nhà, nên trong công ty không có quần áo để thay sẵn.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải dùng bộ dạng hiện tại đi gặp nàng sao?

Lúc Trì Hải Bình còn đang trốn trong văn phòng tìm phương pháp giải quyết thì Hiền Vũ Tây đã thành thạo xuống xe bus, đứng trước cửa lớn của ngân hàng Trung Thành, nhìn tòa kiến trúc to lớn đồ sộ.

Lớn như vậy.. nàng làm sao tìm được hắn? Lấy tay che đi ánh mặt trời, nàng buồn bã tự nhĩ. Nếu đi đến quán tiếp tân hỏi, chỉ với một cái tên mà tìm người trong một công ty lớn như thế đối với tiếp tân cũng rất khó, nếu gọi điện thì mất đi dụng ý ban đầu là làm hắn bất ngờ?

Ai... Đúng là, lúc đó nên hỏi hắn công việc mà hắn đang làm là gì cho thật kỹ.

A!! Hay là gọi điện thoại trực tiếp cho hắn xuống tiếp nàng ! Bằng không nàng cho dù phơi nắng đến tróc da cũng không tìm thấy cách để tìm ra hắn.

Chần chừ cả nửa ngày, Hiền Vũ Tây cũng đưa ra quyết định, tính lấy điện thoại di động ra gọi cho Trì Hải Bình xuống đón nàng, điện thoại còn chưa kịp nhấn số thì chuông đã vang lên.

“Tiểu Vũ, em đang ở đâu?”- Qua loa di động có thể nghe thấy giọng nói khàn trượng của Trì Hải Bình.

“Em.. em bây giờ.. vẫn còn đang trên xe bus, một lát mới tới đó”- Không biết vì sao, trong lòng tiểu ác ma giựt dây bảo nàng nói xạo nếu không sẽ ảnh hưởng đến toàn cục diện

“Vậy anh sẽ ở cửa chờ em”

“Ừ”- Hiền Vũ Tây trả lời hắn, vừa nhìn vào bên trong đã thấy một nam nhân lao ra cửa mỉm cười không ngừng.

Ông trời ơi!! Hắn đi làm sao lại mặc áo khoác đi tranh cử thế kia? Nhan sắc xinh đẹp đã chướng mắt, nay trên mặt còn đeo nguyên tên của người tranh cử, buồn cười nhất đằng sau chiếc áo khoác còn bộ tây Armani chưa kịp cởi ra.

Nếu bộ đồ tây đó có thể biết nói nhất định sẽ khóc như mưa rơi, không cam lòng chịu bị xấu như thế.

“Em đương nhiên chờ anh”- Hiền Vũ Tây cầm điện thoại chậm rãi đi về hướng hắn, bên môi không ngừng nở nụ cười vui vẻ. “Chỉ là cái áo khoác bên ngoài vừa kì lạ vừa xấu, anh lấy thứ này từ đâu vậy”

Nói xong câu cuối cùng, nàng đi đến trước mặt hắn, hắn chưa kịp chỉnh trang y phục, mặt mũi đầy mồ hôi do chạy quá vội đứng đối diện nàng.

“Có thể cởi cái áo khoác xấu xí này ra không?”- Nàng đứng rất gần hắn, thậm chí có thể nghe được tiếng tim hắn đập dồn dập vang lên trong điện thoại của nàng

Giọng nói của nàng gần đến mức khiến hắn không thể thở nổi, hắn ngây ngốc nhìn nàng đi tới gần, làn người vẫn đi ngang qua giữa cả hai, nhưng không hề ảnh hưởng đến hắn.

“Sao vậy? Sao lại ngẩn ra như thế? Đại thúc”- Hiền Vũ Tây kiễng chân không ngừng vẫy tay trước mặt hắn, cảm thấy thú vị khi nhìn thấy hắn ngơ ngẩn ra như thế.

Có gì mà kinh ngạc chứ?

“Em.. “em không phải còn đang trên xe sao? Bây giờ lại xuất hiện ở đây thế này?”. Trong đầu không ngừng thắc mắc làm cho Trì Hải Bình chỉ biết phát ra một từ duy nhất, cuối cùng không biết nên nói gì thêm

“Không cần cứ em em anh anh như thế, nóng quá đi, chúng ta vào trước đi được không?”

Có thể nhìn thấy biểu hiện khiếp sợ, há hốc mồm vị kinh ngạc của hắn thật thú vị, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không hào hứng khi cứ đứng dưới đây mà tắm nắng đầu.

Sắc mặt Trì Hải Bình từ từ bình tĩnh lại, trong lòng thầm thở dài, kéo tay nàng đi vào. Có chuyện gì, để sau hãy nói vậy!

Cởi bỏ cái áo khoác tranh cử mà hắn đã mượn tạm, Trì Hải Bình khôi phục sự lạnh lùng, công phu trở mặt nhanh như gió của hắn khiến Hiền Vũ Tây cảm thấy bất phục.

Cho đến khi hai người đi vào thang máy chuyên dụng, nàng không nhận được sự tò mò hỏi: “Anh bình thường lúc làm việc... đều như vậy... đều như khối băng thế sao?”

Nói khối băng cũng chẳng chính xác, bởi vì khối băng tuy lạnh nhưng ít nhất cũng có biểu cảm!! Còn trên mặt hắn ngoài sự lạnh như băng chẳng còn biểu lộ gì khác, biểu tình đó như muốn nhắc nhở người khác đừng nói gì cả.

Nếu không phải biết rõ hắn ngoài mặt biểu lộ một kiểu nhưng lời nói một đằng.. nàng cũng hoài nghi không biết hắn có bị tâm thần phân liệt không nữa.

“Tiểu Vũ, chuyện này về nhà bàn lại sau được chứ? Đương nhiên còn có chuyện khác nữa.”- Giọng điệu đầy chất làm việc, thật sự là không thể nhận ra người đang nói cùng nàng và Trì Hải Bình hay cùng nàng ăn sáng là một.

Trên mặt hần không chỉ chẳng biểu hiện gì mà ngay cả giọng nói cũng lãnh đạm không có chút hi nộ ái ố, chẳng lẽ lúc làm việc hần đều thích giải làm người máy sao.

“Có thể”- Nàng biết rõ hần đang dấu những gì, nhưng hiện giờ những vấn đề này không thích hợp để thảo luận, cho dù đang ở trong thang máy chuyên dụng chỉ có hai người.

“Đội lát nữa sao khi anh làm việc, chúng ta đi ăn cơm được không?”- Câu trả lời đầy hiểu chuyện của nàng khiến trong lòng hần dâng lên cảm giác áy náy, lần đầu tiên hần đang làm việc mà nói ra những câu thế này.

“Không sao, anh bận, thì em chờ anh”- Mang theo sự bao dung, trên mặt nàng còn mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền sâu.

Trì Hải Bình im lặng liếc nhìn nàng, bàn tay lớn nắm lấy tay nàng, trong lòng vì lời của nàng mà cảm động. Lại một lần nữa, chỉ cần một câu nói của nàng có thể khiến hần cảm động.

Lần đầu tiên gặp, hần luôn rất tĩnh lặng, hai kẻ tĩnh lặng cô đơn sưởi ấm cho nhau, làm cho hần hiểu cảm giác ấm áp khi có một người bạn để chuyện trò.

Sự tin nhiệm cùng bao dung của nàng làm cho tâm trạng hoảng loạn của hần trở nên an toàn, nàng không náo loạn, ngược lại còn trả lời hần rất đơn giản.

Đôi mắt thâm thúy của hần nhìn xuống lúm đồng tiền xinh đẹp của nàng, bây giờ hần mới hiểu rõ, thứ hấp dẫn hần không chỉ có vẻ ngoài mỹ lệ của nàng mà còn cả trái tim xinh đẹp không ai có được.

Đình một tiếng, thang máy đã tới hần văn phòng của hần, cắt đứt tầm nhìn của mình, hần tĩnh tâm lại nắm lấy tay nàng đi ra, hành động ấy đã khiến những chủ quản cấp cao cùng với thư kí kính hãi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tĩnh Lặng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Tổng giám đốc... tổng giám đốc người máy, đang nắm tay nữ nhân!!

Điều khiến mọi người hâm mộ... không, kinh ngạc mới đúng chính là không thể gọi là nữ nhân mà là nữ sinh vẫn còn đang mặc đồng phục cao trung. Chẳng lẽ vì không khí lạnh trên tầng lầu này nên khiến cho tất cả mọi người đều sinh ra ảo ảnh hết rồi sao?

Trì Hải Bình cũng không ngốc, nhìn đám cấp dưới vẻ mặt như gặp quỷ, hần trong lòng cũng hiểu sự kinh hãi mà mọi người đang chịu là do hần gây ra, hần từ trước tới nay không có thói quen giải thích việc cá nhân, cũng dứt khoát xem biểu hiện kinh ngạc của mọi người như không thấy.

“Thị trường này còn mới như thế ta cảm thấy định giá như thế không hợp lắm, một chút nữa bộ phận tài vụ chỉnh sửa bản kế hoạch rồi gửi cho ta, thư kí phân phát tư liệu cho mọi người đi, sau giờ nghỉ trưa phải hoàn thành”

“Ách.. tổng giám đốc, muốn sửa chữa bản kế hoạch hoàn thành sau giờ nghỉ trưa, có phải là...”- Quản lí bộ phận tài vụ đỏ mặt mồ hôi lạnh rùng rùng nhìn Trì Hải Bình, cả gan nói.

Trì Hải Bình không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn quản lí bộ phận tài vụ, tuy không hề mang theo sát khí nhưng áp lực đè lên mỗi người không tăng cao khi nhìn thấy ánh mắt lạnh im đó, không phải chỉ quản lí bộ phận tài vụ mà còn cả những người xung quanh đều thế.

Áp lực vô hình có ý trách cứ rõ ràng làm người ta không chống đỡ nổi, chỉ mới vài phút ngắn ngủi, quản lý bộ phận tài vụ gục đầu xuống, không dám nhìn thẳng hần.

“Tôi hiểu rồi, tổng giám đốc, tôi sẽ lập tức sửa chữa”- Xem ra không chỉ mình quản lí như hần mà còn cả nhân viên bộ phận không thể an tâm ăn cơm rồi.

“Được”- Nghe thấy thế, Trì Hải Bình mới dời mắt, trên mặt không có biểu hiện thỏa mãn hay không hài lòng, cho dù xảy ra chuyện gì biểu hiện vẫn như thế.

“Những người khác có thể quay về phòng mình”

Hần mới vừa mở miệng, các chủ quản chỉ dám quay đầu len lén nhìn về phía tiểu nữ sinh, một bên đi nhanh hơn biến mất trước khi hần dùng ánh mắt vô hình ấy tạo ra sức ép.

Tổng giám đốc không nói lời nào thật đáng sợ.

Hiền Vũ Tây nhìn theo những chủ quản cao cấp đang lũ lượt rời khỏi ánh mắt tiếc nuối đảo qua nàng, nàng chỉ mỉm cười hữu lễ, không nói câu nào.

Thư kí thì viện đại lí do gì đó cũng rời đi, hai người ở trong văn phòng trở nên im lặng, không khí bị sự im lặng này chèn ép đến hít thở không nổi.

“Đại thúc, anh có thể quay sang chỗ khác không?”- Hiền Vũ Tây đột nhiên mở miệng yêu cầu.

Hắn nhìn nàng một lát không nói câu nào quay lưng theo ý nàng, ngay sau đó liền cảm thấy nàng từ phía sau ôm chặt hắn. Một đứ gì đó rất ẩm ướt dính dính bám vào lưng áo hắn, âm thanh thút thít ngày càng rõ.

“Đại thúc... đại thúc... em mệt mỏi quá... em thật sự rất mệt mỏi...”- Nàng tự lẩm bầm, nếm được vị mặn của nước mắt.

Nàng không muốn khóc, nhưng nước mắt không ngừng rơi xuống. Nàng muốn kiên cường, muốn tươi cười.... nhưng nàng làm không được. Nàng chẳng qua chỉ là nữ sinh vừa mới 18 tuổi, nhiều cảm xúc dồn nén như vậy sẽ khiến nàng phát điên.

Hắn xoay người lại, đem thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của nàng áp sát vào, ôn nhu vỗ lưng nàng: “Khóc đi!! Nếu mệt mỏi thì khóc lớn lên”

Hắn không biết lúc sáng xảy ra chuyện gì, có thể khiến cho một người vui vẻ như nàng khóc như cá lệ thì thật lạ, nhưng nàng không hỏi hắn bao dung hắn thì hắn cũng như vậy không hỏi sao nàng khóc.

Hắn chỉ biết im lặng dùng ngực của bản thân để khiến nàng an tâm khóc trong lòng hắn, đây là việc duy nhất hắn làm

Tay hắn vỗ lưng nàng, tiếng khóc nhỏ dần, sau đó hắn dùng khăn tay lau sạch những vệt nước mắt trên gò má nàng, nhẹ giọng hỏi: “Khá hơn không? Chúng ta ra ngoài ăn đồ Trung Quốc được chứ?”

Nàng từ trong lòng hắn ngẩng đầu lên, Hiền Vũ Tây điều chỉnh lại xúc cảm của mình đối với đề nghị của hắn cảm thấy do dự, sau đó nhún mày.

Nghĩ nửa ngày, nàng méo miệng nói: “Không cần, anh vừa đi ra ngoài lại ngay lập tức sẽ dùng gương mặt như khối băng kia để lên, em đợi ở đây được rồi.

Nàng nhớ rõ mình chỉ đáp ứng lí do về nhà nói sau, cũng chưa từng nói nàng không có quyền cự tuyệt lời đề nghị của hắn nha!

Mới vừa bị thương khóc một trận xong, nàng không muốn vội vàng trở nên dịu dàng, không muốn trở thành như mọi ngày, phải đùa giỡn với hắn một tí.

“Chẳng lẽ em muốn ở phòng làm việc này đợi anh tan tầm sao?”- Hắn đối với con khóc tùy hứng của nàng không có ý kiến, nhưng thần sắc lạnh lùng bị đập vỡ.

“Cũng có thể”- Dù sao nàng hôm nay là không mời mà đến, đi đến đây cũng chỉ để giết thời gian.

“Vậy anh sẽ nhờ thư ký mua đồ ăn mang lên”- nói xong, hắn cầm điện thoại nhấn nút nội tuyến.

Nàng ngăn hắn lại.

“Không sao!! Em chờ anh tan tầm rồi cùng ăn cơm”- Trong đầu nàng hiện lên một ý nghĩa thú vị, nàng mỉm cười sắc sảo, mập mờ nói. “Hay... anh muốn em là bữa cơm chính”

A.. đây là câu danh ngôn kinh điển vào buổi tối hôm nay lại không nghĩ sẽ có cơ hội nói thử thế này! Chỉ là không biết lời nói này có hiệu quả không!! Dù sao hắn vẫn đang làm việc. Nhưng mọi việc đều ngoại dự đoán mà.

“Điểm này thì không sao!”- Đôi mắt đen thẳm của hắn nhìn qua nàng, giọng nói trầm thấp bị ham muốn trong lòng làm cho lay động. “Anh không ngại nếm thử đâu, ví dụ như hoan ái ở trong phòng làm việc.”

Cảm nhận được hắn không chỉ nói, mà còn dùng nửa thân dưới nhẹ nhàng ma sát, vốn chỉ là đùa giỡn bây giờ nàng muốn thối lui. Không thể nào? Hắn lại muốn thật sao?

“Lát nữa... anh không phải còn họp sao?”- Nàng chịu đựng mỗi động tác của hắn khiến nàng run rẩy, miễn cưỡng nói.

“Không sai”- Hắn chợt vì động tác vịn eo của nàng mà thờ hồn hên. “Nhưng lúc nghỉ trưa nó nửa giờ đồng hồ... lấy ra làm chút chuyện xấu cũng đủ rồi.”

“Thế này thì điên cuồng quá”- Máu đỏ lan khắp mặt nàng, nàng không tin được một nhân viên tài chính bình tĩnh như hắn lại xem câu nói giỡn của nàng là thật.

“Điên cuồng?”- Hắn mút nhẹ môi nàng. “Có lẽ từ khi bắt đầu đón nhận những bữa ăn sáng do em làm, anh cũng đã điên rồi”

Tay hắn giữ lấy hai hông nàng, sau đó bước vào văn phòng, chưa được vài phút, đặt nàng lên ghế salon di động mềm mại lạnh buốt màu đen, ngoại trừ áo lót màu trắng, toàn thân nàng không mặc gì cả.

“Đẹp quá!”- Trong mắt hấn mang theo sự tán thưởng, những lên nhìn xuống từng mảnh da thịt nàng.

Bị lột trần không còn mảnh vải che thân, nàng hướng mắt nhìn về phía hấn, chỉ có thể ngưỡng ngừng dùng hai tay vòng trước ngực che lại, quay đầu, không muốn đối diện với ánh mắt nóng rực của hấn.

Nhìn dáng vẻ xấu hổ của nàng, khiến ham muốn hấn bị kích thích khó nhẫn nại thêm, bàn tay trực tiếp dò xét nơi cánh hoa của nàng. Phát giác cửa huyết sớm đã ẩm ướt, hấn lập tức đi vào, làm cho nhục bích căng lên.

“Đại thúc, nhanh quá..... chậm một chút...”- Động tác liên tiếp của hấn khiến nàng không thể thích ứng, bắt đầu kháng cự lại.

“Tiểu Vũ, em có thể mà!! Chúng ta mỗi tối đều như vậy, không phải sao?”- Một câu nói đã khai ra hết từng đêm hai người đều mãnh liệt triển miên như thế, làm cho nàng muốn tránh cũng không được, mặt đỏ như máu.

“Không giống...”- Buổi tối dù hấn nhiệt tình thế nào cũng không giống sự điên cuồng lúc này, hướng chỉ đó là phòng chỉ có hai người, bây giờ là phòng làm việc của hấn, làm không tốt còn có những người khác đi qua đi lại, nếu như bị nghe thấy, thì thật đáng sợ nha!!

“Không có gì không giống cả”- Buông lỏng thắt lưng quần lót ra, hấn cúi đầu liếm nhẹ mũi nàng, làm cho vật nóng rực đầy dục vọng của mình liếm nàng. “Chỉ cần như bình thường tiếp nhận anh đều được”

Chưa từng thấy hấn vô lý như thế, làm nàng không biết làm sao để phản bác, chỉ nhắm mắt để mặc hấn sắp xếp.

“Em chuẩn bị xong rồi, Tiểu Vũ”- Rút ngón tay dính đầy dịch mật trong suốt của nàng ra, hấn chứng nhận thành quả do hấn vừa làm.

Nàng ngượng ngừng quay đầu đi, nhưng không hề phản kháng, chỉ thở hổn hển, cực lực khắc chế tiếng rên rỉ mê người trong miệng phát ra.

Dáng vẻ nhẫn nhịn của nàng càng khiến hấn vì khoái cảm run rẩy, hấn kiềm không được đem dục vọng xông vào trong cơ thể nàng mà không hề báo trước.

Thời gian khắp gấp không thể tiến vào ôn nhu như mọi ngày, mỗi một cái co lại rút lui đầy sức mạnh.

“A..... Ừ.....”- nàng giữ chặt thắt lưng hấn, bắt lực lắc đầu, cảm nhận quy luật mãnh liệt của hấn.

Trong lúc đó, hấn cử động kéo hai chân nàng cao lên gác vào vai hấn, làm cho quần lót trắng còn giữ trên hai chân nàng theo động tác của hấn ở trên không trung lay động.

“Đại... Đại thúc..... em... Em”- Nàng thở hổn hển, trên mặt như phát điên giãy dụa,

Hoa kính của nàng co rút nhanh lại, làm cho hấn phải rút lui, ngược lại đóng đưa phần eo ở trong cơ thể nàng chậm rãi xoay tròn.

“A... a... không được... đại thúc... Đại thúc”- Trì Hải Bình tra tấn nàng, mộng nàng nhịn không được tự đóng đưa, hy vọng giảm bớt áp lực ở trên bụng xuống.

“Sao lại trở nên nhạy cảm như vậy..... Tiểu Vũ.....”- Cảm nhận được nàng không thể đợi nữa, hấn dừng lại động tác xoay tròn, bắt đầu trước sau rút ra, cuồng liệt ở trong hoa huyết nàng ra vào.

“A——!”

Hiền Vũ Tây cất cao tiếng rên rỉ, hấn dừng lại, làm cho nguồn nhiệt lưu cuộn cuộn trong cơ thể nàng cọ rửa phần thân của hấn, thấm ướt sô pha ở dưới, lưu lại vết nước nhân nhật.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tĩnh Lặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Hai người kịch liệt thở hổn hển, Trì Hải Bình đặt hai chân của Hiền Vũ Tây trên vai hấn hỏi: “Có khỏe không?”

Từ trước tới nay hấn đều chăm sóc nàng như một tiểu tình nhân, chưa bao giờ phóng túng cùng nàng hoan ái như thế, lần này sợ là đã khiến nàng mệt chết.

“Vẫn.. khỏe”- Hiền Vũ Tây có chút cà lăm nói, ánh mắt không dám nhìn xuống.

Hai người cứ nhất định phải ở ngay đây buồn chuyện riêng thế này sao? Hắn không lẽ quên mất “cái kia” của hắn vẫn chưa ra khỏi nòng đấy chứ?

“Anh.. nên chuẩn bị hộp rồi đúng không?”- Hiền Vũ Tây bối rối nhìn đồng hồ treo tường phía trên, muốn tìm một chủ đề thoát khỏi tình trạng mập mờ hiện tại.

Hắn không lưu tâm chỉ liếc mắt nhìn đồng hồ nói: “Được rồi, có thể đợi thêm một lát”

Còn đợi sao? Chẳng lẽ... hắn muốn tiếp tục sao?

“Còn đợi gì nữa? Mau đứng lên!! Mau đứng lên!”- Nàng nằm lấy cánh tay hắn, kịch liệt phản kháng khác hẳn bộ dạng dịu dàng ngày thường.

Lần đầu tiên nhìn thấy diện mạo mới này của nàng Trì Hải Bình vô cùng kinh ngạc, khiến hắn trong lòng thầm nghĩ không phải bản thân mình từ trước tới nay vẫn chưa nhìn thấy được bộ dạng chân thật nhất của nàng?

Nhưng đối với phát hiện mới này, hắn không cảm thấy chán ghét mà cảm thấy rất thú vị.

CHI là dù thú vị thế nào cũng tạm gác sang một bên, tiểu nữ nhân này lộn xộn như thế khiến dục vọng mới vừa nghỉ ngơi của hắn lại rục rịch.

Trì Hải Bình giữ lấy hai tay không an phận của nàng, sau đó hôn lên nó, đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng thấp giọng gọi: “Tiểu Vũ...”

“Sao vậy?”

Hắn chậm rãi giật eo, cố gắng nhóm lên cơn hỏa tính vừa tắt..

“Anh.. anh làm sao lại nữa rồi?”- Chẳng lẽ đợi một chút của hắn chính là đợi cái này sao?

“Em nói sai rồi?”- Đem hai tay nàng giơ cao khỏi đầu, hắn cúi đầu cùng mặt nàng đối diện, hơi thở ấm áp của nàng lan tỏa trên mặt hắn. “Phải nói là lúc này chỉ là tạm dừng, hiện tại mới là làm xong”

Cho nên lúc này chỉ là thời gian nghỉ ngơi giữa trận sao?

Ah!! AH!! Nàng hiểu rõ có gãy dựa cũng vô dụng, hay để cho hắn muốn làm cái gì thì làm, chỉ có như thế mới có thể trong thời gian thật ngắn giúp cả hai thoát khỏi tình trạng xấu hổ như bây giờ.

“Tùy anh, chỉ cần làm xong cho nhanh để em mặc đồ lên là được”

Ngữ khí của nàng làm cho hắn không khỏi bật cười: “Anh cũng muốn nhanh một chút, nhưng em mỗi lần đều muốn anh chậm lại mà?”

Hàm ý châm chọc trong lời nói của hắn khiến nàng kháng nghị.

“A! Anh làm sao lại tự nhiên...” Thanh âm thờ dài khiến nàng kinh ngạc nhìn hắn.

“Thời gian nói chuyện phiếm đã hết”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng linh hoạt chiếm lấy môi nàng, từ cổ họng của nàng bật ra tiếng kháng nghị cùng rên rỉ rất nhỏ.

Dù hai cơ thể đang liên thông, nhưng vẫn cảm thấy không đủ, hai người mạnh mẽ va chạm vào đối phương, cảm nhận nhiệt độ của nhau. Tiếng va chạm của thân thể rất dâm mỹ tràn ngập bên tai, như thúc giục hắn càng ra sức động thân tiến lên trên, thẳng vào nơi sâu nhất trong cơ thể nàng.

“A——!” bụng truyền đến một nguồn nhiệt lưu làm cho nước mắt nàng chảy xuống, ngón tay thon dài bấu vào vai hắn kéo xuống để lại dấu vết.

Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi cuối cùng cũng đã bình thường lại.

Sau khi sửa sang lại trang phục của bản thân, Trì Hải Bình lại phải thanh lý cả những dấu vết mà Hiền Vũ Tây để lại, rồi nhặt lấy quần áo rơi xuống đất của nàng để nàng mặc vào.

“Lát nữa em đợi trong phòng làm việc đi!! Chờ anh sau khi tan việc sẽ cùng nhau đi ăn.”- Trì Hải Bình lại khôi phục lại dáng vẻ tĩnh lặng, nhưng miệng lại như mẹ già dặn dò con cái không ngừng, cho dù mỗi lời nói của hắn đều cân trọng không cười nói nhưng bởi vì chút chi tiết này mà mất đi.

“Có chờ bạn anh đi ăn cơm cùng không?”- Tuy vừa rồi hai người lộn lộn cả buổi trưa, nhưng nàng vẫn còn nhớ rõ cuộc hẹn đêm hôm nay.

Vân vân, tối nay muốn cùng bạn hắn ăn cơm, chắc không phải là mấy vị chủ quản cấp cao bị hắn đuổi đi đấy chứ? Nàng thầm nghĩ trong đầu, lòng thấp thòm không yên, hy vọng đó là đáp án sao.

NẾU như là vậy, bữa tối nay dùng cơm chắc chắn sẽ có nhiều điều xấu hổ. Tuy rằng lúc này nàng cũng thể hiện gì nhiều.

“Hắn không ở trong đám người kia, hôm nay hắn có một dự án đầu tư quan trọng nên không có trong công ty”- Trì Hải Bình giải thích.

“Ah!! Thật tốt quá!”- Câu trả lời khiến nàng thờ nhẹ một hơi.

Quả thật tốt khi không ở đây. Trong đầu Trì Hải Bình cũng suy nghĩ như thế, nhưng lý do lại khác nàng. Nếu tên Trần Chí Minh đó mà ở đây... hắn chắc chắn sẽ không thể hưởng thụ được khoảng thời gian ngắn ngủi vừa này.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa thúc giục của thư ký nhắc nhở hai người đã đúng 12 giờ trưa nên dừng lại.

“Anh đi đây”- Trì Hải Bình thu dọn tập văn kiện trên bàn đi về phía cửa.

Vừa mới thiếu hắn làm bạn, nàng ngồi trên ghế salon đột nhiên cảm thấy nước mắt lại muốn chảy xuống. Muốn giữ hắn lại ở cùng nàng, nhưng yêu cầu trẻ con đó chỉ giữ lại trong cổ họng nói không nên lời.

Hắn không phải là loại người công tư không phân minh, nàng cũng không phải là loại nữ sinh chỉ dựa vào cái gọi là tình yêu mà sống. Nàng biết rõ hắn thân là lãnh đạo công ty có rất nhiều trách nhiệm, không thể lãng phí thời gian ở bên cạnh nàng, những điều này hai người đều hiểu, vô cùng rõ ràng. Chính vì nhìn thấy đầu hắn không hề ngoài lại khi rời đi, nàng mới kiềm lại cảm giác xúc động muốn níu hắn lại.

Tay hắn đặt lên nắm cửa, đẩy nhẹ cửa, tính rời đi, lúc đang mở cửa hắn đột nhiên quay lại nhìn nàng. Trong khoảnh khắc, trái tim nàng đang đập rộn ràng như chú chim sẽ lại đình chỉ.

“Lúc anh không có ở đây không phải lại khóc nữa chứ”- Hắn ra hiệu cho nàng tiến sát vào ngực mình, nếu là trước đây hắn sẽ không bao giờ làm những điều thế này.

“Ừ!! Không có”- Vươn tay ôm chặt lấy hắn, biết rõ đây là sự dịu dàng lớn nhất của hắn.

Có được cái ôm nho nhỏ của hắn, cảm giác bất an lúc này biến mất, nước mắt tính tràn ra bỗng dừng thu về.

Cuối cùng Trì Hải Bình vỗ nhẹ đầu nàng, biết mình thật sự phải đi. “Chờ anh, anh sẽ nhanh chóng quay về”

Cao hứng ngâm nga một ca khúc, Trần Chí Minh cảm bản hợp đồng dự án mới nhất trên tay, vui sướng nhảy cẫng lên, đi về văn phòng tổng giám đốc.

Dự án án quá tốt khiến hắn cực khổ suốt mấy đêm liền cuối cùng cũng có được, bằng không chỉ có trời mới biết hắn lại phải dang nắng thêm mấy ngày nữa.

“Vương thư kí, tổng giám đốc có ở trong không?”- Trần Chí Minh đóng chặt cửa văn phòng lại,

“Tổng giám đốc đang họp, không ở...”

“Không có trong phòng sao?”- Trần Chí Minh chưa nghe hết lời thư kí Vương nói liền tự mở cửa đi vào. “Ta vào trong trước đợi hắn”

“Nhưng bên trong còn có một cô gái...”- Giọng nói của thư kí Vương biến mất sau cánh cửa.

Ai.. cho dù nàng chỉ là thư kí cũng có cảm xúc vậy, tốt xấu gì cũng nên nghe hết lời thư kí nói chứ? Thật là!! Đừng nói là nàng không hoàn thành trách nhiệm, nàng rõ ràng đã nói hết tình trạng trong phòng, lát hồi có ai đó bị dọa đến sợ thì nàng cũng không chịu trách nhiệm.

Đi thẳng vào văn phòng, Trần Chí Minh chứng kiến một “dị tượng” xuất hiện trong không gian. Một nữ nhân, không!! là một giai nhân từ trong tranh cổ chui ra — tuy rằng tiểu mỹ nữ này mặc đồng phục thủy thủ thật sống động.

“Em gái nhỏ, em sao lại ở đây?”- Là con gái của vị khách nào lúc về quên mang theo? Hay là tạm thời ở đây?

“Ta đang đợi người”- Hiền Vũ Tây ưu nhã mỉm cười khách khí, thành thật đáp.

“Đợi người?”- Hắn đoán không sai mà, quả nhiên là con gái của vị khách nào đó. Trần Chí Minh tự cho mình là đúng, cười cười. “Chờ ba ba làm việc xong sao?”

Ba ba? Hiền Vũ Tây nhún lông mày, đối với hai chữ vừa thoát ra khỏi miệng hắn cảm thấy không vui lắm. Người này có phải hiểu lầm rồi không?

Nhiều năm như vậy mới nhìn thấy một tiểu muội mười xinh đẹp đáng yêu như thế. Trần Chí Minh quên mất mục đích, bắt đầu tìm đại chủ đề nào đó để lần la lại gần.

“Em gái, ba em làm gì?”

“Là nhà doanh nghiệp tài chính”- Chẳng muốn uốn nắn sự hiểu lầm của hắn, nàng đáp rất đơn giản để hắn tự mò mẫm lấy.

Dù sao một mình ở đây cũng rất chán, nói chuyện giết thời gian cũng tốt.

Tài chính doanh nghiệp? Cũng có sản nghiệp đấy chi!! Trần Chí Minh trầm nghĩ, trong đầu nhớ lại các vị khách tài trợ gần đây nhất mà mình từng gặp

qua.

“A? Chẳng lẽ cũng làm về ngân hàng hay là làm gì khác?”- Hấn lại tiếp tục tra hỏi.

“Cũng là ngân hàng”- Hon nữa con là vị lãnh đạo trực tiếp của người.

“A? Giống như nhân hàng ta đang làm sao? Vậy ba ba của em tên gì, em gái nhỏ?” Thật là nhục nhã mà, hấn nghĩ cả nửa ngày cũng không có nhớ ra vị khách nào gần đây lại có một người con gái xinh đẹp như vậy.

Vô cùng chú tâm nhìn tiểu nữ nhân trước mặt, đợi nàng đưa ra đáp án, Trần Chí Minh không hề chú ý tới cửa ban công lại lần nữa mở ra.

“Ở phía sau người”- Nàng chỉ ra phía sau hấn.

“Cái gì?”

“Ta nói người người muốn hỏi đang đứng phía sau kia”- Hon nữa sắc mặt người đó còn vô cùng khó coi, không tốt.

“Ừ?”- Trần Chí Minh xoay người ra sao, nụ cười nở ra. “Chào ngài...”- Nhưng vừa nhìn thấy gương mặt ở đằng sau, đột nhiên miệng đờ ra nói không nên lời.

Tổng... tổng giám đốc?!

“Muốn hỏi ta cái gì?”- Trì Hải Bình bình tĩnh hỏi, ánh mắt sâu thẳm chứa cuồng phong.

Trần Chí Minh đang tìm kiếm lý do tốt nhất để giải thích, vì sao trong thời gian làm việc, hấn lại xuất hiện trong văn phòng tổng giám đốc, lại quang minh chính đạo cùng nữ nhân của hấn tới gần.

Trần Chí Minh không tin được quay đầu nhìn về phía hai người không ngừng xác nhận. Ông trời ơi!! Hấn sao lại không biết con gái tổng giám đốc lớn như thế chứ!! Hấn lại còn tự nhận mình là người ở trong công ty nắm rõ được nhiều bí mật nhất của Trì Hải Bình vậy mà chuyện này lại không biết.

“Cậu là cha của em gái này sao?”

“Cha? Cậu đang nói gì vậy?”- Trì Hải Bình nhú mày, khó hiểu nhìn về phía Hiền Vũ Tây. “Có chuyện gì thế?”

Hấn vừa mới kết thúc cuộc họp trở về, đã thấy có kẻ ở trong văn phòng hấn hồ ngôn loạn ngữ thế kia.

Hiền Vũ Tây hất tay áo, vẻ mặt vô tội nói: “Em không biết, chắc là hiểu lầm gì đó——“

“Khoan đã”- Trần Chí Minh cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, suy nghĩ tìm đáp án. “Cô ấy là họ hàng thân thích của cậu sao?”

“Em nói gì với cậu ấy vậy?”- Trì Hải Bình không trả lời vấn đề của hấn, quay đầu hỏi nàng.

“Em đâu có nói gì, chẳng qua đều là do hấn tự đoán”- Còn tự đoán rất vui vẻ nữa chứ.

Khoan đã!! Nữ sinh cao trong, nữ sinh cao trung... cái danh từ máu chó này hấn đã từng nghe qua ở đâu đó.... Bỏ qua cuộc nói chuyện của hai người. Trần Chí Minh mới chú ý tới thân phận của nàng, trong lòng dâng lên dự cảm bất thường.

“Cô ấy chẳng lẽ là bạn gái nhỏ của cậu a?”- Nói xong, Trần Chí Minh cười khan hai tiếng, đem cái vấn đề ngu xuẩn này thành trò hề để cười. “Làm sao có khả năng chứ?”

Hiền Vũ Tây hé miệng cười khê, chậm rãi đi lướt qua Trần Chí Minh, đi đến bên cạnh nam nhân của mình, thân mật ôm lấy cánh tay hấn.

“ngại quá! Ta chính là ... bạn gái của hấn”- Tự động tình lược đi từ “nhỏ” quả thật dễ nghe hơn nhiều.

“Cô ấy nói thật sao?”- Không thể nào? Tại sao lại có chuyện này?

“Ừ”

Hấn đơn giản đáp nhưng lại có sức công phá Trần Chí Minh, khiến hấn còn tưởng mình đang bị lừa gạt. Nhưng nếu tổng hợp lại những dị tượng vừa nãy, hấn nên biết cô gái này nói đều là sự thật.

Bởi vì nếu nàng không phải là cô bạn gái nhỏ của Trì Hải Bình,... từ lúc nàng ôm lấy tay Trì Hải Bình, cũng chưa từng bỏ qua, còn có, Trì Hải Bình không bao giờ để một tiểu nữ sinh vào phòng làm việc của mình như vậy, coi như là con gái của khách thì Trì Hải Bình đều mời nàng tới phòng khách mới đúng.

Nhưng hấn không tin được, loại chuyện tốt quái gở này lại rơi vào vị tổng giám đốc đồng đội là bạn tốt của hấn!

Cùng một học sinh cấp ba nảy sinh quan hệ, không biết có bao nhiêu nam nhân hy vọng!! Lại càng không cần phải nói đến một cô bé tài trí lại có cả

dung mạo, thoát nhìn rất dịu dàng nhưng thật ra rất cá tính, làm cho suy nghĩ của hắn vừa nảy muốn làm quen với cô gái nhỏ này bỗng chốc trở nên xa vụn dậm, như là lòng sông tới mặt biển.

“Có vấn đề gì sao?”- Tri Hải Bình tỏ vẻ không vui.

“Có, ta có một vấn đề, nhưng không hỏi cậu, mà muốn hỏi cô em gái xinh đẹp này”

“Hỏi ta?”- Hiền Vũ Tây vẻ mặt kinh ngạc.

“Đúng!! Anh hỏi em, em có bạn bè nào xinh đẹp như vậy không?”

Hiền Vũ Tây đột nhiên nghẹn lời, không biết nên trả lời ra sao, nhưng nam nhân đứng cạnh xem ra đã không còn chịu nổi nữa.

“Cút”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tình Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Nếu như không có cách nào lí giải được hai chữ oan gia ngõ hẹp, thì bây giờ Hiền Vũ Tây cảm nhận tương đối sâu sắc cảm giác này

Nhìn hai đội nhân mã sắc mặt ngưng trọng ngồi đối diện hai bên bàn, nàng không khỏi suy nghĩ chuyện trùng hợp này sao lại xảy ra chứ.

Sau khi Tri Hải Bình giải quyết công vụ xong, ba người trực tiếp lái xe đến nhà hàng đã đặt trước để dùng cơm, không nghĩ tới gian phòng bình thường đạt tiêu chuẩn năm sao mà nhà hàng xếp đặt là đại Ô Long.

DO máy vi tính bị trục trặc nên sự trùng lặp trong đặt bàn?!! Nếu như vậy thì không nói làm gì, trong lúc chờ đợi nhân viên nhà hàng xử lí vấn đề, thỉnh thoảng phát hiện một đội nhân mã so với bọn họ cũng đang thúi mặt đứng ở bên quầy hàng.

Mà khéo nhất là cả hai phe nhân mã đều cùng nhìn lên, một nguồn nhiệt hỏa căng thẳng phóng ra, làm cho nàng hiểu được đôi nam nữ quái dị trước mắt cùng nam nhân bên cạnh nàng có quan hệ không bình thường.

Tri Hải Bình nhìn nam nữ trước mắt, hắn thật sự không thể tránh khỏi sự gượng gạo trừ việc tỏ ra điềm nhiên trên mặt, lại càng không cần phải lên tiếng chào hỏi.

Một nam một nữ kia đi về trước, vẻ mặt không chấp thuận, người đàn ông mang theo ánh mắt xấu hổ không dám nhìn Tri Hải Bình.

Nói như thế, nếu có thời gian để xấu hổ thì nên tranh thủ rồi đi mới phải, nhưng tên bạch mục vừa xấu hổ vừa không cam tâm, lại la hét bọn phục vụ đặt bàn, làm cho năm người ngồi thành một bàn, hào khí lúc ban nãy biến hóa thêm kì lạ.

“Tổng Giám đốc, hôm nay thật trùng hợp, có thể khiến cho em trai cùng em dâu gặp được tổng giám đốc?”- Tên mắt trắng phát hiện không khí xung quanh kì lạ, sôi nổi nói.

Tri Hải Bình chậm chậm nhìn vào hai người trước mắt, suy nghĩ không biết có cần phải bày tỏ thái độ chống đối không. Bởi vì thật sự hắn không thể cùng đứa em trai và người từng là bạn gái tri kỷ của hắn ngồi chung bàn. Hiện tại, tình cảm đã rõ ràng, hà có gì phải miễn cưỡng.

“Đúng rồi!! Anh hài?”- Giọng nói ẩn chứa sự mỉa mai cười cợt, Tri Dục Thiên ngoài cười nhưng trong không cười. “Chúng ta cũng đã lâu không gặp.. tính ra cũng đã ba năm”- Tri Dục Thiên đột nhiên chuyển mắt, đưa ánh nhìn vô cùng thân thiết qua phía bên vị thể tử không nói lời nào. “Á Trúc, không cùng bạn học cũ nói gì sao?”

Á Trúc sợ hãi ngẩng đầu, lại không dám nhìn thẳng Tri Hải Bình, chỉ khẽ chào rồi lại cúi đầu.

Khoảnh khắc trên bàn lại yên tĩnh, đề tài vừa khơi lên liền phát giác bầu không khí xung quanh rất quái dị, không ai nói lời nào.

Thật sự là đủ rồi!! Bọn họ tới ăn cơm hay là xem diễn kịch tám giờ thế này? Nếu không ai dám mở miệng nói thì để nàng!! Hiền Vũ Tây trong lòng thầm nghĩ.

Nàng kéo kéo ống tay áo Tri Hải Bình, sau đó vận loa vừa đủ cho mọi người nghe rõ: “Hải Bình, em hôm nay muốn ăn ở nhà hàng phía trước kia, không ăn ở đây! Chúng ta đi trước được không?”

Nàng vừa nói xong, hai vợ chồng đối diện liền dò xét tiểu nữ sinh ngồi bên cạnh Trì Hải Bình. Bắt đầu từ khi Trì Hải Bình lại đi tìm loại còn ấu rãng thế này? Không phải là vì quá cô tịch mà đầu óc cũng trở nên không bình thường chứ? Trì Dục Thiên trong lòng cười lạnh.

Tiểu nữ sinh này rất xinh đẹp, tuy rằng chỉ mới liếc mắt nhưng sự tự nhiên toát ra thần thái tuyệt mỹ, ngay lập tức khiến hắn không khỏi nghĩ muốn trộm nhìn nhiều hơn.

Hắn... à không phải. Á Trúc dùng ánh mắt phức tạp nhìn nàng, không nhận được suy nghĩ miên man.

Bàn tay bị đôi bàn tay nhỏ bé cầm chặt, Trì Hải Bình giật mình lơ mẫn nhìn Hiền Vũ Tây trong mắt lóe lên ám chỉ, tức khắc hắn hiểu được nàng muốn tìm lí do để hắn có thể danh chính ngôn thuận rời khỏi đây.

“Được hay không?”- Nàng làm nũng thúc giục hắn.

Vỗ vỗ đầu nàng, người bên ngoài đều nhìn thấy hành động sủng nịch của hắn, nhưng chỉ có Trì Hải Bình biết đây là biểu hiện cảm kích của hắn. Nàng biết hắn không thích ở đây nữa, cố tình giả vờ đùa giỡn, chỉ vì muốn hắn có thể rời đi.

Nói thật ra, hắn ngoại trừ cảm kích còn có thể nhẹ nhàng thở ra. Cho dù đã ba năm, hắn vẫn không thể bình tâm hòa khí nhìn thẳng vào hai người họ.

Thấy Trì Hải Bình không tiếng động nhận lời, nàng vui vẻ để lộ ra hai lúm đồng tiền xinh đẹp: “Vây chú Trần kia.. chúng ta đi trước, hai người cứ từ từ dùng”

“Mới như vậy đã muốn đi sao?”- Trì Dục Thiên ngồi trên ghế, nhướng mày khiêu khích nói: “Anh hai, chúng ta đã lâu rồi vẫn chưa ôn chuyện xưa”

Trì Hải Bình toàn thân cứng đờ, còn Trì Dục Thiên trong lòng cười lạnh liên tục.

Nhận thấy cơ thể Trì Hải Bình cứng ngắc, nàng nắm chặt tay hắn cố tình bày ra nụ cười tiêu chuẩn nhất, xoay người đối mặt với tên nam nhân thối nát có tính khiêu khích. “Hải Bình đã muốn đưa tôi đi nhà hàng khác, các người lại còn cố tình giữ người ta lại ôn chuyện, chẳng lẽ chú gặp vấn đề trong việc tiếp thu ngôn ngữ sao?”

Đơn giản mà nói chính là lảng tay, nghe không hiểu tiếng người.

“Cô..”

“Cô cái gì?”- Nụ cười trên mặt Hiền Vũ Tây càng tăng thêm, sau đó ngay cả ánh mắt cũng khác người, lôi kéo Trì Hải Bình, giống như một mỹ nữ cô đại tao nhã rời đi, để ba người còn lại ngồi ngáy ra đó.

Ngay ra nửa ngày, cuối cùng Trần Chí Minh ho khan vài tiếng phá vỡ sự trầm mặc. “Xem ra chúng ta nên dùng com thôi”

“Hừ! Còn ăn cái gì! Không ăn!”

Trì Dục Thiên tức giận ném thực đơn phần nộ rồi bàn, Á Trúc liền đứng dậy yên lặng theo sát hắn. Trên bàn com chỉ còn lại kẻ không hiểu những người xung quanh mình vì sao lại phát hỏa.

Lúc này, người phục vụ thấy sóng lớn đã qua đi mới dám nhích lại gần, trở lại đưa thực đơn.

“Tiên sinh, muốn gọi đồ ăn chứ?”

“Chờ ta một trước, đầu tiên cho ta chai rượu”- Hắn nhớ lại mọi chuyện, xem ra cần phải ngấm lại cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Trì Hải Bình trầm mặc lái xe, từ nhà ăn đi đến dưới lầu nơi nhà trọ của Hiền Vũ Tây, hai người ai cũng chờ đối phương mở miệng trước, một người chờ đợi hắn chủ động giải thích, người còn lại chờ nàng chủ động mở miệng hỏi.

CUối cùng vẫn là Hiền Vũ Tây nói trước.

“Em nghĩ... chắc anh có điều muốn nói?”

Trì Hải Bình lặng lẽ đẩy cửa kính xe xuống, từ trên người tóa ra làn khói được đốt lên từ thuốc lá, sương khói là lướt, trong đêm đen chậm rãi mất đi.

“Lúc mười tuổi, anh cùng bà ngoại ở nông thôn, anh chưa từng ba và mẹ mình, chỉ có mình bà ngoại là người thân. Sau mười tuổi, bà ngoại mất, chủ tịch Trì đột nhiên xuất hiện nhận nuôi anh, đương nhiên, đối với một đứa trẻ mười tuổi mà nói làm gì có quyền chọn lựa. Anh rời khỏi nhà ngoại, đi theo chủ tịch Trì lên thành phố”- Hắn nói tới đây tạm dừng, sau đó tiếp tục nói. “Trở thành con nuôi của Trì Gia khiến anh cảm thấy rất lạ, bởi vì lúc đó Trì Gia đã có một đứa con, cũng là người thừa kế tương lai, chính lúc Trì Dục Thiên mà em vừa gặp, anh cũng nghĩ như thế, nhưng sau đó...”

“Sau đó thì sao?”

Hắn cười khổ: “Sau đó chủ tịch Trì sinh bệnh nặng, trước thời gian đó ông đã lập di chúc, hơn nữa quy định sau khi ông chết, tất cả tài sản của Trì Gia đều do hắn quản lí, không an được có ý kiến.”

“Vậy anh nghĩ rằng di chúc căn bản không phải là thật”- Nàng đoán.

“Đúng, rất rõ ràng!! Khi đó ngoại trừ Tri phu nhân, anh cùng Dục Thiên bên ngoài, không ai biết nội dung di chúc, cho nên mọi người ai cũng tin rằng Dục Thiên sẽ là chủ nhân của nhân hàng Trung Thành trong tương lai, còn anh là phụ tá giúp đỡ”

“Cho nên đã xảy ra chuyện gì”

“Cũng không có gì, chính là trước khi di chúc được công bố, Dục Thiên kết hôn chớp nhoáng, mà vợ chưa cưới lại là học muội nhiều năm anh quen”- Hân kéo khỏe miệng tự giễu cợt mình. “Chuyện đã rất xưa, thông qua quyền tài sản của Tri Gia lại thấy rõ nhân tâm. Vô luận là nhiều năm tình sâu hay tình yêu thuần khiết đến đâu...”

Lúc đó hân nhìn nàng mặc áo lụa trắng gọi hân một tiếng anh rể, trong chớp mắt hân không biết nên tin ai, cái gì cũng không thể tin.

“Cô ấy vì tiền mà phản bội anh”- Hiền Vũ Tây kết luận.

“Có lẽ!”- Điều thuốc đốt tới cuối cùng, tàn lửa mất đi, cũng đem sự chua xót của hân che đi. “Nhưng cũng không thể nói là phản bội, cô ấy chẳng qua chỉ quá thực tế, lựa chọn tương lai tốt nhất cho bản thân. Theo số mệnh mà nói, chúng ta có duyên nhưng không có phận.”

“Đợi đã!! Chẳng lẽ Dục Thiên không biết cô ấy là bạn gái trước của anh sao? Bằng không sao có thể”- Loại tình huống xử này nàng cũng không muốn chủ động bàn luận nó.

“Đừng trách hân, hân không biết cũng là bình thường, lúc anh và cô ấy quen nhau để tránh phiền toái nên không công khai. Dục Thiên vì một lần nhìn thấy anh đưa cô ấy về nhà nên mới biết anh có đối tượng kết giao”

“Nhưng em không hiểu vì sao Tri chủ tịch lại giao ngân hàng cho anh mà không phải là con trai duy nhất? Chẳng lẽ hân là tên A Đầu vô dụng sao?”- Hiền Vũ Tây đối với những chuyện này đầy nghi vấn, nàng cảm giác mọi chuyện không đơn giản như thế.

“Không, Dục Thiên là nhân tài, nhưng tính cách không kiên định, dễ dàng gây ra sai sót đó là khuyết điểm của hân...”

“Một khi đã thế, em không hiểu vì sao di chúc của chủ tịch Tri...”

“Ngay từ đầu anh cũng không rõ, nhưng trước khi ông chết, ông ấy cũng nói cho anh biết lý do.”- Hờ hững thờ người ra, giọng nói hân đầy cảm xúc. “Ông ấy không phải là cha nuôi, mà là cha ruột, ông ấy nói vì nhiều nguyên nhân, nên không thể chân chính để anh nhận tổ quy tông, nhưng ít nhất khi ông chết rồi, có thể đem phần lớn tài sản cho anh xem như bồi thường. Cho nên từ ba năm trước, anh chưa bao giờ gọi tiếng cha, bởi vì anh không biết địa vị ông ấy là gì, cho dù là cha ruột của anh cũng là cha nuôi của anh”

Bồi thường? Thoát không được xiềng xích, lại mất đi thứ quan trọng nhất, đây là bồi thường hay cưỡng đoạt. Nếu người dưới đất biết có bao giờ cảm thấy hối hận vì quyết định của mình không.

Hiền Vũ Tây chăm chú nhìn sườn mặt đang che dấu trong đêm của hân, tuy rằng không thể thấy rõ biểu tình của hân nhưng từ giọng nói nghe được hân có bao nhiêu đau đớn.

Bởi vì nàng hiểu hân không cần những thứ bồi thường vô nghĩa đó, thứ hân coi trọng nhất là tình cảm, chỉ cần một thứ tình cảm tự nhiên bình thường nhất thôi. Chỉ tiếc dù hân mong thế nào, hân cũng thất vọng, bị thương.

“Không sao! Mọi thứ đã qua... cứ cho nó qua!! Hiện tại anh thích em, có anh và em, không cần phải đau khổ nữa!”- Bắt lấy tay hân, nắm chặt không buông, lời nàng thì thầm bên tai như trấn an ân chưa sự yêu thương tiếc nuối.

“Tiểu Vũ...”- Hân nghiêng đầu nhìn nàng, hốc mắt ảm lên.

Một năm, hai năm, ba năm, sự thật chôn dấu trong lòng hân, ngày ngày đêm đêm tra tấn, cho tới hôm nay, rốt cuộc cũng có người giúp hân tháo nó xuống để quá khứ trôi đi.

“Anh...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tình Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

“Anh...”

Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có tiếng gõ cửa xe khiến hắn đang định nói thì bị cắt ngang, nhìn người bên ngoài hình như không có hảo ý, càng làm khiến hắn thêm căng thẳng thần kinh.

Hắn không ngu xuẩn đẩy cửa kính xe xuống mà chỉ kéo xuống một khoảng. “Có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là muốn hỏi vị tiểu thư bên cạnh tên là Hiền Vũ Tây đúng không?”- Nhìn ảnh chụp trên tay trong lòng có chút không kiên nhẫn.

Phiền chết đi được!! Lão nhân gia kia chỉ nói tên nữ nhân là Hiền Vũ Tây, sau đó kêu hắn giáo huấn nam nhân bên cạnh nàng, nhưng mà lại không đưa ảnh chụp của nam nhân đó, làm cho anh em bọn họ đứng đây cả buổi tối. Lúc này chỉ muốn tìm đại ai đó thể diện kết thúc công việc bỏ chạy lấy người.

“Đúng thì sao? Không đúng thì sao?”- Dù sao mấy năm sống trong thật giả, Trì Hải Bình đã quen với việc nói quanh co thăm dò mục đích đối phương.

Hiền Vũ Tây không hiểu gì cả, nhưng cũng mơ hồ biết mục đích của chúng, lập tức kéo tay áo hắn, nhưng hắn chỉ khẽ chạm nhẹ an ủi nàng.

“Đúng thì tốt”- Sắc mặt hắn đại biết, xoay người cầm cây gậy lớn của một kẻ khác. “Đề ta đập”

Phút chốc, thủy tinh xe vỡ vụn như tuyết rơi xuống trên thân hai người, Trì Hải Bình nhanh chóng dùng thân che chở cho nàng, những mảnh thủy tinh liền rớt trên người hắn, lưu lại vô số vết máu nhỏ..

Hắn rên lên nhưng vẫn không hề dịch chuyển, những mảnh thủy tinh nhỏ cứ thế cắm vào người, Hiền Vũ Tây lo lắng đến mức rơi lệ.

Sao lại như vậy? Đám người này là ai? Nơi nàng ở theo lý mà nói sẽ không thể phát sinh chuyện này! Người kia rõ ràng là muốn tìm nàng.

Sau khi đem mọi thứ trên xe đập nát như, hai tên lưu manh vây quanh bên ngoài xe cũng dừng tay, sai bước đi qua bên cửa kính đã bị đập, tàn nhẫn nói: “Xú tiểu tử, biết điều một chút!! Nếu dám cùng người con gái bên cạnh mày ở chung một chỗ nữa, thì lần sau mày chết chắc. Đi thôi.”

Tiếng xe máy rít gào xa dần, Trì Hải Bình mới chậm rãi chống đỡ lấy cơ thể mình, yếu ớt nhìn nàng đang im lặng bật khóc.

“Không bị thương ở đâu chứ?”- Hắn nhẹ nhàng hỏi lại càng khiến nàng rơi nhiều lệ hơn.

Hắn giúp nàng che chở nàng làm sao bị thương chứ? Phải hỏi xem là hắn có bị thương hay không chứ.

“Em không có, còn anh? Anh bị thương ở đâu, để em xem”- Nàng cẩn thận chạm vào hắn, sợ chạm vào nơi vết thương.

“Đừng khóc, anh không sao... nhưng đầu hơi chán”- Biết nàng không sao, hắn cố tỏ ra mạnh mẽ chậm rãi thả lỏng người, thân thể vô lực ngã về phía nàng, một trận kinh hô.

Đón lấy cơ thể của hắn, đầu óc nàng đột nhiên trống rỗng khi nhìn thấy mảnh thủy tinh sau lưng, máu nơi vết thương không ngừng chảy ra, màu đỏ tươi của máu đánh thức nàng. Nàng bối rối lấy di động trong bao ra, run rẩy bấm số.

Bệnh viện!! Nàng muốn đưa hắn đến bệnh viện.

Phòng cấp cứu ban đêm không vắng vẻ lắm so với ban ngày, vẫn ồn ào như ban ngày, nhưng Hiền Vũ Tây cũng chẳng mấy dễ tâm, nàng chỉ muốn trông nom ngồi bên cạnh Trì Hải Bình, nắm tay hắn, xác định vết thương trên người hắn không sao.

Bác sĩ đứng một bên, mở quần áo hắn ra, xử lý vết thương trên người hắn, không ngừng gấp ra từng mảnh thủy tinh lớn nhỏ, nàng đứng ngoài nhìn thấy trừ sợ hãi thì càng yêu hắn nhiều hơn.

Nhìn những mảnh thủy tinh bén nhọn sắc sảo lúc cắt qua da thịt đau biết bao nhiêu, nhưng hắn cố chấp không chuyển người, bao nhiêu thủy tinh đều đẩy lên người hắn.

Chẳng lẽ hắn không biết cho dù nàng không bị thương nhưng nhìn thấy hắn bị thương, lòng nàng cũng đau tốt hơn. Thậm chí khi nhìn thấy hắn gục xuống, trái tim nàng đập nhanh, trống ngực nhảy lên. Lúc nhớ lại, ngồi ở bên giường bệnh, nàng không nhận được gấp chặt ngón tay, sắc mặt trắng bệch.

Cho đến khi bác sĩ cuối cùng cũng thở hắt ra, đem tất cả mảnh thủy tinh lấy ra, sau đó rắc thuốc lên, nàng mới ngẩng đầu hỏi: “anh ấy không có việc gì chứ?”

“Không sao, ngoại ngữ do quá nhiều vết thương nên bị mất máu, còn những cái khác không có gì trở ngại. Mấy ngày tiếp theo, đừng để vết thương vào nước. Trước hết để cậu ta ở lại bệnh viện, chờ miệng vết thương khép lại, nếu không còn vấn đề thì xuất viện.”

“Cám ơn!! Cám ơn bác sĩ”- Nàng khom người cúi chào, đối với vị bác sĩ này thập phần biết ơn.

“Không có gì! lát nữa y tá đưa cô đi làm thủ tục nhập viện” Đối với loại tình huống này sớm đã quen, nên bác sĩ phất tay bảo y tá ở lại sau, sau đó tiếp tục đi sang giường bệnh khác xử lý.

“Tiểu thư, xin theo tôi đi làm thủ tục”- Y tá thu dọn xong, hai tay bận rộn.

“Vàng”

Sau khi làm thủ tục xong hết, Hiền Vũ Tây lẳng lặng ngồi nhìn Trì Hải Bình đang nằm trên giường, lúc thì vuốt nhẹ khi thấy hấn nhú mày, lúc thì dè xuống không để hấn xoay người, cho đến khi bên ngoài cửa sổ lộ ra ánh sáng, bên trong phòng trắng toát.

Nàng cả đêm không ngủ, ngoại trừ chăm sóc hấn, trong lòng nàng vẫn sợ hãi, nhưng sau đó lại đầy phần nộ

Tuy rằng nàng biết không muốn gây chuyện lớn nên chỉ đập kính rồi bỏ đi, nhưng nàng không muốn để việc này xảy ra lần nữa. Bọn họ muốn làm gì, nàng không quản, nếu hướng về nàng cũng không sao, nhưng sao ra tay với hấn? Hấn thoát nhìn không giống người có tiền chẳng qua vì hấn thích ăn mặc nghèo khổ.

Chuyện này xem như đã chọc giận nàng, hành động xấu xa của họ cũng bởi vì ai đó thất tín với nàng. Rốt cuộc họ đã bảo đảm gì? Nói xung quanh nhà nàng tuyệt đối không có ai gây sự có thể an tâm mà sống. Thì ra cái họ gọi là gây sự trong phạm vi nghĩa hẹp là thế này sao?

“Tiểu... Tiểu Vũ”- Nằm sấp trên giường bệnh, Trì Hải Bình khó khăn cử động, đôi môi khô nứt chỉ nói vài chữ nhưng cũng rất đau.

“Sao vậy? anh uống nước không? Hay còn đau ở đâu”- Hiền Vũ Tây nghe thấy giọng hấn liền vội vàng tiến lên, gương mặt tức giận lạnh lẽo cũng nhanh chóng gỡ xuống.

Đôi môi hấn khô cứng, nàng cầm lấy một bình nước khoáng để sẵn ống hút bung tới trước mặt hấn.

Sau khi uống nước xong, nhìn ra ngoài cửa sổ, hấn lại nhú mày, thở thật sâu, gương mặt nhìn nàng: “Tiểu Vũ, giúp anh nói với thư kí, hôm nay anh không vào công ty được không?”

“Được!! lát nữa em sẽ đi. Em về nhà giúp anh lấy đồ tới, anh nghỉ ngơi đi”- Đương nhiên, ngoại trừ chuyện này, nàng còn có chuyện gấp khác phải xử lý, ví dụ như đi tìm mấy tên khốn kiếp kia đòi công đạo.

“Uhm”- Chỉ nói được mấy câu, do mất máu quá nhiều hấn lại buồn ngủ, hai mi mắt nặng nề khép chặt.

Vén nhẹ mái tóc hấn, thấy hấn ngủ ngon nàng dịu dàng nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, em đi một lát sẽ quay lại”

Nhìn thấy hấn ngủ rất lâu, nàng mới ngẩng đầu lên, sắc mặt trở nên lạnh lùng, trong mắt lóe lên ngọn lửa. Ai có can đảm khiến hấn bị thương, thì nàng cũng khiến bọn họ sống không dễ chịu, nhưng đám người kia thì để tính sau đầu tiên phải lời đầu kẻ đã dám “đam bảo” mà không tuân thủ.

Tốt nhất nên cho nàng một lời giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tĩnh Lặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Mỗi trường học đều có một mảnh đất nhất định không ai quản lý, nơi đó không có hạ tầng cơ sở tốt nên những học sinh bình thường không được tới gần. Cho dù Thanh Phong học viện từ trước nay đều là trường chất lượng nhưng cũng tránh không khỏi có những nơi như thế. Các thế lực bên dưới khiến trường phải khuất phục, ngoại lệ “mời” vài học sinh nhập học.

Thanh Phong học viện có mảnh đất trống không ai quản lý, xây lên một căn phòng kỹ thuật nhỏ gần sát cửa sau trường học, dễ dàng cho người ngoài ra ngoài.

Giống như thường lệ, Thiếu chủ của bang Thanh Trúc được ngoại lệ miễn học tiết đầu, tụ họp cùng với đám người của hấn trong căn phòng nhỏ nghỉ chân.

Phịch một tiếng, cửa sổ thủy tinh bị một hòn đá ném trúng vỡ nát, một đám người đầy sát khí đứng bật dậy, xem rốt cuộc là tên tiểu quý nào có gan chơi trong địa bàn bọn chúng.

“Là ai làm đi ra cho tao?”

“Tên trúng thối nào dám tập kích thiếu chủ? Đi ra cho tao?”

“Có gan thì đi ra”

Vài câu tức giận vang lên bên tai không dứt, nhưng từ trước đến nay mắng người khác cũng chỉ hung hăng được một lát, khi nhìn thấy thủ phạm lập tức

ngày người.

Bởi vì từ bên ngoài một nữ nhân đang từ từ đi tới trong mắt mang theo hàn ý'. Loại ánh mắt này chỉ cần nhìn một lần thì không thể quên, bởi vì lúc họ nhìn thấy ánh mắt này, hẳn đã bị giáo huấn đến nằm trên giường cả nửa tháng không đi đâu được. Mà hôm nay, hẳn cảm giác cái mạng nhỏ này sắp tiêu rồi.

Một đám người vạm vỡ rống to khi nhìn thấy một tiểu nữ nhân đột nhiên như bị đóng băng, miệng đang sôi nổi khép lại, cung kính mời nàng qua. Lúc này còn tranh cãi ầm ĩ rồi loạn bây giờ lại im lặng tuân lệnh, Hiền Vũ Tây chỉ thông thả đang ngang qua.

“Đã là tôi ném, có ý kiến sao?”- Hiền Vũ Tây dịu dàng mở miệng, nhưng sự dịu dàng đó không có trong mắt, ngược lại còn khiến kẻ đang thoải mái nằm trên ghế dựa dựng hết lông tơ, thiếu chút nữa té lạng xuống ghế.

“Không. không ý kiến”- Hắn làm sao dám có ý kiến chứ

“Không ý kiến, vậy tôi có ý kiến nho nhỏ”- Liếc hắn bằng nửa con mắt, tưởng tượng lại chuyện hôm qua, khẩu khí nàng lạnh băng.

“Lão sư, cứ nói.”

Phải!! Là Lão sư!! Tuy nàng chỉ học trên hắn một lớp, nhưng mà hắn quả thật là học sinh của nàng, hơn nữa hắn có thể lên được lớp, ngoại trừ sự chăm sóc của thầy giáo trong trường thì nàng cũng tốn không ít công.

Nhớ ngày đó hắn chỉ là tên tiểu tử, nhưng lại tự cho mình là lão đại của Hắc Phó, luôn không biết sống chết tìm những người chung quanh đánh nhau. Tuy thắng không ít trận, nhưng cũng có lúc thua bị vứt đi như rác rưởi, chờ chết trong ngõ nhỏ.

Không biết sao, hắn mỗi lần nằm trong ngõ nhỏ đầu gặp nàng, nàng không xem hắn là rác mà còn tiến tới nhặt lên. Nhưng trừ lần đầu tiên bị nàng nhặt lên, hắn chỉ biết sau này tuổi nữ nhân này không lớn hơn hắn là bao những cũng là người không có gan máu, cho dù thấy hắn bị trọng thương nằm đó, nàng cũng chỉ làm xong rồi bỏ đi, lúc nhìn hắn cũng chẳng có chút đồng tình, càng chẳng nói tới chuyện giúp hắn chữa trị.

Khi đó hắn mắng một câu tam tự kinh, rồi hỏi nàng: “Này, cô không có lương tâm a? Thấy người bị thương nặng, không biết cứu giúp hay kêu xe cứu thương sao?”

Kết quả nàng quay đầu, nhàn nhạt hỏi một câu: “Ta vì sao phải giúp người?”

Câu nói kia thiếu chút nữa khiến hắn giận đến cuồng phong, nhưng cũng hiểu nữ nhân này tuyệt đối không nên đùa giỡn, không thể thuyết phục nàng hẳn bắt đầu trao đổi điều kiện.

“Cha ta là bang chủ của bang Thanh Trúc, chỉ cần cô cứu ta, ta đáp ứng cô một điều kiện, cô muốn gì cũng được”

“Cái gì cũng được sao?”- Lúc hắn thê thốt, nữ nhân kia mặt như bóng đèn vừa mở chột vụt sáng lên.

“Phải, gì cũng được”

“Ta cứu”

Đương nhiên đây chỉ là bắt đầu. Sau khi bị nàng cứu không lâu, lão tử của hắn lập tức biết chuyện đưa hắn vào Thanh Phong học việc, thay hắn tìm gia sư người thứ nhất nghĩ đến nàng, khiến hắn không thể chịu sự quản giáo của ân nhân.

Nàng cùng lão tử của hắn rất cố gắng, hắn ngay cả chút quyền tức giận cũng không có, chỉ vì một lần duy nhất không sợ chết phản kháng lệnh của nàng. Nàng không hề giận, chỉ ác độc đi báo cho lão tử hắn biết, khiến hắn nửa tháng sau đó chỉ nằm trên giường nghe lệnh viết bài, nghe bài giảng. càng không dám lơ đãng.

Cứ tưởng rằng lúc ở trường hai người không có liên quan, ai ngờ nàng lại chạy tới dùng sắc mặt này đứng trước cửa

“Yến Kỳ Mai, ngươi còn nhớ điều kiện trước đây ngươi từng hứa chứ?”- Đó cũng là lần đầu tiên sau khi cứu hắn nàng đưa ra điều kiện.

Hắn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lập tức nhắm mắt không dám nhìn bậy. “Nhớ rõ, ta còn nhớ rất rõ”

“Lặp lại lần nữa cho ta”

Hắn lại bị chinh sao? Nếu không sắc mặt nàng sao lại như băng thê kia, chỉ vì muốn hắn lặp lại câu đó thôi sao.

“Ach, trong phạm vi một trăm mét xung quanh nhà trọ, không có ai đến gây sự”- Có đúng không vậy.

Nàng mỉm cười, nụ cười bất định này khiến Yến Kỳ Mai cũng cười theo. Phù. May mà hắn không nói sai.

“Ngươi còn nhớ, vậy tại sao hôm qua hai tên chết tiết kia lại xuất hiện”

Mùa đông rét lạnh là bốn từ để hình dung gương mặt nàng lúc này.

“Đợi chút.. ta không biết gì hết... để ta thu nhập tin tức... cô bình tĩnh trước đã được không?”

“Bình tĩnh?”- Nàng hừ nhẹ, liếc mắt nhìn hắn. “Ta đủ bình tĩnh rồi, nếu không ta đã đập người ra khỏi cửa sổ, ta trực tiếp nói cho cha người biết, con trai của ông là một tên tiểu nhân dễ tiện không biết giữ lời hứa, đương nhiên ta cũng không quên nói rằng, hắn cả ngày làm việc không đàng hoàng, vào trường chỉ để đánh nhau”

Nhắc đến lão tử nhà hắn, Yên Kỳ mại lại đỏ mồm hỏi không dứt: “Đợi chút, cái gì cũng từ từ!! Chuyện hôm qua xảy ra thế nào cô kể ta nghe, ta nhất định sẽ đòi lại công bằng”

Hiền Vũ Tây cũng biết trách cứ cũng chẳng tìm ra hung thủ, liền đem chuyện hôm qua kể lại, thuận tiện miêu tả bề ngoài của hai kẻ thối nát đó.

“Thật sự có chuyện như vậy?”- Dám ở trên địa bàn hắn lộng hành, thật đúng là hai tên vương bát đần!. “Vương thúc có cách nào bắt hai tên kia không?”- Hắn nghiêng đầu hỏi.

Một tên nam tử tuổi trung niên đứng bên cạnh lên tiếng: “Có thể, sẽ nhanh chóng đòi lại công bằng cho Hiền Vũ Tây tiểu thư”

“Rất tốt, Vương thúc, đem hai tên vương bát đần đó tới đây, ta muốn tự tay giáo huấn”- Yên Kỳ Mại xoa xoa hai tay nở nụ cười tàn bạo.

AI không động, lại động đến người trên địa bàn của hắn, lại là nữ nhân hắn sợ nhất, bỏ qua thì hắn cũng khó sống. Nếu bắt được, xem hắn dạy bảo hai tên đó rồi buộc chúng phải khóc ra nước mắt.

“Yên Kỳ Mại, bắt được người để đó, có một ngày ta sẽ cần chúng”- Nàng tin tưởng ngày đó rất nhanh tới.

“Lão sư đã mở miệng dĩ nhiên không thành vấn đề”- hắn vỗ vỗ ngực về mặt hào hùng.

Xú tiểu tử người đó là mạng chó mà! Cho dù bọn bay có chạy sang eo biển Đài Loan, thì cũng xem như biết sợ danh tiếng đại gia, nên tạm thời bảo toàn mạng cho tụi bay.

“Tóm lại kêu người canh giữ, khi cần ta sẽ gọi điện cho người”- Mục đích đã đạt được, Hiền Vũ Tây khôi phục ngữ khí bình thường, không còn lạnh băng nữa.

“Vậy...”- hắn có thể miễn được trừng phạt khỏi nằm trên giường nửa tháng mười ngày sao?

“Ta làm gì thì không biết, nhưng chuyện cũng đã phát sinh, nên.....”- Nàng đột nhiên kéo cao âm thanh, làm cho hắn cũng treo lơ lửng theo.

“Sau này đừng để những chuyện đó xảy ra?”- Nếu có một lần nữa, nàng nghĩ nàng sẽ phát điên mất.

“Không!! Không!! Tuyệt đối không xảy ra”- Cho dù ở nhà nàng bài binh kê người canh gác, hắn cũng không muốn chờ chuyện ngu xuẩn này xảy ra lần nữa.

Hắn không có hai đầu để mời nàng dùng gạch đập cửa kính lần nữa.

“Hy vọng người nói được làm được”- Nói xong nàng không chần chừ bỏ đi. Hiện tại quan trọng nhất là về bệnh viện, Trì Hải Bình đang chờ nàng.

“Lão sư đi thông thả” Yên Kỳ Mại nhẹ nhàng thở ra, lớn tiếng hô, Vù! Tránh được một kiếp..

Trì Hải Bình tỉnh lại đã là gần giữa trưa, bình nước biển đã được y tá thay mới, trong căn phòng trống rỗng, không có chút âm thanh. Nàng đi đâu rồi?

A! Nàng lúc này nói đi xin phép dìu hắn, sau đó về nhà một chuyến, bây giờ vẫn chưa quay lại! Hắn nằm sấp trên giường bệnh, loạn nghĩ. Đồi ải!! Nàng nói quay về nhà, lỡ hai người hôm qua quay lại thì làm sao? Nếu nàng xảy ra chuyện gì nên làm gì đây?

Càng suy nghĩ càng trở nên phứt tạp, khiến hắn lo lắng không để ý đến vết thương trên lưng đi xuống giường. Đáng tiếc, hắn vừa chuẩn bị đứng lên, cửa phòng đã mở ra, lộ ra gương mặt lo lắng của Hiền Vũ Tây.

“Anh vừa mới truyền nước biển bây giờ còn muốn làm gì nữa”- Cần thận kiểm tra không có vấn đề gì, lại nhìn về phía miệng vết thương của hắn, sau khi chứng nhận miệng vết thương không vì hành động lỗ mẫn của hắn mà nứt ra nàng mới an tâm đi lại.

“Anh lo cho em”- Bị cưỡng ép nằm sấp trên trường, Trì Hải Bình không an phận nhất định kêu nàng tới gần giường.

“Không có gì phải lo lắng, sau này chuyện đó không xảy ra nữa đâu”- Hôm nay là lần đầu tiên nàng cười, nàng cầm lấy trái táo trên bàn chậm chậm gọt ra.

Nàng dường như điềm nhiên coi như không có chuyện gì thật khác với vẻ mặt kinh hoàng tốt qua, Trì Hải Bình biết lúc hắn đang ngủ nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng hắn không hỏi, chủ động ánh mắt chăm chú nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm khó có thể nắm lấy cảm xúc.

Ngừng gọt táo, nàng cú chút không tự nhiên hỏi: “Sao vậy, sao lại nhìn em như thế?”

“Không có gì?” Ánh mắt hắn chưa từng di chuyển, vẫn chỉ tập trung trên người nàng. “Em bình an là tốt rồi.”

Thật sự hắn không hỏi gì cả, chỉ cần nàng bình an quay về là được. Nhưng không hỏi nàng cách giải quyết cũng không có nghĩa hắn không hỏi nguyên nhân, một ngày nào đó hắn sẽ tìm ra.

“Nói những lời ngốc như thế chứ? Không phải vì bị thương nên đầu óc của hư rồi chứ?”- Nàng cười khẽ giả bộ không hiểu những lời hắn nói.

Nàng đã vô ý đề cập, hắn cũng chỉ cười nhạt, nói tiếp: “Có lẽ! AI bảo anh ngủ lâu như vậy mọi thứ trong đầu không còn rõ ràng nữa”

“Đồ ngốc”- Nàng buông quả táo trong cúi, cúi đầu hôn nghiêng lên mặt hắn.

Hắn đúng là đồ ngốc mà!! Nhưng nàng lại thích tên ngốc này!! Cả nàng và hắn đều bị nhiễm vì rút tình yêu, nó đã ăn sâu vào não, khiến ai cũng không thể tỉnh táo. Mà có thể đây cũng là ảnh hưởng của tình yêu khiến con người ta trở nên ngọt ngào.

Nhưng Trì Hải Bình cũng sớm tìm ra nguyên nhân, bởi vì ngay sau khi hắn xuất viện, Hiền Vũ Tây vì xin phép nghỉ quá nhiều ngày nên không thể không quay lại trường. Lúc nàng đi học, hai người trung niên về mặt ương ngạnh nhấn chuông cửa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tình Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Hiền Thượng Anh cùng Lưu Tất Trung biết chỉ có mình Trì Hải Bình ở nhà một mình, lập tức đi tới, vừa vào cửa tựa như bình thường sai bảo người khác.

Trì Hải Bình thấy họ đi vào, cũng chỉ lạnh lùng nhìn họ ngồi trên ghế sofa, có dự định không để ý tới yêu cầu của họ, đem bộ mặt ở nơi làm việc bày ra.

Một luồng hơi thở quý dị xuất hiện, Lưu Tất Trung giữ chặt không để Hiền Thượng Anh hét lên, dùng ánh mắt độ lượng nhìn tên nam nhân xoàng xĩnh trước mắt.

“Hai vị có chuyện gì sao?”- Từ khi bọn họ vào cửa, câu đầu tiên của Trì Hải Bình đã nhập vấn đề chính, căn bản không lãng phí thời gian.

“Xem ra cậu cũng không phải người đơn giản”- Lưu Tất Trung khẳng định nói.

Cũng bởi vì ảnh chụp đã cũ nên họ không thể nhìn ra mặt nam nhân, đành phải không mời mà đi điều tra thân phận nam nhân này, xem ra theo kinh nghiệm của ông thì nhìn không lầm.

Bất quá Hiền Thượng Anh luôn kiêu căng không thể đánh giá chính xác như chồng mình, còn tưởng rằng chồng mình dùng ám chỉ hắn câu được con cá lớn.

“Đúng vậy! Thật không đơn giản, câu phải con gái của Hiền gia thì cũng nên ngắm xem thân phận mình ở đâu”- Hiền Thượng Anh cười nhạo liếc mắt nhìn toàn thân hắn, hoàn toàn không thể chịu đựng người này trên người một chút hàng hiệu cũng không có.

“Đầu tiên...”- Lưu Tất Trung cau mày muốn cắt ngang lời bà, không ngờ bà ấy lên tiếng trước, đem chi phiếu trong túi ra.

“Chi phiếu đây cầm đi”- Hiền Thượng Anh vội vàng nói, nhanh chóng xử lý chuyện này, bà muốn quay về căn biệt thự ở Florence kia. Không muốn tiếp tục tốn thời gian ở đây.

“Chi Phiếu?”- Cầm lấy tờ chi phiếu Hiền Thượng Anh đang để trên bàn, Trì Hải Bình nhìn xong rồi thả xuống.

Ba nghìn vạn, quá xem nhẹ hắn rồi!

“Ba nghìn vạn này đủ cho kẻ nghèo như ngươi sống cả đời!”- Không!! Nói không chừng là ba đời! Hiền Thượng Anh xem thường nghĩ.

“Đủ rồi! Bà không thể ngậm miệng lại sao?”- Lưu Tất Trung không nhịn nổi nữa, không muốn để vợ mình nói những lời ngu xuẩn.

Bà không thấy tên tiểu tử này không giống kẻ bình thường sao? Chẳng lẽ không chờ thêm tí nữa rồi hãy đưa chi phiếu ra? Thật là loại đàn bà ngu xuẩn không có tính nhẫn nại.

“Vậy muốn gì?”- Muốn bà nổi con sao. Bà nhẫn nhịn lâu lắm rồi. “Chúng ta hôm nay tới đây mục đích chính là muốn hắn nhận chi phiếu, sau đó rời khỏi con nhà đầu đó, cuối cùng dùng cách nhanh nhất đem gả nó đi họ nhà họ Lâm sao?”

Vì chuyện này, bà còn dùng máy bay riêng để về ngôi nhà cũ, thật vất vả để giải quyết nhanh mọi chuyện, ông ta còn dám kêu bà cảm miệng? Nhìn vợ chồng đối diện bắt đầu nổi nóng, Trì Hải Bình thừa cơ hội xem lại số tin tức mà mình vừa nghe được

Đơn giản mà nói, hắn là tổng giám đốc ít khi lộ diện, chỉ khi ăn cơm cùng khách hàng, bây giờ bị hai kẻ có tiền dùng chi phiếu ba nghìn vạn bảo hắn rời đi, đem nàng gả cho đối tượng họ đã an bài. Đúng là như vậy sao?

Như vậy mới tìm cách đuổi chướng ngại vật là hắn đi, chuyện xảy ra vào buổi tối mấy hôm trước do những đại nhân này sai khiến, nếu không phải cả hai thì cũng là một trong số họ. Hết đe dọa lại dụ dỗ hắn, có thể thấy mấy người thượng lưu tiền này chẳng có trò gì mới. Mặc kệ thế nào, nhìn trò hề trước mặt hắn đã cảm thấy rất phiền.

“Chi phiếu xin hãy cầm lại”- Hắn không nhanh không chậm nói, cắt đứt cuộc cãi và thu hút sự chú ý của cả hai.

“Già thanh cao!! Nói đi!! Cậu muốn bao nhiêu!”- Hiền Thượng Anh nhìn thấy Trì Hải Bình đẩy lại, liền cho rằng hắn không thỏa mãn với con số

“Bà không thể im miệng sao?”- Lưu Tất Trung lần này phát hỏa, biểu tình trên mặt không nén giận. Quay đầu nhìn về Trì Hải Bình: “Muốn cái gì cậu mới bằng lòng bỏ đi?”

“Tôi chỉ muốn cô ấy”- Ý tứ kiên quyết không đổi.

Tiền sao!! Hắn đã có quá nhiều, đủ dư cho nửa đời còn lại, bây giờ Hiền Vũ Tây và hắn cũng không ham thích vật chất chỉ cầu cuộc sống bình thường.

Muốn quyền muốn thế hắn cũng không thiếu, bởi vậy dù là thứ gì cũng không thể đổi lấy thứ hắn yêu thương như trân bảo.

“Cho dù cậu biết con bé đã kí vào tờ phân chia tài sản cũng không thay đổi sao?”- Là nam nhân này thật sự coi tình yêu quan trọng hơn bánh mì, hay hắn không biết gì cả?

Trì Hải Bình nhíu mày nửa ngày, sau đó chậm rãi cho ông đáp án

“Không đổi, giống nhau!”- Từ đầu đến cuối hắn chỉ có một đáp án.

“Cậu chắc không rõ Hiền gia có bao nhiêu tài sản, bao gồm trước mắt toàn bộ bất động sản thế giới, có thể in nhiều hơn cả giấy photo, càng có hệ thống các công ty đầu tư mọi hạng mục... những thứ này, cậu cho dù có bám lấy nó cũng chẳng có cơ hội lấy được, không bằng lấy ba nghìn vạn này còn có ích hơn”- Lưu Tất Trung phân tích một cách có lí, chính là muốn thuyết phục hắn.

Thật ra Trì Hải Bình không biết Hiền Gia có bao nhiêu tài sản, nhưng thân là người quản lí ngân hàng, hắn thật ra biết rất rõ tài sản của Hiền Gia mấy năm nay thua sút rất nhiều. Ngay cả bất động sản ở Đài Loan, cũng đã mất một nửa, càng không cần nói đến công ty kinh doanh thì lời được bao nhiêu.

NHưng những điều này nói ra cũng không cần thiết, dù sao chẳng liên quan đến hắn.

“Các người hiện tại đang là gì?”

Một giọng nữ chen ngang cuộc chiến ba người. Vừa ra khỏi nhà, Hiền Vũ Tây lo lắng Trì Hải Bình bị thương ở nhà một mình, vất vả lắm học xong ba tiết, liền xin phép chạy về nhà. Bây giờ nàng lại nhìn thấy gì đây? Cha mẹ nàng dùng tiền đuổi hắn đi.

“Em sao lại về sớm như vậy?”- Nét mặt Trì Hải Bình vẫn không thay đổi khi nhìn thấy nàng, chỉ có thần sắc ôn nhu hơn, liền đập vỗ cái mặt nạ cứng rắn đang mang.

“May mà em quay về! Nếu không chẳng biết họ sau lưng còn giở thủ đoạn gì”- Nàng giọng nói nàng không lớn, nhưng ngữ khí ám chỉ hàm chứa cảm xúc.

“Hiền Vũ Tây, đây là lời con gái có thể nói sao?”- Lưu Tất Trung khiển trách nói.

“Lưu Tiên Sinh, đây là những chuyện người thường làm mà?” Nàng lấy ảnh chụp cùng khẩu cung có được ở chỗ Yến Mại Kỳ ném đến trước mặt họ.

Ảnh chụp bên trong là hai người bị đánh như đầu hoa, biến dạng nhìn không ra, nhưng bên cạnh còn trợ thêm hình ban đầu trước khi đánh khiến Lưu Tất Trung thất sắc trầm xuống.

“Thật đúng là nhân vật nổi tiếng... còn cả phu nhân nữa”- Liếc mắt nhìn họ, nàng cảm thấy mình muốn làm điều xấu ngay.

“Thì sao? Chỉ mấy tấm ảnh mà uy hiếp ta sao?”- Lưu Tất Trung hừ lạnh.

“Phải, Phải”- Hiền Thượng Anh phụ họa theo.

Vừa mới trở mặt bây giờ hai vợ chồng đã phát huy sức mạnh đoàn kết, cùng hếch mũi lên xả giận.

“Ta không dự định uy hiếp các người”- Bởi vì nàng không cần dùng thủ đoạn hèn hạ này, sợ bẩn tay mình. “Ta chỉ muốn các người biết, ta cũng không phải người dễ bị chèn ép đâu!”

Trước kia thì có thể nhưng giờ thì không.

“Mày nói gì?”- Hai vợ chồng hét to

“Ta nói gì các người không rõ sao, ta nói ta không ngoan ngoãn để cho các vị chèn ép, ta thậm chí còn có thể đoạn tuyệt quan hệ giữa chúng ta”- Hiền Vũ Tây lần này quả thật bị chọc cho giận, lời nói buông xuống cũng tàn nhẫn.

Tri Hải Bình không mở miệng ngăn cản nàng, chỉ đứng bên ôm nàng tránh để nàng kích động quá mức.

“Mày cho rằng tao không thể sao?”- Tuy Hiền Vũ Tây là người có dung mạo đẹp nhất trong thế hệ Hiền Gia, nhưng không có nghĩa không tìm được người thể nàng. “Cho dù mày đã kí phân chia tài sản, nhưng nhà trọ này tao cũng có thể cướp được, như vậy mày còn dám cùng Hiền Gia đoạn tuyệt quan hệ sao?”

Cho dù quật cường ra sao nàng cũng chỉ dùng tiền từ nhà ra, nếu thoát khỏi bảo hộ của gia đình nàng còn có thể ngông nghênh không?

“Cô ấy có thể?”- Tri Hải Bình nãy giờ không lên tiếng bây giờ trầm giọng nói. “Chỉ cần cô ấy đồng ý không có gì không thể”

“Người trẻ tuổi, cậu muốn xác định lại không? Mất căn nhà trọ này, nó chẳng còn gì, đến lúc đó các người chỉ có ra công viên mà ngủ”- Lưu Tắt Trung nhắc nhở hậu quả sau khi quyết định.

“Ta dù không có gì, anh ấy cũng sẽ ở bên”- Hiền Vũ Tây cười lạnh nói. “Không giống các người, bị chia tài sản để ta sống ở đây, bây giờ ta có giá trị lợi dụng mới chạy về xét quan hệ”

“Mày..”

“Đủ rồi. Việc cũng đã xong”- nhận thấy Hiền Vũ Tây sắp suy sụp, Tri Hải Bình hạ lệnh tiễn khách. “Hai vị đi được rồi”

Lưu Tắt Trung cùng Hiền Thượng Anh bị vô lễ đuổi ra ngoài, tuy nộ khí dân cao nhưng cũng chỉ có thể mở cửa tự đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên xác nhận lại.

“Nếu các người đã khẳng khái thì chờ đó, đợi cáo trạng của luật sư đi!! Đến lúc đó, ngay cả căn nhà trọ này, các người ngoại trừ người không thể mang đi bất cứ gì”

“Cám ơn ông đã nhắc, Lưu Tiên Sinh”- Hiền Vũ Tây dùng hết khí lực cuối cùng nói. “Nhưng mà bắt đầu từ giờ, chúng ta cũng không còn qua hệ, việc nhỏ ấy không cần ông hao tâm tốn sức nhắc nhở”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tĩnh Lặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Cuối cùng... cuối cùng đã nói ra câu đó, khiến quan hệ hai người không vẫn hồi được nữa. Tuy rằng sớm hay muộn kết quả đều như thế, nhưng không biết vì sao nàng vẫn cảm thấy mất mát.

Trong mắt Hiền Vũ Tây đượm buồn, nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, để mặc cho Tri Hải Bình ôm nàng vào lòng.

“Có ổn không?”- Để nàng ngồi xuống ghế sofa, hắn ngồi xổm trước nàng lo lắng hỏi. “Hối hận vì những đã nói sao.”

“Không có, em không hối hận, chỉ là cảm thấy mất mát.. dù sao tất cả đều thật dễ dàng, dễ dàng đến mức khiến em hoài nghi em chẳng có chút giá trị nào cả”- Vì vậy họ mới buông nàng dễ dàng như thế.

Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, nét mặt không đổi nhưng chứa sự yếu ớt càng khiến người ta thấy thương.

Đừng suy nghĩ nhiều quá, em không có sai, là họ không biết em tốt như thế nào “- vỗ vỗ đầu nàng, trong mắt Tri Hải Bình có chút đau lòng.

Tiểu tình nhân này của hắn cũng có lúc yếu ớt như thế? Cho dù lúc khóc trong văn phòng hắn, nàng cũng chỉ đứng sau mượn lưng hắn. Lúc này gương mặt nàng giống như muốn khóc, hắn nghĩ cách nào đó có thể khiến nàng mỉm cười.

“A! Em không sao”- Nàng vỗ vỗ hai má muốn khiến khí sắc mình tốt hơn một chút. “Đột nhiên sao lại đa sầu đa cảm thế chứ”

“Không có việc gì là tốt rồi. Còn phải nghĩ tới chuyện tiếp theo nữa!”- Trì Hải Bình nhắc nhở nàng chuyện quan trọng.

Với cá tính của hai người kia chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, đến lúc đó nàng nên đi đâu lại là vấn đề rất lớn.

“Tiếp theo... em không muốn nghĩ nhiều, vừa mới nói xong em không muốn nghĩ nữa”- Nàng lè lưỡi, vẻ mặt đáng yêu. “Nhiều lắm thì đi ngủ công viên”

Có muốn đến chỗ anh không?”- Hấn thử đề nghị.

“Chỗ của anh? Là công ty sao?”

“Sao có thể!! Sao có thể ngủ ở công ty chứ, anh nói là ta mua một căn phòng gần đó”- Hấn bật cười. Nàng nghĩ hấn là người thế nào chứ? Ngủ cả ngày ở công ty sao.

Gần đó? Khu gần đó cũng chỉ có mấy căn, hơn nữa nhà nào cũng đều xa xỉ.

“Nhà gần đó rất mắc”- Đây là câu khẳng định, từ bên ngoài cả thể nhìn thấy kiến trúc xa hoa của mỗi căn.

Đắt hay nơi ở đều mắc đến dọa người, không cần phải nói đến cao ốc vila, xung quanh hầu như là biệt thự.

“Rất mắc, nhưng anh vẫn chịu được. Em thấy thế nào? Chuyển đi cùng anh chứ?”

“Nhưng em rất tiếc căn phòng này..”- Hiền Vũ Tây nhìn ghé sofa bàn tủ cùng những vật nhỏ mà hai người đã mua. “Là chúng ta cùng nhau trang trí, hơn nữa..”- Lần đầu tiên của nàng cũng ở đây.

Trì Hải Bình không nói lời nào, ánh mắt cùng nàng hồi tưởng lại, rõ ràng nơi này có rất nhiều thứ không thể bỏ.

“Không sao!”- Ôm nàng, Trì Hải Bình thở dài. “Sau khi đến chỗ của anh, chúng ta sẽ mua thật nhiều, tạo ra thật nhiều hồi ức.”

Chỉ cần hai người ở cùng nhau, hai người nhất định sẽ tạo ra hồi ức, dù thời gian qua đi, cũng sẽ lưu lại cho họ những kí ức tốt đẹp nhất.

“Anh nói đúng”- Nàng để lộ ra nụ cười, xóa đi mây mù đang bao phủ.

Chỉ cần hai người ở cùng nhau, thì những điều này có gì là quan trọng! Đối với họ mà nói, hai người ở cùng nhau mới là quan trọng, không phải sao.?

...

“Sau khi xin giả bệnh vài ngày, hôm nay phó hội trưởng cuối cùng cũng đi tới giúp rồi sao?”- Phở Tư Nam nói móc.

Thật sự không thể trách nàng nói chuyện cay độc, bởi vì có người vì một nam nhân mà để mặc bạn bè sống chết, rong chơi với tình yêu, cũng không ngần ngại xem nàng cũng đang độ xuân a!

“Không, mình hôm nay tới nói mình sẽ chuyển nhà”- Hiền Vũ Tây tao nhã kéo ghế ngồi xuống, ôn nhu mỉm cười

“Chuyển nhà, là cùng nam nhân ở chung sao?”- Phở Tư Nam nhìn nàng nở nụ cười tựa gió xuân, thuận miệng nói lung tung.

“Không sai”- Hai người dù sao cũng đã ở chung, chỉ là trước đó ở nhà nàng, giờ thì ở nhà hấn.

Nhớ đến ngày hôm qua vừa bước vào nhà hấn, nàng hiểu tại sao hấn lại bỏ căn phòng to của mình chạy tới hang ổ nhỏ xíu của nàng. Chính vì phòng quá to nên lặng lẽ không tiếng người, dù trang hoàng xa hoa, nhưng lại yên tĩnh đến mức khiến người khác vừa bước vào liền thấy lạnh lẽo. Tuy căn phòng không tốt, nhưng mà ít nhất ở nơi đó, hấn không cần vội vàng giặt mấy bộ quần áo cũ, còn có thể mỗi ngày tiết kiệm thời gian chạy đi chạy về thay đổi đồ tây.

Hiện tại mối quan hệ của cả hai không còn là bí mật, hấn tự nhiên cũng không cần phải cải trang.

“Là thật sao?”- Phở Tư Nam kinh hô, không thể tin nàng chỉ là tùy tiện nói ai ngờ lại đúng.

“Là thật!! Nhưng mình cũng rời khỏi Hiền gia rồi, cho nên tài sản của mình đều bị thu về”

“Là do hai vị đại nhân kia dờ trò quỷ đúng không?”- Phở Tư Nam lập tức lĩnh ngộ, khẳng định ngay.

“Ai bảo mình không có cách nào ngoan ngoãn giả cho tên nam nhân chưa hỉ mũi sạch, còn chưa gặp mặt bao giờ”- Nàng nói như chuyện bất đắc dĩ, nhưng thật qua nó chỉ ngồi nổ mà thôi

“Cậu nếu không có trợ cấp làm sao đủ tiền thuê nhà mà sống, kế tiếp nên làm sao?”- Phở Tư Nam thực tế hỏi.

“Mình tìm được một tờ chi phiếu dùng mãi không hết, đương nhiên là ăn của hấn, dùng của hấn”

“Cậu xác định không phải đang bán mình đấy chứ?”- Nghe như bao nuôi vậy.

“A... phải nói là anh ấy bận, mình chỉ giống như quán gia giúp anh ấy làm việc vặt”- Nhưng thực tế trong phòng hân luôn có người tới quét dọn, quần áo cũng giặt định kì, việc của nàng chỉ là chuẩn bị bữa sáng và bữa tối.. còn cả phục vụ trên giường

Nhưng những chuyện đó bỏ bớt không nói, nói ra rất xấu hổ a!.

“Cậu làm quán gia rất hợp, làm gì có cô gái nào vừa tí mỉ cẩn thận như cậu, đúng là toàn vẹn mười phần”- Phở Tư Nam giễu cợt. “Nhưng mà không biết ai lại chịu bị vẻ bề ngoài của cậu lừa như thế chứ, thật chất cậu rất cứng rắn?”

Chỉ cần một lần nhìn thấy nữ nhân tức giận chắc chắn không ai muốn gặp điều thứ hai, nàng cho dù rất ít tức giận, nhưng nếu muốn thấy nàng giận kinh khủng thế nào thì phải có kẻ sách trước.

“Mình cũng không dám dùng chiêu này trước anh ấy”- Hiền Vũ Tây hờn dỗi phản bác.

Yêu còn không hết, nàng ở trước mặt hân bày ra bộ dạng nhỏ bé còn không kịp, thì làm gì có cơ hội để tức giận nổi điên với hân chứ.

“Trời ạ! Bình thường cậu dùng cách này nói chuyện với hân ta sao”- Nhìn bộ dạng quyến rũ của Hiền Vũ Tây, Phở Tư Nam há hốc miệng, “Thật sự là kém.. còn kém nhiều lắm

Bề ngoài nàng mảnh mai giống như mỹ nhân cổ đại, lúc bình thường, đôi mắt của nàng lại rất lạnh lợi, luôn luôn suy nghĩ gì đó nhưng bộ dạng hồn nhiên quyến rũ của nàng hiện tại, không cần phải nói là câu dẫn nam nhân, mà sợ rằng thiếu chút nữa, con gái cũng bị Hiền Vũ Tây mê hoặc

“Phải không?”- Hiền Vũ Tây mím môi cười khế, liếc mắt đưa tình.

“Đủ rồi, đủ rồi! Để lại địa chỉ mới rồi cậu mau đi đi” – Đúng là nữ nhân đang yêu thì thoát ần hoát hiện, khi cần mới lộ mặt ra..

“Không cần mình giúp sao?”- Hiền Vũ Tây tốt lành hỏi.

“Không cần, không cần!! Đi nhanh đi”- Nàng thà rằng bận một mình tới nửa đêm, cũng không muốn mang theo nữ nhân đang yêu cực kì chướng mắt ở bên cạnh mình

“Vậy mình đi đây!! Đừng trách mình không giúp a”- Bước chân nhẹ nhàng, mỹ nhân đi ra tới cửa, để lại mình hội trường đáng thương một mình sắp xếp văn kiện.

Nàng cũng có tình tương thân tương ái cô tình tới giúp, ai ngờ là họ không cho nàng làm!! Quên đi!! Dù sao cũng nên an phận, chạy về nhà ngủ một giấc xem sao!! Biết đâu lúc mơ sẽ gặp được người nàng yêu.

Cái đó không lâu, tại phòng hội nghị nằm trên tầng cao nhất của tòa nhà, Trì Hải Bình ngồi trên ghế không ngừng nhìn thời gian, giống như rất vội. Việc hân tỏ ra dị thường như thế khiến nhiều người nghĩ rằng ông chủ vội vàng muốn chỉnh sửa lỗi sai trong bài báo cáo, sau đó sẽ buộc người đang báo cáo nghiêm việc.

Sau khi báo cáo kết thúc, mọi người trong lòng tuy vui vẻ, nhưng không dám ở trước mặt tổng giám đốc mà khinh suất, chỉ cúi đầu lắng nghe đáng vẻ nghiêm túc, đợi kết luận của Tổng Giám đốc.

“Hôm nay cuộc họp tới đây kết thúc, thư kí ghi chép lại biên bản, đem bản báo cáo hôm nay chỉnh sửa lại, tan họp”- Lược bớt những lời phê bình mọi ngày, Trì Hải Bình chỉ nói mấy câu đã kết thúc cuộc họp, chủ quản ai cũng đang chăm chú lắng nghe liền giật mình choáng váng, nhìn Trì Hải Bình cầm lấy văn kiện rồi khỏi phòng họp.

Hành động của hân khác hẳn ngày thường khiến cho mọi người xôn xao cả lên.

“Tổng giám đốc gần đây hình như xảy ra chuyện gì đó? Có vẻ rất vội vã tan ca”

“Tuy rằng mấy tháng qua tổng giám đốc luôn trở về đúng giờ tan tầm, nhưng bất thường là lại gấp gấp tan họp như thế, ngay cả công việc cũng mang về nhà làm chứ không tăng ca”

“Có lẽ ngài ấy chuẩn bị án tử cho chúng ta không chừng”

“Có khả năng lắm chứ! Dù sao tổng giám đốc cũng là người rất có đôi mắt đầu tư mà”

Tiếng thảo luận từ phòng họp vang đi xa cả dãy, Trần Chí Minh là kẻ duy nhất biết nội tình thì ngậm cười ra tiếng.

Chuẩn bị án tử sao? Là người có đôi mắt đầu tư sao? Kẻ đó vội vàng về để ăn cơm bạn gái nấu chứ đầu tư gì, toàn bộ công ty hơn phân nửa cũng xem như hân như nhà đầu tư lớn.

Thật tốt ! Nghĩ tới có một nữ sinh trung học ở nhà nấu đồ ăn, hân cũng muốn đi tìm bạn gái cho nhanh. Ai! Nguyệt lão, nguyệt lão, ông tới khi nào mới đưa cho ta tờ hồng!! Hân đã đợi suốt ba mươi năm, cũng nên tội nghiệp hân chứ!!”

Ở phòng bếp không ngừng tỏa ra mùi hương đồ ăn, một bóng người duyên dáng bận rộn đứng trước bồn rửa tay, Trì Hải Bình đứng ngoài phòng bếp,

nhìn tiểu nữ nhân này thật lâu mà không lên tiếng.

Nhận thấy có đôi mắt nóng như lửa nằng tính xoay người lại, thì bị hấn từ sau lưng ôm lấy, xem nằng như đứa trẻ ôm vào lòng.

“Anh sao lại về sớm như thế, em chưa làm xong đâu”- Cù cái nằng chỉ mới xất được một nửa, nằng vịn vẹo thân mình để cho hấn biết nằng đang bận, mời hấn buông tay ra sang bên kia ngồi xuống.

Không nghĩ tới hấn chẳng những không động đây, lại càng ôm nằng chặt hơn, khiến cho nằng sắp không thở nổi.

“Em hiện tại có tình hấp dẫn anh sao?”- Hấn hôn dọc theo đường cong của cổ nằng từ từ xuống thấp, hỏi.

“Cái gì? Em không có..”- Nằng kinh hô một tiếng, vì dễ dễ làm việc nằng thay đi bộ đồng phục. Bây giờ, tay hấn lại càng thỏa sức công chiếm, tùy tiện đụng chạm vào người nằng.

“Không!! Em có?”- Trì Hải Bình thở hổn hển vén chiếc váy chấm bi của nằng lên, bàn tay to lên vào bên trong quần nhỏ.

Nằm việc hai ngày, hơn nửa miệng vết thương đã khép lại bốn năm ngày qua, cả một tuần nay hấn chưa chạm vào nằng, lúc nằng nằng còn vịn vẹo trong người hấn, nằng làm như thế không phải hấp dẫn nam nhân thì là gì?

“Khoan đã, đây là phòng bếp! Hơn nữa”- Nằng còn chưa kịp chống đối, hấn đã xoay người, sau đó ngậm lấy đỉnh môi anh đào của nằng, dòn dập liếm.

“A! Đợi đã... .. bếp đang sôi”- Một tay chống sau bàn, một tay ôm lấy cổ hấn, nằng chỉ có thể bấu víu để mặc hấn muốn nằng.

Trong phòng bếp, lửa nóng sôi trào, kết hợp với tiếng rên rỉ của hấn tọa thành một bản hòa tấu êm dịu.

“Cái kia tính sau đi”- Hấn giờ này rảnh đâu mà quản nồi nước kia, hiện tại thứ hấn muốn nhắm nháp duy nhất chỉ có mùi hương ngào ngạt từ cơ thể nằng.

Hấn nhiều ngày kiềm chế dục vọng như thế nằng lại không biết khiêu khích hấn, làm sao mà có thể dừng lại được chứ?

“A... không được... điện thoại đang kêu kia”

“Dừng để tâm tới nó”- DÙ sao hấn biết cuộc điện thoại này hơn phân nửa cũng chẳng có gì quan trọng.

“Nhưng.. là di động của anh”- Di động của hấn chỉ có người công ty biết, hấn là tổng tài làm sao không bắt máy chứ.

“Đáng chết...”- Hấn rút di động từ túi áo ra, một tay không quên ôm nằng tránh để nằng thừa cơ chạy trốn.

A.. tay hấn làm gì vậy?

Hiền Vũ Tây tính thừa cơ hấn nghe điện thoại mà bỏ đi, bây giờ nằng lại kinh hoàng khi nhận ra bàn tay đang ôm bên hông nằng không an phận đi xuống, thậm chí tiến vào đáy quần nằng tác quái.

Tề..

Ngón tay hấn... không ngờ...

A!! Muốn bản chuyện dự án thì gặp trực tiếp quản lý Trần.. mặc kệ là khảo sát hay gì đó đều giống nhau thôi.”- Cho dù đang nghe điện thoại, bàn tay hấn không hề an phận khê vuốt nhẹ u cốc của nằng, khiến nằng chỉ có thể dùng tay che miệng lại, tránh để tiếng rên rỉ của mình truyền qua điện thoại tới tai người thứ ba.

“Ấn.. dừng tay lại... bằng không”- Xuyên qua kẽ hở, nằng nhỏ giọng đe dọa hấn.

Trì Hải Bình cười không ra tiếng, chuyên tâm nghe đầu dây bên kia báo cáo công sự, nhưng ngón tay lại không lưu tình đâm vào huyết khẩu đã bắt đầu tiết dịch.

A.. hấn sao có thể như thế.

Cánh tay với lực ôm lấy hấn, cả người nằng yếu đuối tụt vào, thở gấp. Một bên nghe hấn truyền đạt chỉ thị, còn dùng ánh mắt nhìn hai má nằng ửng hồng vì dục vọng, dục vọng trong hấn cũng lướt qua tuy không thể hiện ra nét mặt nhưng khiến hấn cảm thấy rung động.

Giọng nói của hấn đang bình tĩnh đột nhiên trở nên khàn khàn, hô hấp dồn dập. Người bên kia không biết, bên đầu dây điện thoại kia đang có tình hình chiến tranh kịch liệt, chỉ cảm thấy giọng nói giám đốc hồ nay không bình thường.

“Tổng giám đốc ngài không khỏe sao? Giọng nói hình như hơi khàn, bị cảm chăng?”

“Quả thật không thoải mái” Hấn cố gắng khôi phục lại nói.

Hấn đúng là không thoải mái, nhưng không phải vì cảm mạo mà là vì bị dục vọng đốt cháy.

“Như vậy chuyện kia ngày mai tôi sẽ hỏi tổng giám đốc sau, tổng giám đốc nghỉ sớm một chút”

“Được”- Rốt cuộc cũng xong.

Hắn vội vàng tắt nguồn, tránh để kẻ khách quấy nhiễu. Ném đi động qua một bên, hắn nhớ tới Hiền Vũ Tây bực tức tới ngã vào người hắn, nàng không dám lên tiếng rên rĩ chỉ có thể kiềm chế, cơ thể mềm mại run lên, một bên còi bỏ bộ đồ tây, đem vật ngang nhiên của mình phóng ra.

Kéo bàn tay đang che miệng nàng xuống, hắn siết chặt lấy lưng nàng, khiến cho cơ thể hai người không còn khe hở.

“Em xem, em cũng đã chuẩn bị tốt rồi”- Hắn ghé vào tai nàng nói, đầu ngón tay dính là thành quả chơi đùa của hắn.

“Anh còn không. ừ”- nàng nhỏ giọng kháng nghị, dưới bụng không ngừng truyền lên cảm giác trống rỗng khiến nàng xoay chuyển mông, cọ sát thân thể vào hắn.

Vật nam tính cực đại đặt ngay hoa huyết ướt át, nàng rút giọng xuống, hàm răng cắn chặt môi, không muốn cầu xin tha. Ai muốn nhận thua trước chứ!

Hắn trêu chọc nàng như thế, trừ khi hắn mở miệng nhận thua trước, nếu không nàng tuyệt đối không mở miệng cầu xin

“Như vậy mà em vẫn chịu mở miệng, có phải là vẫn giận không?”- Hắn thổi vào tai nàng, làm cho người khác mê đắm, nhưng giọng nói giễu cợt lại khiến nàng thanh tỉnh.

“Ai dạy anh.. đã nói dùng tay còn không nghe”- Nếu vừa rồi nàng không kiềm chế người bên kia mà nghe thấy chắc nàng không bao giờ dám rời khỏi cửa phòng này.

“Tiểu hài tử quả nhiên rất so đo”- Không hề báo trước, hắn đem vật nóng của mình đẩy nhẹ vào hoa huyết nàng, cho dù chỉ đẩy mạnh một chút, nàng cũng không chịu la lên: “Không sao anh không ngại”- Ngược lại như thế hắn thấy nàng rất đáng yêu.

“a.. A.. đợi chút.. em vẫn còn giận mà?”

“Vẫn còn giận sao, như vậy đi?”- Hắn đẩy càng sâu, cả người nàng nảy lên cao.

“Ngô”- Cảm giác xâm nhập vào trong nàng thật thỏa mãn, hắn muốn bỏ sự kiên trì vô nghĩa kia, nhưng nhớ đến nụ cười khê của nàng vang lên bên tai, hắn làm gì còn mặt mũi nào chứ.

Hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, cắn muốn đứt ra, nhưng nàng không chịu mở miệng xin tha, cầu hắn chiếm lấy thân thể nàng.

Khê thờ dài. Hắn chỉ mong nàng đừng cố chấp, hắn hết cách rồi, hơn nữa sự nhẫn nại của hắn đã tới giới hạn. Trận đấu dục vọng này là đấu sự nhẫn nại, nhưng xem ra hắn thua rồi, kinh nghiệm tình dục cũng kém hơn tiểu nữ nhân này

“Anh thua rồi, Tiểu Vũ- nói xong, hắn đem dục vọng của mình tiến vào thật sâu, cảm giác được bao bọc khiến hắn thỏa mãn.

Dành được thắng lợi nàng cười vui sướng, cảm giác áp lực của khoái cảm khiến nàng không thể thông dong nghênh đón sự thắng lợi, thậm chí còn chặt vật phát ra tiếng ngâm yêu kiều.

“Hải Bình.. em muốn.. cho em”

“Anh dĩ nhiên cho em, chính là lúc này”- Tri Hải Bình bắt đầu đột kích tựa cuồng phong vũ bão, từ phía sau nàng không ngừng chọt vào, thậm chí bàn cũng bị lay động.

“A..a”- Hiền Vũ Tây thăm quan sát, cảm thụ áp lực của hắn, đôi môi đỏ mọng không thể ép chặt nữa, lập tức đem tiếng thờ dục rên rĩ phát ra, không những vậy còn ra sức phối hợp với hắn, cùng tới đỉnh triều

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tình Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Hai người quấn lấy nhau rất lâu, cho đến khi bên ngoài cửa sổ chỉ còn chấm nhỏ rực rỡ của hoàng hôn, nồi nước đun sôi cũng tắt đi lúc nào không biết, ngoại trừ phòng bếp còn ánh sáng thì bên ngoài tối đen.

Bộ quần áo trên người Hiền Vũ Tây sớm đã bị ném xuống đất, cơ thể hai người triền miên liên tục chiến đấu từ bàn ăn xuống cái ghế bên cạnh.

“Đủ rồi... em không còn sức nữa”- Nàng mềm nhũn ngã nằm vào trong lòng hắn, dưới thân hoa huyết thông thả phun ra nuốt vào dục vọng của hắn.

Trì Hải Bình xoay nàng lại, hôn lên đôi môi đỏ mọng vốn đã sưng tấy, không ngừng xâm lược tránh để nàng nói nhiều.

Nàng bị hôn đến không thể nổi, lúc đầu lưỡi hắn rời đi còn kéo một tuyến bạc, nhưng nàng chẳng còn sức đâu để quan xem hình ảnh này có bao nhiêu dâm mỹ, chỉ cố hết sức mà thở chăm chú nhìn hắn

Hai người tạm thời rời khỏi ghế, hắn đặt nàng nằm trên bàn cơm, hai chân ôm lấy eo hắn, tùy ý công kích lẫn nữa

Thân thể bị đẩy lên cao, xung quanh không có lấy tiếng người, trên bàn cơm lưu lại chút vết tích.

“Ô ân.. A..a..”

Khoái cảm ăn mòn lí trí của nàng và hắn, hắn ra sức đẩy hông không ngừng đập vào bên trong vách tường đang co rút, khiến cho nàng càng thêm rên rỉ. Đột nhiên, thân thể cứng đờ, nàng ôm chặt lấy hắn, hắn lại chôn sâu vào cơ thể nàng, động tác cuối cùng, là đem toàn bộ chất lỏng ấm áp phun vào trong cơ thể nàng.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Trì Hải Bình ôm Hiền Vũ Tây đi vào trong phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, sau đó thay bộ tây trang nhuốm đầy mùi vị tình dục.

Nằm trên giường, Hiền Vũ Tây vỗ nhẽ bụng dưới hỏi: “Nếu có con thì làm sao?”

Mới từ phòng thay đồ bước ra, Trì Hải Bình không nghe rõ nàng hỏi cái gì, nên hỏi lại lần nữa: “EM nói gì?”

“EM nói nếu lỡ có con thì sao?”- Vấn đề này nàng chưa từng nghĩ tới, trước kia hai người cũng chưa từng dùng biện pháp tránh thai. nói không trùng thường thì là may mắn!! Hai ngày trước nguyệt sự của nàng vừa tới

“Con?”- Mới nghe thấy chữ mắn cảm đó, hắn vọt tới bên giường cẩn thận hỏi nàng, “Em mang thai sao?”

Lúc này hắn thô lỗ như thế có thương nàng không chứ?

“Không phải, em không có, anh quên mất nguyệt sự của em hai ngày trước vừa tới sao?”- Nàng khẽ thở dài, tiếp tục nói. “Em nói là nếu, đây cũng là một loại giả thiết ai bảo anh không chịu dùng cách tránh thai chứ”

Nàng cũng thật ngu ngơ đợi đến lúc này mới hỏi chuyện quan trọng như vậy, chắc không trùng hợp tới mức đó, bằng không nàng phải vác bụng bầu tới trường sao?

“Là như thế..”- hại hắn cao hứng. Hắn khó kiềm được thất vọng di chuyển tầm mắt xuống dưới bụng nàng. Nếu có cũng không sao!! Trong lòng hắn thầm nghĩ.

“Em nghĩ, anh cũng đã 30 tuổi, nếu lại đợi em hoàn thành xong đại học, rồi thạc sĩ, chắc anh còn phải đợi đến sáu năm, sợ anh đến lúc đó đã là ông già... cho nên em muốn thảo luận vấn đề này?”- Nàng cầm lấy chần ngồi dậy, vẻ mặt nghiêm túc hỏi hắn.

“Thảo luận chuyện gì?”

“Chính là kết hôn a!! Như vậy nếu lỡ chúng ta thật sự gặp tai nạn chết người cũng không sợ”- Nàng cẩn thận phân tích.

Lời nàng nói không phải không có lí, chỉ là có gì đó là lạ...

“Tiểu vũ, mấy cái này nên để anh nó mới đúng chứ?”- Hắn bật cười hỏi, nhìn hai mắt tràn đầy sức sống của nàng

Từ theo đuổi đến trên giường, bây giờ đến cả tiết mục cầu hôn nàng cũng đoạt lấy, hắn thật sự muốn kiểm điểm bản thân hết sức ngu muội, lần nào cũng để nàng lo trước mọi chuyện.

“Ân... cái này hơi khó.... Bởi vì nếu em không chủ động thì làm sao cũng anh ở trong công viên ăn sáng chứ?”

Hào nữ nhân làm việc còn xem cả thời gian, sao giống tình cảm động vật thế này, nếu không chủ động theo đuổi, đợi bạch mã vương tử chủ đến bên cạnh thì thế giới này cũng đâu có bị hủy diệt.

“Vậy lời cầu hôn cũng nên để anh nói?”- Hắn không có cách nào dùng bộ mặt

lạnh lùng đối với nàng. Chỉ có thể nói nếu hắn tự động lui bước trước thì về sau nhất định bước nào cũng lui.

“Hiền Vũ Tây tiểu thư, vậy em có muốn gả cho anh không?”- Hắn duỗi tay, đầu gối chạm xuống đất, tràn ngập nhu tình nhìn nàng, thu hút mọi sự chú ý của nàng.

Không trực tiếp trả lời, nàng duỗi tay ra giống hần, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Vậy xin hỏi Trì Hải Bình tiên sinh, anh có nguyện ý lấy một người vợ xấu xí, cá tính kì cục như em không?”

Bàn tay hai người đan vào nhau, kéo lại gần, hần cùng nàng nhìn nhau mỉm cười, hai miệng đều đồng thành. “Anh/Em đồng ý”

oOo

Chuyện hôn sự của hai người chỉ tổ chức một buổi hôn lễ nhỏ, mời tất cả người thân đến chứng kiến lễ thành hôn của hai người.

Trì Hải Bình ở bên ngoài làm việc, đã ba năm nay không về Trì gia, tính tự mình về nhà đưa thiệp cưới, vừa bước vào cửa đã cảm nhận bầu không khí u ám từ Trì Dục Thiên vây lấy hần.

“Anh tới đây làm gì?”- Trì Dục Thiên hỏi

“Đến đưa thiệp cưới”- Trì Hải Bình nhìn người em trai lúc nào cũng có địch ý với hần, cho dù biết hần chưa từng chân chính trở thành anh trai nhưng hần cũng rất vui vì cuối cùng cũng còn người nhà bên cạnh.

“Thiệp cưới của ai mà có thể khiến cho tổng giám đốc Trì tự mình mang tới?”- Trì Dục Thiên cười nhạo, mở thiệp cưới ra, nhìn thấy tên Trì Hải Bình hần kinh ngạc. “Anh muốn kết hôn?”

“Àn”

“Hiền Vũ Tây? Không phải là nữ sinh trung học lần trước sao?”- Trì Dục Thiên cau mày không ngờ người anh trai luôn lạnh lùng lí trí lại có thể làm ra chuyện này.

Lấy một nữ sinh trung học, thật vớ vẩn!!

“Mặt khác, anh còn việc muốn nói với em, anh đã cùng luật sư nói chuyện, lúc trước chủ tịch Trì... Không!! Trong di chúc cha nuôi có nhắc đến quyền kinh doanh, chỉ cần ban giám đốc đồng ý, tuy rằng quyền kinh doanh không có cách nào chuyển nhượng nhưng chức vụ có thể thay đổi, vì vậy vị trí tổng giám đốc này, sẽ trả lại cho em”- Gút mắt nhiều năm giữa hai người cuối cùng cũng được tháo xuống.

Nghĩ tới đó, Trì Hải Bình thả lỏng nhẹ nhàng mỉm cười.

Cứ ngỡ rằng Trì Dục Thiên sẽ vui sướng không ngờ mặt lại lạnh lùng, không vui hỏi: “Anh là đang thương hại tôi sao? Hay trước hôn lễ hào phóng?”

“Không!! Vị trí đó là của em, anh chỉ là để cho nó vào đúng hướng mà thôi”- Trì Hải Bình không hiểu vì sao hần lại giận.

Theo lí mà nói, Trì Dục Thiên khi nghe tin này phải cao hứng mới đúng, sao phản ứng lại khác với tưởng tượng của hần như thế?

“Cái gì gọi là đúng hướng chứ? Anh thì biết gì về di chúc của cha, hơn nữa quan trọng nhất, anh thật sự so với tôi rất có năng lực mới khiến cho ngân hàng phát triển như thế”- Ánh mắt Trì Dục Thiên sắc bén nhìn hần. “Tôi từ đầu tuy không phục, bởi vì tôi cho rằng vị trí đó do anh đoạt đi, nhưng sau khi nghĩ lại, tôi cũng sẽ làm giống như cha, về phương diện tài năng tôi kém xa anh, nên cam nguyện làm ở chi nhánh công ty”

Trì Hải Bình không biết nên nói gì, bởi vì hần của trước kia và hôm nay thật khác. Hần tưởng rằng bản thân cướp đi những thứ không phải của mình khiến cho Trì phu nhân không chấp nhận được mà ngã bệnh, Trì Dục Thiên cũng vì điều này mà đoạt đi bạn gái hần, thậm chí từ đó về sau cũng không hay lui tới.

NHưng hiện tại.. quá khứ trước đây dường như đã biến mất.

“Sao? Anh ngạc nhiên à?”- Trì Dục Thiên nhàu mày. “Nếu tôi nói tôi sớm biết anh là con trai ruột của cha, không biết anh còn kinh ngạc thế nào!”

“EM biết rồi sao?”- Trì Hải Bình rất hoảng sợ, bởi vì hần không tin cha lại đem chuyện này nói ra.

“Thời gian tôi và anh biết đều giống nhau, ngày đó tôi tới bệnh viện hỏi cha về di chúc, ... không ngờ lại nghe được sự thật này”

“Em đã biết, vì sao còn...”- Hần còn nghĩ chỉ mình hần giữ lấy bí mật này, một mình giấu giếm rất đau khổ.

“Cho dù biết thì sao? Không biết thì sao?”- Trì Dục Thiên nhìn người anh trai đang chảy chung huyết thống với mình. “Mấy cái đó đối với tôi chẳng ảnh hưởng gì cả, tôi cần bản không quan tâm”

Hần đột nhiên đi về trước, chậm rãi nói: “Bởi vì thực lực tôi kém, nên anh thắng tôi là lẽ đương nhiên, chuyện ai là con ruột không quan hệ gì cả”- Nói xong, hần ngồi xuống ghế, vẻ mặt thoải mái tự nhiên.

Trì Hải Bình sau khi nghe xong, cảm xúc trong lòng nổi loạn, hần hít một hơi thật sâu muốn bản thân tỉnh táo lại: “Mặc kệ thế nào, chuyện anh vừa nói lúc này em cũng nên suy nghĩ! Chỉ cần em mở miệng, anh lập tức mở cuộc họp ban giám đốc”

Nói xong hần xoay người rời đi, Trì Dục Thiên lại nói: “Anh vừa đi, tôi sẽ quên những lời anh mới nói”

“Tùy em”- Trì Hải Bình không quay đầu lại, nhưng trên mặt mang theo nét cười.

Trì Hải Bình ra khỏi cửa, Á Trúc đã đứng đó đó chờ, nhìn hần bằng cặp mắt áy náy.

“Anh thật sự muốn kết hôn”- Nàng nhẹ giọng hỏi

“Phải, thiệp cưới để bên trong, em nhớ cùng Trì Dục Thiên tới dự”- Đối mặt với bạn gái cũ, hần đã mất đi loại cảm giác cứng nhắc, có lẽ khúc mắc đã được tháo gỡ, quá khứ đã trôi qua khiến hần có thể đối diện với tất cả.

“Hải Bình, em cũng không muốn giải thích về hành động năm đó, nhưng em thật sự thích Trì Dục Thiên, cũng hy vọng anh sẽ hạnh phúc”- Lần đầu tiên trong ba năm Á Trúc nhìn thẳng hần, trong mắt không còn áy náy nữa/

“Ồ cùng cô ấy, anh rất hạnh phúc, Á Trúc”- Nghe thấy nàng nói hạnh phúc, Trì Hải Bình cảm thấy năm đó mình như một đứa trẻ ích kỷ không chia sẻ niềm vui với người khác.

“Vậy em yên tâm, anh sẽ, chúc anh hạnh phúc”- Nàng mỉm cười để lộ lúm đồng tiền, cũng không còn gọi tên hần.

Quá khứ thanh xuân đã qua đi, hôm nay không còn là họ của trước kia, hai người đã tìm thấy hạnh phúc của riêng mình, không hề có tiếc nuối.

“Àn, cảm ơn em dâu”- Hần gật đầu, biết bản thân đã giải thoát khỏi quá khứ.

Nhìn theo bóng xe hần rời đi, Á Trúc đi vào phòng tiến sát vào lòng Trì Dục Thiên, gương mặt mỉm cười nhìn hần: “Tốt quá, hôm nay thời tiết rất đẹp, không phải sao?”

“Đúng vậy!”- Hần cúi đầu hôn lên môi vợ mình.

..

Cuối cùng cũng tới ngày hôn lễ, cô dâu ngoan ngoãn ngồi trong phòng chuẩn bị, bên cạnh còn có Phở Tư Nam và Ngạc Xuân Dương hai vị phù dâu đặc sắc.

“Vũ Tây, cậu hôm nay rất xinh đó nha”- Nhạc Xuân DƯƠNG chân thành ca ngợi

Trong phòng nghỉ, tấm gương phản chiếu hình ảnh của cô dâu, lễ phục dài trắng như tuyết làm nổi bật hai bông hoa vàng được thêu rất kỹ, phía dưới còn dệt thành những bông hoa lồi lõm, cùng với mạn che và trang điểm càng thêm mộng lung.

Trên người Hiền Vũ Tây chỉ mang đôi khuyên tai trân châu hợp với vòng cổ, tuy giản dị nhưng lại toát lên vẻ cổ điển thanh thoát.

“Cám ơn cậu, Xuân DƯƠNG”- Hiền Vũ Tây cười nhạt, nhìn mình trong gương không biết khi Trì Hải Bình nhìn thấy sẽ có phản ứng ra sao.

“Xuân Dương, chúng ta nên tránh ra, chú rể không kiếm được đến xem cô dâu kia” Nhân nhả ngồi một bên Phở Tư Nam nhìn thấy chú rể đi vào lập tức kéo tay Xuân Dương ra ngoài, để cô dâu có thời gian một mình.

“Tiểu Vũ, hôm nay người nhà hai bên đều tới”- Cái gọi là người nhà đương nhiên bao gồm cả vợ chồng mà Hiền Vũ Tây đã đoạn tuyệt quan hệ.

Trì Hải Bình bất an nhìn nàng đột nhiên cúi đầu không nói câu nào.

“Sao lại gọi họ tới”- Hiền Vũ Tây biểu tình không vui, mắt lóe lên hỏi hần.

Hần biết vợ chồng kia kia rất xem trọng tiền tài, phô trương, cho dù bọn họ đến nàng cũng không biết nói gì, nay lại còn mời... nàng thật sự không hiểu hần nghĩ gì?

“Anh biết em không cần, nhưng anh cảm thấy.. ít nhất cũng nên có vài người thân nhìn thấy em gả cho anh”- Hần chậm rãi nói ra lý do của bản thân.

“Anh cũng biết em và họ đã đoạn tuyệt quan hệ rồi mà!”- Nàng cúi đầu nhắc nhở.

“Anh biết, nhưng cả đời hai người đó chưa từng hoàn thành trách nhiệm cha mẹ, ít nhất cũng nên mời họ tham dự.”

“Thật ra... em cũng từng nghĩ sẽ mời họ.. nhưng mà em..”- Hiền Vũ Tây ngẩng đầu, trong mắt chưa sự mau thuẫn.

Nàng cũng không rộng lòng tới mức có thể xem tất cả mọi người là người tốt một cách vô điều kiện, cũng không tha thứ cho đôi vợ chồng cho nên nàng do dự, cuối cùng không mang thiệp mời tới, nhưng nàng không ngờ hần lại giúp nàng đưa.

Nắm tay nàng, cho nàng chút dũng khí: “Không sao!! Đừng miễn cưỡng bản thân, nếu em không thích nhìn thấy họ, anh sẽ mời họ đi ngay”

“Không cần, em còn muốn nói vài câu với họ”- Nàng giữ chặt tay hần, đã không còn do dự.

Đúng vậy!! Nàng muốn nhân cơ hội này nói cho họ biết trước đây họ quá đáng thế nào, thuận tiện nói luôn, lựa chọn của nàng mới là hạnh phúc chân

chính

“Vây đi thôi”

Sấm sấm Hiền Thượng Anh cùng Lưu Tất Trung đang ở trong bữa tiệc mất to mất nhỏ, không biết chuyện gì đang diễn ra. Cho đến khi nhìn thấy nam nhân quen thuộc đất Hiền Vũ Tây mặc bộ lễ phục trắng đi tới hai người mới kinh ngạc.

“Hai người kết hôn”- Hai miệng đồng thanh

“Lát nữa khi cử hành hôn lễ, tôi sẽ mang Tiểu Vũ tới cho mọi người nhìn, hôm nay cô ấy là cô dâu đẹp nhất”- Trì Hải Bình trong lòng vui vẻ khen ngợi Hiền Vũ Tây hôm nay xinh đẹp.

“Không biết cần của hồi môn bao lì xì bao nhiêu đây?” Hiền Thượng Anh vẻ mặt hoảng sợ. “Ta nói trước, ta không giúp bọn mày trả một nửa”

“Một khi đã cắt đứt quan hệ, vì sao còn mời đến đây?”- Lưu Tất Trung trầm giọng hỏi.

“Bởi vì ta muốn chứng minh lựa chọn của ta không sai”- Hiền Vũ Tây này giờ đang im lặng cuối cùng cũng lên tiếng. “Hon nữa, ta còn phải cảm ơn hai người”

“Nếu không có các người, ta tuy nhỏ tuổi cũng không biết đến cái gọi là cô đơn, cũng sẽ không gặp được anh ấy, có thể cuộc sống cứ như vậy trôi qua, Nhưng nhờ các người, ta đã gặp được anh ấy, tìm thấy hạnh phúc cho bản thân, ta nghĩ cũng nên nói một tiếng cảm ơn hai người, có lẽ các người trước kia chưa từng làm chuyện gì cho ta, nhưng sâu trong đáy lòng ta vẫn rất cảm ơn”

“Biết mày sẽ nói như vậy, nên ta cũng không thay đổi quyết định”- Lưu Tất Trung lạnh lùng nhìn nàng.

“Chuyện các người có thay đổi hay không chẳng sao cả, ta chỉ muốn đem những gì mình nghĩ đem nói hết ra”- Nàng không hy vọng họ hiểu lời nói hôm nay của nàng, có lẽ đến chết họ vẫn chỉ biết tranh đoạt tài sản

“Nói xong chưa? Chúng ta có thể đi rồi chứ”- Hiền Thượng Anh không kiên nhẫn nói.

“Đương Nhiên”- Không muốn cản trở, Trì Hải Bình nắm tay Hiền Vũ Tây bước sang một bên dọn đường.

Lưu Tất Trung không ngay lập tức đi theo Hiền Thượng Anh mà đứng trước mặt họ, nhìn Trì Hải Bình, nói ra nghi vấn lớn nhất trong lòng: “Cậu.. là ai?”

“Trì Hải Bình, cũng là tổng giám đốc ngân hàng Trung thành”

Là vị tổng giám đốc rất ít xuất hiện của ngân hàng Trung Thành sao? Lưu Tất Trung trong lòng kinh hãi. Xem ra... bọn họ lần này nhìn cá lớn thành cá nhỏ phán đoán sai lầm.

Lưu Tất Trung thầm nghĩ liếc nhìn hai người, rồi đi theo Hiền Thượng Anh rời khỏi bữa tiệc,

“Tiểu vũ... vẫn còn khó chịu sao?”- Nhìn hai người kia bỏ đi mà không hề quay lại, Trì Hải Bình lo lắng hỏi.

“Không! EM không khó chịu”- Những lời nàng vừa nói là những lời chân thật nhất.

“Thật sao?”- Hắn tiếp tục truy hỏi

“Thật mà!! Em bây giờ chỉ mong chờ hôn lễ thôi”- Nàng lộ ra nụ cười tuyệt mỹ thúc giục hắn. “Còn không mau đi, nghi thức sắp bắt đầu rồi!! Anh không muốn những khách đang ngồi phải chờ chúng ta chứ!”

“Để cho họ chờ không phải ý kiến hay”- Cầm lấy tay nàng, Trì Hải Bình nhẹ nhàng hôn lên, sau đó giúp nàng kéo mấn che xuống, đứng bên ngoài lễ đường đợi.

Tiếng chuông nhà thờ vang lên, cửa mở ra, tám thảm đỏ trải dài trước mắt, hai người nắm tay nhau mỉm cười, cùng nhau bước tiếp cuộc sống mới.

Báo tường!! Báo Tường!!Đôi tình nhân thứ hai đột nhất vô nhị đã xuất hiện, tổng quản thanh Phong học viện rơi vào lưới tình cùng vị giám đốc giàu có. Theo phóng Viên Mao Tiểu Lục điều tra, xác nhận tổng giám đốc ngân hàng cải trang thành thường dân cùng tổng quản Thanh Phong học viện ăn sáng, hai người tiến triển thần tốc, chính thức kết hôn bắt đầu cuộc sống hôn nhân ngọt ngào.

Hai người này sớm tiến vào giai đoạn ở chung, hon nữa lại len lén tổ chức, đưa tổng quản Thanh Phong học viện lên vị trí Trì phu nhân.

Ngoài báo của Mao Tiểu Lục, không báo nào có. Đối thủ duy nhất của hội trưởng Thanh phong học viện cùng với phi hội trưởng đã mai danh ẩn ịch rất lâu? Phải chăng có nỗi khổ tâm gì? Hay có bí mật tình cảm không cho ai biết!! Mong mọi người đón đọc bản tin kế tiếp

Báo tường!! Báo Tường!!

Đôi tình nhân thứ hai đột nhất vô nhị đã xuất hiện, tổng quản thanh Phong học viện rơi vào lưới tình cùng vị giám đốc giàu có. Theo phóng Viên Mao Tiểu Lục điều tra, xác nhận tổng giám đốc ngân hàng cải trang thành thường dân cùng tổng quản Thanh Phong học viện ăn sáng, hai người tiến triển thần tốc,

chính thức kết hôn bắt đầu cuộc sống hôn nhân ngọt ngào.

Hai người này sớm tiến vào giai đoạn ở chung, hơn nữa lại len lén tổ chức, đưa tổng quản Thanh Phong học viện lên vị trí Trì phu nhân.

Ngoài báo của Mao Tiểu Lục, không báo nào có. Đối thủ duy nhất của hội trưởng Thanh phong học viện cùng với phí hội trưởng đã mai danh ẩn ịch rất lâu? Phải chăng có nỗi khổ tâm gì? Hay có bí mật tình cảm không cho ai biết!! Mong mọi người đón đọc bản tin kế tiếp

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Tĩnh Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.